

Tình Bất Phong Ma, Ái Bất Thành Hoạt

Contents

Tình Bất Phong Ma, Ái Bất Thành Hoạt	1
1. Chương 1-1: Tiết Tử	2
2. Chương 1-2	3
3. Chương 2	5
4. Chương 3	8
5. Chương 4	11
6. Chương 5	15
7. Chương 6	17
8. Chương 7	20
9. Chương 8	24
10. Chương 9	28
11. Chương 10	30
12. Chương 11	33
13. Chương 12	36
14. Chương 13	40
15. Chương 14	43
16. Chương 15	45
17. Chương 16	49
18. Chương 17	54
19. Chương 18	57
20. Chương 19	60
21. Chương 20	64
22. Chương 21	69
23. Chương 22	72
24. Chương 23: Phiên Ngoại 1	77
25. Chương 24: Phiên Ngoại 2	79
26. Chương 25: Phiên Ngoại 3	81
27. Chương 26: Phiên Ngoại 4	83
28. Chương 27: Phiên Ngoại 5	87
29. Chương 28: Phiên Ngoại 6	92
30. Chương 29: Phiên Ngoại 7	95
31. Chương 30: Phiên Ngoại 8	98
32. Chương 31: Phiên Ngoại 9	100
33. Chương 32: Phiên Ngoại 10	104
34. Chương 33: Phiên Ngoại 11	107

Tình Bất Phong Ma, Ái Bất Thành Hoạt

Giới thiệu

Thể loại: Cổ trang, nặng miệng, ngược thân, H, thuần sinhEditor: Sakura TrangCông: Nhiếp chính vương tiền nhiệm, T

1. Chương 1-1: Tiết Tử

— Chi Lười viết cảnh kẻ bối cảnh chính văn: Trước tóm tắt ý chính

*

Chủ nhân công? Bàn tay vàng Tô Đế? Mẹ ruột lâu chủ bắt công mất mù? Trầm Cố, sau khi từ đế đô tiêu sái dạo chơi, trên đường gặp được nhân vật then chốt của kịch tình, bạch nguyệt quang thụ Thanh Thanh — một thanh xà yêu tu luyện ba trăm năm đạo hạnh rất non. Tiểu thanh xà nhất kiến chung tình với Trầm Cố, tình khiết thật đáng yêu nhiệt tình đang trào, ngốc trong sáng ngọt ngào Thanh Thanh không khỏi đâm trúng điểm đáng yêu trong lòng tối tăm của Trầm Cố.

Vì vậy không có gì lễ tiết đáng nói một người một yêu sau khi lật qua lật lại xxoo nhẹ nhàng vui vẻ đầm đìa Thanh Thanh thuận lợi có thai, đặc tính của xà yêu để một lần Thanh Thanh mang thai là tam bào thai. Xà yêu mang thai gian nan, bụng mang thai tam bào thai của Thanh Thanh to lớn vô cùng, quá trình mang thai rất là thống khổ. Trầm Cố không đành lòng người yêu chịu đau đớn, nhưng Thanh Thanh kiên trì muốn sinh hài tử cho hắn, Trầm Cố yêu thương vô hạn chỉ có thể càng thêm cẩn thận chăm sóc tiểu thanh xà đang mang thai nặng nề.

*

Nhân vật chính thụ? Bi thức? Dưới bàn tay tàn phá của mẹ kế lâu chủ? Mặc Đam, tính tình lãnh huyết lạnh lẽo tám trăm năm, trong nháy mắt nhìn thấy Trầm Cố mới biết cảm giác tim đập. Vậy mà lúc này bên người Trầm Cố đã có Thanh Thanh, hai người nhu tình mật ý đâm vào Mặc Đam đang âm thầm rình coi, trong lòng hóa thành một mảnh thâm độc tàn nhẫn, bụng Thanh Thanh nhô lên thật cao, huyết mạch của Trầm Cố đang ngày càng khỏe mạnh khiến cho Mặc Đam không thể chịu đựng được. Cuối cùng, vào lúc Thanh Thanh sắp đủ tháng, Mặc Đam lừa Trầm Cố bắt Thanh Thanh đi để tìm mọi cách dẫn vật, phát tiết ghen ghét trong lòng bằng tiếng kêu thống khổ thảm thiết của Thanh Thanh đang không có chút lực chống đỡ nào.

Lúc Trầm Cố tìm được Thanh Thanh thì hắn chỉ bằng ý treo một hơi thở, dưới thân ướt sũng tràn đầy vết máu, bụng to lớn bị trà đạp biến hình, giữa hai chân hỗn loạn là sản huyết mới mở được ba ngón mơ hồ nhìn thấy tóc máu của hài tử trong bụng. Khuôn mặt luôn tươi cười lúc này đã trắng xanh, biểu cảm vụn vụn dường như có thể thấy được lúc trước hắn đã phải chịu đựng đau đớn cực kỳ tàn ác như thế nào. Trầm Cố run tay ôm Thanh Thanh vào trong ngực, thân thể nhỏ bé trong ngực đã lạnh lẽo, trong đôi mắt mơ hồ của Thanh Thanh là vô tận tình ý đau thương tiếc nuối, vĩnh viễn tạm biệt sinh mệnh ở trong lòng người yêu.

*

Thanh Thanh một thi bốn mệnh, tiền kiếp chính vương Trầm Cố chưa từng gặp phải thất bại trong

cuộc đời nên không kịp đề phòng liên ngã nhào, gặp phải nỗi hận của thê nhi bị hành hạ cho đến chết, có lột da hủy cốt của xà yêu Mặc Đam cũng khó có thể giải mối hận này. Hậu duệ của đế vương Trầm thị phụng ý trời, tám trăm năm đạo hạnh của xà yêu cũng không thể làm gì được, huống chi Mặc Đam si mê thành ma, cam nguyện đưa lên tắc thứ bảy cũng muốn đến gần Trầm Cố, muốn tự tìm đến chịu ngược. Vì vậy liền có phía dưới đơn phương ngược xà yêu thụ Mặc Đam không ăn khớp nặng miệng chính văn.

2. Chương 1-2

Editor: Sakura Trang

Trong biển mênh mông, một hòn đảo sâu trong mây mù, quanh co sâu thẳm không có dấu người. Đây là địa ngục mà Trầm Cố đã chuẩn bị cho Mặc Đam.

Đình đài trên đảo cao rộng thoáng mát, cây cỏ tinh tú, Trầm Cố mặc bạch y tóc đen đón gió, một tư thái như thần tiên. Trên mặt là ung dung ôn hòa mà thể nhân quen thuộc, nhưng đáy mắt lại lạnh lùng như băng. Trong địa lao trên đảo đang nhốt xà yêu mà để cho hắn thống hận chán ghét tận xương.

Gian giáo Trầm Cố tất nhiên sẽ không thật sự quân tử như sử sách nói, trình độ nào đó mà nói sự máu lạnh tàn nhẫn không tiết tháo của hắn có thể đánh đồng với Mặc Đam, con người tương mạo của Mặc Đam cũng quá mức phù hợp khẩu vị của hắn. Nhưng Mặc Đam ngàn vạn không nên động tay lên người Thanh Thanh.

Từ trước đến nay Trầm Cố nhìn sống chết đến đăm mực, cho dù trong lúc tình nồng cùng với Thanh Thanh cũng chưa từng nghĩ đến chuyện không thiết thực là thủ tiết cả đời, đời người cuối cùng rồi sẽ khác, nhưng việc Mặc Đam làm trên người Thanh Thanh làm phá hủy tôn nghiêm tàn phá thân thể, để Thanh Thanh trong thời khắc mơ ước hạnh phúc nhất mà chết đi trong thê thảm, Trầm Cố tuyệt đối sẽ không để cho Mặc Đam một mình vui vẻ. Nhưng việc Mặc Đam làm với Thanh Thanh, liền hãy bồi thường gấp trăm ngàn lần.

*

Địa lao rất sâu, không thấy sắc trời, một mảnh bóng tối. Vô lực Trầm Cố trác tuyệt trong đêm cũng có thể thấy mọi vật, ở nơi thật sâu dưới đất này vẫn thành thạo.

Trong bóng tối tràn ngập một vị xạ hương mập mờ, khiến vị hùng hoàng trong đại lao cũng sắp đè lại.

Càng đi sâu mùi vị càng dày đặc, kèm theo tiếng rên rỉ đứt quãng tràn đầy tình dục, thanh âm kia âm thanh lạnh lùng, nhưng thấm ra mang theo lưỡi câu tựa như muốn quyến rũ người, nếu là người thường ở đây sợ rằng sớm bị quây đến tình dục cuộn cuộn, nhưng Trầm Cố coi như không nghe thấy.

Chỗ sâu trong phòng giam ở địa lao, trên giường đơn sơ một bóng người trần trổ run rẩy.

“Ách a... A... Ừ a...” Nhắm hai mắt Mặc Đam không nén được rên rỉ, sắc mặt đỏ ửng, tóc đen dán vào trên mặt ướt át, biểu tình trên mặt tựa như thống khổ tựa như vui mừng khoái lạc, ao mông ướt mồ hôi buộc vòng quanh hai cái chân thon dài kéo căng kẹp lại ma sát, ngón tay bầu mốp giường dùng sức đến trắng bệch.

Hô hấp Mặc Đam càng ngày càng dồn dập, người run lợi hại hơn, ngón tay xinh đẹp như bạch ngọc dùng sức giống như muốn gãy rời, ở lúc y căng thẳng kéo căng nhất kêu lên một cái tên: “Trầm... Cố... A a!”

Theo tiếng kia thét chói tai giống như dây cung bị đứt kia là một cỗ càn nồng nặc vị xạ hương. Xà yêu trên giường thần thần mất sức giống như bùn nát vậy.

Trầm Cố mắt lạnh nhìn, xà yêu kia càng ngày càng không còn dùng được sao.

Địa lao nhất yêu vật này tự nhiên có không ít thủ đoạn. Ba tháng này không ngừng đốt các loại tình hương hỗn tạp chẳng qua là đơn giản nhất. Yêu vật không ngoài sở liệu quả nhiên là ba tháng dâm thanh không ngừng, phòng giam nhỏ nhỏ khắp nơi bắn tung tóe dịch trắng đã khô khốc, mùi tanh nồng nhuộm đầy toàn bộ địa lao.

Tình hương này không chỉ là dùng để hành hạ dâm xà, cũng là thí nghiệm yêu vật phản ứng lớn nhất đối với loại được vật nào, cũng theo y phản ứng kịch liệt nhất khó chịu đựng nhất điều chỉnh tăng thêm. Chẳng qua Mặc Đam khó nhin như thế nào đi nữa nhưng thủy chung không đi chạm đến chỗ phía sau kia tới giải trừ, dù là phía trước bị sắc dục mài phá ra máu cũng không tiêu giảm được.

Chẳng qua Mặc Đam quả thật đạo hạnh cao thâm, ba tình dục đau khổ mới để cho y yếu ớt xuống. Không giống tên tiểu tử Thanh Thanh kia, mỗi lần lúc cùng mình làm cũng mềm mại xin tha, đi ba lần liền không chịu nổi ngắt đi. Nghĩ đến Thanh Thanh, trong mắt Trầm Cố buồn bã, cũng không hứng thú đợi tiếp nữa, xoay người rời đi.

Sau lưng, tiếng rên rỉ yên tĩnh không bao lâu lại cao cao thấp vang lên...

*

Máu xà lạnh, nhưng Mặc Đam lại cảm thấy trong người trong thân thể có lửa sôi trào không tắt, khiến y gần như bị đốt thân hồn phi diệt, tính xà vốn dâm, cảm giác ngứa ngáy và trống rỗng trong cơ thể đã ép y muốn điên rồi, không phát tiết ra được! Không nhồi được! A a!!!

Hùng hoàng rất nặng trong địa lao khiến y mềm mại vô lực, ngay cả dùng động tác mạnh hơn nữa để an ủi bản thân cũng không làm được. Cây gậy dưới thân dựng thẳng tắp ngẩng lên trước, màu sắc vốn trắng mịn hiện tại liền biến thành tím đỏ căng ra, ngón tay suy yếu chụp lên vô về chơi đùa nhưng cũng chỉ để thứ kia phồng lớn một chút. Ngực đơn bạc của Mặc Đam phập phồng, thống khổ khó khăn thở dốc, giữa đôi môi đang cắn chặt tràn ra tiếng rên rỉ.

Áo ướt sũng mồ hôi dính chặt vào cơ thể, giữa hai đùi nơi mất trật tự nhất là hậu huyết từ lâu đã ồ ồ chảy

đầy nước mật trong suốt, dưới tiết khổ bị ngâm trong suốt là đường cong mê người của chiếc móng nhỏ hẹp. Ngay cả lúc thần chí đã hôn mê, Mặc Đam cũng chỉ bằng lòng ma sát dương vật đang trước giữa hai chân, nơi đang sau, chỉ có hân mới có thể đựng vào.

Lại một trận run rẩy tội cùng, Mặc Đam thất thần mở miệng, chỉ bạc chảy dọc theo khóe miệng xuống, tăng thêm dâm mĩ. Trước khi hôn mê thật sự, trong đầu Mặc Đam vẫn nghĩ đến thân ảnh phong hoa vô song kia, trong ba tháng này, là lúc bọn họ có khoảng cách gần nhất.

Trầm Cố...

3. Chương 2

Editor: Sakura Trang

Trầm Cố ngồi trước cửa sổ, trên bàn đầy sách chồng chất như núi.

Thù đồ của nhân yêu, là tư liệu mà sau khi hân và Thanh sau khi cùng một chỗ mới có ý thu thập để phỏng đoán tập tính của xà yêu, càng bởi vì Thanh Thanh có thai mà bồi dưỡng mình không thua gì sản đại phu. Mà càng hiểu rõ công việc nam sinh tử, càng chứng minh Mặc Đam nói có thể.

Nam nhân trên thế gian sinh con vốn gian nan, trong đó huyết nhục của người yêu vốn khác nhau, cùng nhau sẽ có trái thiên đạo, sinh sản càng là cứu tử nhất sinh. Mà trong các loại yêu lấy xà có thể chất âm hàn nhất, không thích hợp sinh con nổi dòng nhất. Hơn nữa xà một lần lại nhiều con, nếu như mang thai con của nhân loại, thường thường sẽ không chống đỡ nổi sự phát triển của thai nhi.

Trầm Cố muốn Mặc Đam thừa nhận thống khổ nhất thế gian, quả thật cũng không tìm được đề nghị có thể khiến người bị hành hạ thống khổ hơn so với đề nghị của Mặc Đam — để y lấy thân xà mang thai con của nhân loại, để tất cả những đau đớn mà Thanh Thanh chịu trước khi chết thực hành trên người y, để hài tử không cách nào sinh ra được này và y cùng rơi vào địa ngục.

Trầm Cố biết, đề nghị như vậy của Mặc Đam là kích tướng.

Trầm Cố cũng biết, Mặc Đam yêu bản thân,

Nhưng đề nghị này quả thật không tệ không phải sao.

Dùng tình yêu của y, lấy mạng của y.

*

Mặc Đam không biết qua bao lâu mới tỉnh lại, dưới đất không gặp ánh mặt trời chẳng phân biệt được ngày đêm, thời gian trôi qua rất chậm lại rất nhanh.

Trong thân thể còn lưu lại xao động, mùi ái muội trong không khí cũng đã tản dần đi.

Lại nằm một hồi mới tích lũy được một chút sức lực, Mặc Đam cố gắng ngồi dậy, chậm rãi vịn tường đi vào trong nước ao ở trong góc. Ngâm người trong nước lạnh, để xà yêu sợ lạnh không khỏi run một cái, di chuyển một chút liền vùi cả người vào trong nước.

Ngẩng đầu lên, tình nhiệt để cho người choáng váng đã rút đi, đôi mắt hẹp hài kiều diễm tuy còn hơi đỏ, nhưng mặc xà máu lạnh lạnh tình nào đó đã trở lại.

Mặc Đam cẩn thận lau kỹ mặt mình, giống như hoàn toàn không cảm giác được nước lạnh. Ngón tay nhỏ dài của y khẽ run, không phải bởi vì giá rét, cũng không phải bởi vì yếu ớt, là bởi vì hưng phấn — y biết, Trầm Cố sắp tới.

Trầm Cố tốt chỗ nào!

Chỗ nào cũng tốt.

Trầm Cố không thương y!

Nhưng y yêu Trầm Cố.

Trầm Cố chỉ mong nỗi thống khổ chật vật của y.

Thống khổ mà Trầm Cố cho đều là thứ đáng để y cẩn thận thưởng thức.

Trong lòng Trầm Cố chỉ có thanh xà vô dụng kia!

Y sẽ xóa đi dấu vết ma thanh xà kia lưu lại, dùng máu tươi, dùng xương thịt, dùng mạng.

Cho dù là hận, chiếm cứ hứng thú của Trầm Cố sẽ chỉ là y.

Mặc Đam nhếch môi, khuôn mặt lạnh lẽo hiện lên nụ cười đủ để điên đảo chúng sinh.

Không, y không cần chúng sinh, thậm chí không cần mình.

Y chỉ cần Trầm Cố.

Chỉ cần một cái nhìn lại của quân, dù có xuống mồ, hóa thành cốt trần, không hối tiếc.

*

Lúc Trầm Cố đến Mặc Đam đang nằm tản ngời dưới đất, dù trong nhà nhỏ u ám cũng có một loại đơn độc xinh đẹp tuyệt phong lưu.

Y phục màu đen nặng nề chồng lên nhau phô tán như cây hoa thược dược màu đen mỹ lệ, càng làm nổi bật làn da băng tuyết của y.

Thị lực trong bóng tối của Mặc Đam không tốt, nghe thấy bước chân của Trầm Cố, chỉ có thể thấy đường nét hình dáng mơ hồ.

Nhưng Trầm Cố thấy rất rõ ràng, ánh mắt của Mặc Đam một mực khóa chặt lấy phương hướng hắn đi đến, tại lúc hắn cố ý thả ra tiếng bước chân trong nháy mắt sáng lên.

Trầm Cố không nhanh không chậm đến gần, để Mặc Đam nhìn thấy rõ ràng.

Tướng mạo của Mặc Đam cực đẹp, ngũ quan tinh xảo yêu mị hợp lại nhưng kỳ dị phơi bày một loại lạnh bạc cứng rắn, ánh mắt lưu chuyển, nhưng lúc môi khẽ nhếch lại có một loại tuyệt mỹ xinh đẹp. Nguyên hình là một con mặc xà to lớn, nhưng hình người làn da lại tái nhợt như tuyết, khung xương thon gầy thanh lãnh.

Trầm Cố đi đến trước giường Mặc Đam, từ trên cao nhìn xuống y.

Trầm Cố không nói gì, Mặc Đam dù chỉ thấy đường nét hình dáng mơ hồ cũng đã muốn ngay dại. Hắn ở trước mặt mình, gần như vậy, gần như vậy!

Y giống như đã đợi cả đời vậy, giờ phút này lại không kiềm chế được.

Mặc Đam đưa tay ra, ống tay áo rộng lớn trượt đến cùi trỏ, cánh tay lạnh lẽo như ngọc thạch ôm lấy cổ Trầm Cố, trong nháy mắt da thịt chạm nhau lòng như đánh trống.

Trầm Cố nghe tiếng nhịp tim của Mặc Đam đang đập cực nhanh. Cánh tay quấn ở trên cổ mình mát rượi trơn nhẵn, lại không để cho người cảm giác chán ghét.

Trầm Cố không tránh không né, lẳng lặng nhìn Mặc Đam từ từ đến gần, ấn một nụ hôn nhẹ lên cằm mình.

Lý trí của Mặc Đam đã sớm vút lên ngoài chín tầng mây, lần đầu tiên, lần đầu tiên thân cận người yêu của y như vậy! Y chạm được vào hắn! Y hôn được hắn!

Môi Mặc Đam nhẹ nhàng rơi xuống, vừa rơi xuống liền lại không thể rời bỏ, ở khóe miệng của Trầm Cố, trên mặt triền miên không đi, nhưng thủy chung chỉ nhẹ nhàng nhặt, giống như sợ đánh thức một giấc mộng đẹp...

Trầm Cố buông mắt lẳng lẳng nhìn Mặc Đam trước mặt đang rụt rè dán vào trong ngực mình, y nhắm hai mắt, lông mi thật dài giống con bướm yếu ớt, từ góc độ này để cho y tỏ ra đặc biệt yếu ớt dễ vỡ.

Môi mỏng của y đang run rẩy, cả người y đều đang run rẩy.

Môi của y lạnh, thân thể của y cách mấy tầng y phục dán vào thân thể hắn cũng là lạnh.

Cánh tay nhỏ gầy của y ôm lấy cổ mình, y không dám dùng sức, nhưng lại giống như nắm rơm rạ cứu mạng. Giống như, tất cả của y đều nằm trong một câu nói của hắn, một câu lên thiên đường, một câu xuống địa ngục.

Trầm Cố ôm lấy eo của Mặc Đam.

4. Chương 3

Editor: Sakura Trang

Eo của Mặc Đam còn nhỏ hơn so với tưởng tượng của Trầm Cố, gần như không đủ nắm chặt một bàn tay, đơn bạc giống như dùng sức sẽ gãy, nhu nhược trái ngược hoàn toàn với tâm tính thủ đoạn của y.

Trong nháy mắt Trầm Cố chủ động ôm eo Mặc Đam, Mặc Đam liền mất toàn bộ sức lực, mềm nhũn tựa trong lòng Trầm Cố.

“Trầm Cố...” Mặc Đam lẩm bẩm, ánh mắt mềm mại.

Tay Trầm Cố từ trên lưng Mặc Đam di chuyển, thân thể mát mẻ dưới tay cũng theo đó khẽ run. Khi tay Trầm Cố trượt đến trên mông Mặc Đam, lúc xoa hai khóa thịt mềm mềm dẻo, hô hấp của Mặc Đam liền trở nên dồn dập, chân cũng mềm nhũn không đứng vững.

Trầm Cố thuận thế đặt Mặc Đam nằm ngang trên giường, nghiêng người nằm cạnh. Y phục nặng nề trên người Mặc Đam tán loạn, Trầm Cố tiện tay đẩy ra, bàn tay ấm áp dán lên ngực mát mẻ của Mặc Đam, cảm thụ được trái tim dưới tay dừng lại một chút sau đó lại nhảy lên cuồng loạn.

“Ngô a...”

Mặc Đàm than nhẹ, người cũng kéo căng. Thì ra Trầm Cố đã tiện tay gảy lên hai viên đậu đỏ trên khuôn ngực bạch ngọc của Trầm Cố.

Giống như cảm thấy phản ứng của y thú vị, Trầm Cố có chút hứng thú hoặc bóp hoặc xoa với viên hồng hồng kia, không bao lâu hai viên mềm mại kia liền cứng rắn như hòn đá nhỏ.

Mặc Đàm thở mạnh không được, lại thoải mái lại khổ sở, cái tay làm loạn trên ngực kia tồ tề nhất lại chỉ biết chăm sóc một bên, bên kia hoàn toàn không động đến, khiến y vô cùng khó chịu. “Ừ... a... a...” Mặc Đàm đưa tay nắm lấy tay áo Trầm Cố, trong ánh mắt dài nhỏ tràn đầy ánh nước mông lung.

Trầm Cố thấp giọng cười một tiếng, tiện tay bắn ra, lại đưa đến Mặc Đàm ngâm nga thở gấp. Mặc Đàm đã sớm động tình khó nhịn, tiểu Mặc Đàm dưới thân đã sớm sưng to, dưới tầng tầng y phục gồ lên thành một bọc nhỏ.

Mặc Đàm không nhịn được cong người lại gần sát Trầm Cố, trong miệng ngâm nga mơ hồ không rõ. Xà vồn tính dâm, ý trung nhân mơ ước đã lâu lại đang trêu đùa, Mặc Đàm làm sao còn có thể tự kiềm chế.

Cuối cùng Trầm Cố đưa tay trượt xuống, theo vòng eo của Mặc Đàm trượt vào bắp đùi phập phồng, thăm dò vào nơi sâu thẳm nhất giữa hai chân. Chỗ kín kia đã sớm ướt, cảm xúc ấm áp trơn nhẵn.

Cả người Mặc Đàm nằm trong ngực kéo căng, nắm vạt áo của Trầm Cố để càng thêm gần sát hân mảy phần, giống như vậy sẽ hấp thu được cảm giác an toàn.

Một tay khác của Trầm Cố vòng qua eo của Mặc Đàm, ôm y vào trong ngực, trên mặt Mặc Đàm hiện lên một nụ cười vui mừng thuần túy, sau đó lại yên lặng ở trong ngực Trầm Cố, mở nơi riêng tư mềm mại ra trước mặt Trầm Cố.

Cái tay kia của Trầm Cố dừng lại ở sâu thẳm kia, tiếp tục nhẹ nhàng ấn nẹp nhấn nơi cục huyết, khiến thân thể trong ngực lại một trận run rẩy. Ngón tay chậm rãi dò vào nơi sâu thẳm, nơi đó tuy bởi vì động tình mà chảy ra mật dịch, nhưng chưa bao giờ bị tiến vào trước đó, chật hẹp khiến ngay cả một ngón tay cũng khó đi vào.

Mặc Đàm có chút khó chịu nhíu mi, “Ngô... Ách...”

Trầm Cố lão luyện xoa mông của Mặc Đàm, an ủi nơi nhạy cảm ở giữa, lại mang theo một chút nóng bỏng, thành công khiến nơi đó của Mặc Đàm càng ướt. Dò ngón tay vào thuận tiện bôi trơn lần nữa, đầu ngón tay được thịt non mềm bao bọc chặt chẽ, khẽ động liền giống như lưu luyến hút lấy. Trầm Cố chuyển động ngón tay tiếp tục đi sâu vào, thỉnh thoảng xoa ấn nội bích kéo căng, khiến nơi đó càng ướt.

Mặc Đàm hoàn toàn không có lực chống đỡ, càng không bỏ được được kéo ra chút khoảng cách nào với

Trầm Cố, chỉ có thể mê loạn hôn lấy cần cổ của Trầm Cố, không có chỗ nào để giải thoát cảm giác thiếu thốn tình dục toàn thân, ngón tay siết chặt vật áo dùng sức đến trắng bệch.

Mà ngón tay thứ hai Trầm Cố thăm dò vào cũng nhẹ nhàng co lại, động tác của hắn mang theo dòng điện, hai chân Mặc Đàm kẹp lại cổ tay của Trầm Cố cả người hầu như cũng run theo.

“Ách a a... Trầm a... Không chịu nổi... A!!”

Một tiếng ngâm cao, hai ngón tay vốn khép lại cắn ở trong u kính chật hẹp tách ra, muốn càng mở rộng một ít. Nơi này của Mặc Đàm vô cùng tuyệt diệu, nhưng cũng quá mức chật hẹp, lại là lần đầu, ngay cả ngón tay mở rộng cũng không dễ dàng càng không nói đến phân thân của Trầm Cố. Tương lai còn dài, Trầm Cố cũng không muốn vừa mới bắt đầu liền mất hết hứng thú.

Trong khi Mặc Đàm chưa kịp thở dốc xong, Trầm Cố tiếp tục đưa ngón tay thứ ba vào sâu bên trong, ngón tay thứ tư, một thoáng huyết sắc trên mặt Mặc Đàm cũng tuột xuống, môi bị cắn ra dấu răng. Bốn ngón tay quá mức miễn cưỡng, huyết khẩu nho nhỏ gần như bị kéo căng đến muốn nứt ra, cảm giác có vật lạ trong cơ thể khó chịu vô cùng, tiểu Mặc Đàm cũng không còn tinh thần ngẩng lên.

Trầm Cố mở rộng đã cố gắng tỉ mỉ kiên nhẫn, người trong ngực đè nén nức nở thật câu người, Trầm Cố rút ngón tay ra, áp người lên.

Mặc Đàm còn chưa kịp thở phào, cũng đã cảm giác được một thứ nóng bỏng để ở nơi đó của mình, ý thức chưa kịp nhận biết thân thể đã kịp phản ứng phun ra một dòng nước ấm, tiểu huyết từng được mở rộng mở ra khé vào tổ vệ không kịp chờ đợi.

Trầm hơi đẩy về phía trước đi vào, đỉnh liền được huyết khẩu ấm áp ngâm lấy, hai người đều đồng thời hít hơi thật sâu. Người đè ép xuống khiến thân thể Mặc Đàm lại run lên, nhưng vẫn chậm rãi kiên định ôm lấy Trầm Cố, mở càng thêm rộng hai chân.

Trầm Cố trầm người chạy thật nhanh, lưỡi đao sắc bén phá vỡ tầng tầng mềm mại, tiết vào nơi yếu ớt nhất trong cơ thể Mặc Đàm.

Mặc Đàm nuốt xuống tiếng rên rỉ gần như không có cách nào đè nén, ôm chặt lấy bả vai Trầm Cố, con mắt mở thật to, cảm nhận Trầm Cố từng chút từng chút một tiến vào thân thể y, cảm nhận phong phú gần như khiến y muốn nứt ra.

Ở một khắc Trầm Cố hoàn toàn tiến vào, dưới bóng tối che đậy, nước mắt Mặc Đàm không tiếng động rơi xuống...

Trầm Cố nhìn vào từng chút cảm xúc trên mặt Mặc Đàm, bình tĩnh như nước, hạ thân rút ra đưa vào. Một lần đi vào thật sâu, Mặc Đàm bị đâm đến kêu thành tiếng “Không... A a! A cấp...” Nội bích kịch liệt khép mở, mang theo sự kích thích mãnh liệt hơn.

“A sâu quá... Nhẹ ừ... Hắc a... Ô a...” Tiến rên rit của Mặc Đam bị sự đưa động mãnh liệt của Trầm Cố dùng cho tan tành, tiểu huyết bị mài càng ngày càng nóng càng ngày càng ướt, dưới động tác quá mức của Trầm Cố sinh ra bành bạch tiếng nước chảy.

Mặc Đam không biết trên đời còn có sự hành hạ vui vẻ như vậy. Y cảm thấy cho dù không chịu nổi đi nữa, nhưng y vẫn muốn khát vọng nhiều hơn. Tiêu hồn thực cốt. Chỉ có thể ôm chặt lấy Trầm Cố, mặc cho hấn làm mình chìm ngập...

Khoái cảm chất đông như sóng triều, phía trước tiểu Mặc Đam dưới sự va chạm của Mặc Đam đã tiết ra hai lần, vẫn không đủ!

Trầm Cố nhận ra hoa tâm run run khác thường của Mặc Đam, hoa kính nóng bỏng cũng đang co rút lại, biết Mặc Đam sắp đến, tốt bụng phối hợp càng làm sâu hơn.

Khoái cảm va chạm, khiến Mặc Đam gần như ngừng hô hấp, bụng bằng phẳng giật giật, làm một tiếng thét chói tai, hoa tâm phun ra tinh hoa.

Trước mắt Mặc Đam một mảnh sáng trắng, vẫn chưa lấy lại bình tĩnh sau dư âm tột cùng.

Bóng tối vô biên, tình dục lan tràn...

5. Chương 4

Editor: Sakura Trang

Tràng hoan ái kéo dài rất lâu, lúc Trầm Cố cảm thấy tận hứng thì xà yêu đã sớm bị làm bất tỉnh.

Giường nhỏ xóc xếch, thân thể bạch ngọc của Mặc Đam hiện lên phần hồng, hai chân thon dài không khép lại là dâm đang xòe ra, thịt non nơi chỗ kín lộ ra bên ngoài, bụng đầy bạch trọc chậm rãi chảy ra ngoài, cho dù khi bất tỉnh vẫn yêu nghiệt mị hoặc vô cùng.

Coi như là lần đầu tiên của đôi phương, làm thành như vậy cũng có chút quá mức. Chẳng qua nếu là Mặc Đam, liền không sao.

Trầm Cố đứng dậy, sửa sang lại y phục, hiển nhiên cũng không có ý định cùng ngủ sau trận mây mưa.

Đút một viên dược hoàn vào hậu huyết bị sử dụng quá độ vẫn không khép lại được của xà yêu, nhiệt độ cao rất nhanh hòa tan viên thuốc, những thành phần trong đó rất nhanh bị nhục bích hấp thu, không lưu một chút dấu vết.

Lấy một tấm chăn, đắp lên thân thể trần truồng của Mặc Đam.

Vân vê đầu ngón tay lưu lại ướm át, Trầm Cố bước ra phòng giam, sau tình nhiệt vẫn mắt lạnh như cũ.

*

Không biết trôi qua bao nhiêu tuần tháng.

Dưới lòng đất nhỏ đen tối, Mặc Đam lại một người tỉnh lại.

Không thấy mặt trời, không biết ngày đêm, cũng không biết trôi qua bao lâu. Nhưng chính loại chỉ có đơn điệu chán ghét này, việc chờ đợi Trầm Cố liền trở thành hi vọng.

Thời gian Trầm Cố ở cũng không nhiều. Ngay lần đầu tiên, sau khi ôn nhu kịch liệt quẩn quít, gần như để cho y sinh ra vọng niệm, Trầm Cố vẫn có thể gọn sóng không sợ hãi rút người ra, cũng không ở lại dù một chút.

Trầm Cố luôn cách một đoạn thời gian mới xuất hiện, việc đầu tiên là làm tình luôn, khiêu khích y mềm thành một bãi nước mặc hấn làm, sau đó là tình triều để người cuồng loạn say mê, ảo cảnh cực lạc.

Cách bọn họ sống chung luôn là làm chuyện thân mật nhất, nhưng gần như chưa bao giờ nói chuyện.

Nhưng điều này, còn hạnh phúc hơn so với tưởng tượng của Mặc Đam.

Người y yêu a, y được hấn ôm vào ngực vô số lần.

Hấn còn đang cố gắng tạo ra hài tử.

Mặc Đam biết, Trầm Cố muốn hài tử này là để cho y thống khổ mà chết.

Xà yêu vui vẻ, đây là đề nghị của y, là tư tâm của y.

Chuyện hai nam nhân, có tình sẽ kết châu thai. Mang thai hài tử, không chỉ có chứng minh bọn họ đã từng si mê dây dưa nhiệt liệt đến tốt đẹp như vậy, lại còn đem cốt nhục hòa vào máu thịt của mình.

Chỉ là suy nghĩ một chút, Mặc Đam liền thỏa mãn giống như lấy được tất cả.

Tám trăm năm đã đủ dài, có thể ở bên cạnh Trầm Cố đến hết đoạn đường cuối cùng, còn mong ước thêm

gì nữa?

*

Mong muốn mang thai hài tử của xà yêu còn mãnh liệt hơn cả Trầm Cố.

Nhưng Trầm Cố lại phát hiện ra sự xuất hiện của hài tử sớm hơn Mặc Đam.

Người yêu kết hợp, sinh dục con cháu cũng không dễ dàng Trầm Cố đã sớm chuẩn bị tâm lý quá trình này sẽ rất lâu, nhưng hài tử lại đến rất nhanh. Có lẽ là vô tình giống như hấn, hoàn toàn không thêm để ý tăng tốc độ dần vật mẫu thể mà đến.

Từng li từng tí chăm sóc toàn bộ quá trình mang thai của Thanh Thanh, lại học xong hoàn mỹ toàn bộ bài học Trầm Cố tự nhiên nhạy bén hơn so với Mặc Đam hoàn toàn không có kinh nghiệm mang thai, gần như lập tức liền phát hiện thay đổi nhỏ bé trên người Mặc Đam.

Bọn họ làm tình thường xuyên, Trầm Cố còn hiểu rõ thân thể Mặc Đam hơn cả y. Từ ba tháng trước bị nhốt ở địa lao u ám, hiệu quả của hùng hoàng thêm tình hương chồng lên nhau từng chút từng chút bóc cường hãn của đại yêu, gần mấy tháng khai phá vui vẻ quỵên vào nhau, để cho thân thể vốn vô cùng nhạy cảm khi đối mặt với Mặc Đam càng thêm sa vào tình dục không tự kiềm chế.

Mà gần đây, thân thể Mặc Đam càng trở nên dễ dàng động tình nhạy cảm hơn, mỗi lần giao hợp mấy lần không chịu nổi bất tỉnh lại bị kích thích tỉnh lại, mặc dù có nhân tố làm Trầm Cố ác ý đùa giỡn, nhưng thật sự là thân thể Mặc Đam chút khác biệt.

*

Vẫn là địa lao bóng tối không ánh sáng, khí tức mập mờ cùng rên rỉ tình để cho nhiệt độ dưới đất âm hàn đột nhiên lửa nóng.

“A a quá... Quá nhanh... Ách a...”

Thân thể Mặc Đam vô lực nằm ở trên bàn đá, toàn bộ y phục thừa thốt tán loạn chồng chất ở mắt cá chân, không mảnh vải che thân, óánh bạch như ngọc. Cố gắng đứng hai chân không ngừng run rẩy, non mềm sau chân đang bị xâm phạm hung mãnh, theo động tác lực mạnh rút ra cắm vào của nam nhân sau lưng mà tràn mật hoa tạo thành dòng nước quanh co chảy ướt chân cong.

“Muốn a hư... Nhẹ a...” Một tay Trầm Cố nắm eo Mặc Đam, nhanh chóng ưỡn, càng chen vào giữa hai chân y cưỡng bách hai chân càng thêm dang ra. Một cái tay khác đệm ở bụng dưới bằng phẳng của Mặc Đam, nhìn như muốn kéo xà yêu định xông về phía trước kia kéo về, thực thì là che chở bụng không đụng vào viền bàn đá.

Tư thế vào từ sau để cho Trầm Cố vào sâu hơn, một cái một cái đụng khiến hồn vía Mặc Đam cũng muốn bay, không ngừng được nhiều tiếng ai kêu.

Một đi sâu vào ở giữa, lướt qua trong cơ thể xà yêu một chút, xà yêu thét lên cả người run một cái, thân thể đã sớm mềm yếu phí công giây giũa động tựa như muốn chạy trốn.

Nơi nào Trầm Cố sẽ bỏ qua cho y, trong lòng biết nơi đó sẽ sinh ra trình độ đòi mạng cao nhất, cố ý hơi lùi ra một chút, tiếp đó trùng trùng đánh thẳng vào phía trên kia một chút.

Một cái đụng này nhưng tốt cùng, trước sau Mặc Đam đồng thời phun ra, cả người như bị điện giật co quắp, mắt hơi khép trợn tròn, sinh lý kích thích khiến nước mắt rơi xuống, cho nên ngay cả kêu cũng không kêu được nữa.

Người dưới thân bị bắt nạt thành cái bộ dáng đáng thương này, lúc này Trầm Cố mới nổi lên chút thương tiếc, không lại tiếp tục động tác, chờ đợi Mặc Đam bình phục từ trong cực hạn tiêu hồn.

Lần này thật là Mặc Đam đứng không vững, cả người như hóa nước vậy trượt thẳng hướng xuống. Trầm Cố từ phía sau lưng ôm lấy y, liền vẫn tư thế đó bị hấn bực lại hai người chuyển tới trên giường.

Mấy bước đường đi đi lại lại kéo theo cứng rắn của Trầm Cố ở nơi sâu trong cơ thể Mặc Đam nhàn nhạt chấn động, trong vòng ôm đôi mắt đầy ánh nước của Mặc Đam hơi đỏ, trên môi bị cắn ra dấu răng nhàn nhạt, trong giọng mơ hồ ghen ngào.

Nhẹ nhàng đặt xà yêu lên giường, vốn không tính dày vò y nhiều hơn nữa, dù sao mới có bầu hài tử. Chính muốn lùi ra, tầng thịt non trong hoa huyết kia lại vội vàng siết chặt kéo căng hút giữ lại. Hai ngón tay nhẹ nhàng kéo vạt áo Trầm Cố, vì vậy lại lần nữa cúi người cúi người, vân vũ không nghĩ.

*

Hồi lâu lại hồi lâu, không biết thỏa mãn Mặc Đam cuối cùng cũng ngủ thật say, trong cơ thể vẫn tham lam ngậm Trầm Cố, trong tư thế hai người liên tiếp kết hợp chặt chẽ.

Lần này, Trầm Cố cũng không có ngay lập tức đứng dậy rời đi.

Hắn đưa tay sờ lên bụng Mặc Đam, nơi đó vẫn bằng phẳng mượt mà như cũ.

Mặc Đam là xà yêu, thân thể da thịt luôn lạnh lạnh độ ẩm thấp, trừ lúc hoan ái tình nhiệt còn lại đều u lạnh không có mồ hôi. Nhưng lúc Trầm Cố cảm nhận được sự ấm áp của bụng dưới lòng bàn tay theo hô hấp mà hơi phập phồng.

Cả người máu lạnh băng cơ tuyết cốt Mặc Đam, lúc này trong bụng thật sự đã có cốt nhục của hắn.

Trầm Cố biết, rất nhanh, bụng bằng phẳng này sẽ nhô lên, dần dần tạo thành độ cong thật lớn, sinh mạng của trẻ thơ sẽ điên cuồng hấp thu năng lượng của cơ thể cha, thể hiện bằng sự thống khổ của dựng phu phải chịu, dùng sự luyện ngục vô tận này hóa giải nhân quả tội ác...

Nhưng bây giờ, Trầm Cố phải đợi Mặc Đàm tự phát hiện ra sự xuất hiện của hài tử...

Tin tưởng, sẽ không lâu lắm.

Hài tử, không cho phép quá lâu.

6. Chương 5

Editor: Sakura Trang

Có Trầm Cố bên người Mặc Đàm chưa bao giờ biết tự kiềm chế, nhưng cảm giác dựng dục sinh mệnh nhỏ trong bụng cũng không thể khinh thường, mặc dù phát hiện muộn hơn so với một người cha khác, nhưng Mặc Đàm có thể xác định, mình đã mang thai hài tử của Trầm Cố.

Sau một cái chớp mắt mừng rỡ to lớn, là mất mát buồn bã.

Mặc Đàm thật là trông chờ mang thai, cũng không bởi vì y có biết bao mẫu tính biết bao yêu hài tử, y là xà yêu máu lạnh, tình cảm huyết mạch, thương hại từ bi loại vật này căn bản không hề có. Giống như ban đầu y có thể không nháy mắt hưởng thụ hành hạ chết đi tên tiểu thanh sắp sinh cùng hài tử không thể tha thứ trong bụng hắn kia.

Mặc trông chờ hài tử trong bụng, chỉ bởi vì hài tử là của Trầm Cố và y. Khái niệm hài tử đối với Mặc Đàm mà nói, là tín vật — chứng minh giữa y và Trầm Cố có cái mà loài người gọi là phu thê thật sự, là công cụ — duy trì sự gắn kết giữa y và Trầm Cố, xâm chiếm tất cả những dấu vết vô nghĩa do thanh xà để lại.

Y biết, hài tử trong bụng là hình cụ hành hạ là ác ma đòi mạng, những thứ ác ma này đến từ sự khác biệt trời sinh giữa người và yêu, đến từ sự hận thù và trả thù của một người cha khác đối với người phụ thân này.

Nhưng mà, nếu không phải có loại đường tắt này, Trầm Cố mà y yêu đến điên cuồng ngay cả nhìn cũng không nhìn y một cái, lại càng sẽ không trải qua mấy ngày yêu thương tiêu hồn khiến cho người say mê cuồng loạn muốn chết này.

Cho nên, hắn chân chân thật thật mong đợi hài tử này, chân chân thật thật vui mừng.

Nhưng mà, hài tử đến cùng là phá vỡ tất cả những mộng tưởng thoáng qua này.

Nhân quả sớm biết, hài tử đến, lớn lên, ý nghĩ là đến gần với ý định trả thù hành hạ như dự tính ban đầu. Trầm Cố, hẳn sẽ còn lần lượt xuất hiện, sáng lạn bóng tối vô tận của y sao?

Từ lần đầu gặp liền tương tư.

Cho dù bản thân đã ở nơi cách hẳn gần như vậy, vẫn như cũ tham lam, tương tư cho đến giờ chỉ tăng không giảm.

Hãy để y giả vờ như không biết hài tử đến.

Hãy để y tiếp tục đắm chìm trong ngực của Trầm Cố.

Hãy để cho y sụp đổ tan rã liều chết triền miên rồi ngủ say lên đến thiên đường.

...

*

Nhưng Mặc Đàm và Trầm Cố đều biết, độ cong bây giờ cũng không giống như lúc trước.

Tay Mặc Cố vẫn ôn nhu vuốt nhẹ trên bụng nhỏ của Mặc Đàm. Hẳn càng rõ mọi thứ về bụng này hơn so với Mặc Đàm. Bây giờ mang thai chưa đến hai tháng, bụng Mặc Đàm cũng đã hiện ra chút độ cong, có thể nhìn thấy được kích thước ngày sau. Lúc ấy Thanh Thanh mang thai ba hài tử, bây giờ trong bụng Mặc Đàm có mấy đứa đây?

Không sao, từ từ đi, rồi sẽ biết?

Mặc Đàm không bỏ được nháy mắt một cái nhìn chăm chăm Trầm Cố, trong bóng gần như y không nhìn rõ được mọi vật, cố gắng hơn nữa cũng chỉ bắt được đường viền mơ hồ. Nhưng tất cả của Trầm Cố đã khắc trong lòng y từ sớm, y không cần nhìn cũng có thể vẽ ra dáng nguyên vẹn hình dáng vẻ mặt của hẳn. Hẳn là đẹp mắt nhất trên đời.

Tay y đặt lên tay Trầm Cố đang đặt trên bụng bản thân, dưới lòng bàn tay của Trầm Cố đang nhúc nhích huyết mạch của bọn họ, nhiệt độ ấm áp nơi mu bàn tay hẳn sưởi ấm lòng bàn tay lạnh như băng của y.

Mặc Đàm cảm nhận được hô hấp ấm áp rơi trên mặt mình, sau đó là một nụ hôn nhẹ nhàng giống như mộng ảo lên trán mình.

“Hài tử của chúng ta.”

Nước mắt Mặc Đam rơi, nhưng khóe miệng lại hiện lên một nụ cười như thiên sứ.

Thời gian lâu như vậy đến nay, lần đầu tiên Trầm Cố nói chuyện với y.

“Đúng vậy, nhất định bọn chúng sẽ lớn lên khỏe mạnh.”

7. Chương 6

Editor: Sakura Trang

Hài tử lớn rất nhanh, mới lại qua một tháng, ba tháng mà bụng đã nhô lên rõ ràng.

Mặc Đam nằm trong bóng tối, ánh mắt không có tiêu cự nhìn xuống đất, vô ý thức vuốt cái bụng nhỏ giống như dưa hấu.

Một tháng này, Trầm Cố không có đến nữa.

Y rất muốn hắn.

Rất muốn hắn.

Muốn hắn.

Ở trong địa lao tối tăm không nghĩ chuyện gì, chỉ muốn hắn.

Bụng từng ngày từng ngày to lên, là hài tử đang lớn. Thân hình chưa bao giờ biến hóa Mặc Đam cảm thấy có chút mới lạ, hắn sẽ thích sao? Có lẽ nên lớn thêm chút nữa mới phải? Cái tên thanh xa dù chết cũng không buông tha kia không phải là dùng cái dạng ngu xuẩn này để quần lấy Trầm Cố hay sao! Mặc Đam có chút ác độc nghĩ. Bụng của y nhất định sẽ lớn hơn càng tròn càng đẹp hơn cái tên thanh xa đã chết kia!

*

Bộ dáng mang thai của Mặc Đam vẫn xinh đẹp.

Mặc dù Trầm Cố không xuất hiện ở trước mặt Mặc Đam, nhưng tình trạng của Mặc Đam hẳn thậm chí còn rõ ràng hơn bản thân y.

Bởi vì nhiều thai, Mặc Đam mới mang thai hơn ba tháng mà bụng đã lớn như năm tháng. Nhưng thân hình vốn thon dài, chỉ có bụng hơi nhô lên cũng không hiện lên sưng vù khó nhìn. Chẳng qua bụng đột nhiên nhô lên quá nhanh, thân thể nhất thời còn chưa điều chỉnh thích ứng, lại không có ai hỏi thăm, xà yêu lớn bụng cả ngày chỉ nằm yên không động, tinh thần mệt mỏi buồn chán.

Ngày hôm trước Mặc Đam bắt đầu xuất hiện triệu chứng nôn mửa, nôn trời đất tối sầm, ba bữa ăn không dính chút nước hay cơm nào. Lúc Trầm Cố đến, Mặc Đam đang nằm nghiêng đối diện với cửa, nhìn bóng lưng eo vắn hết sức nhỏ bé lung linh.

“Ừa! Ừa...”

Lại một trận buồn nôn, Mặc Đam nằm ở mép giường muốn nôn nhưng không nôn ra cái gì, chỉ có thể không ngừng nôn ọe, phản ứng lúc mới mang thai chơi đùa y gần như không còn sức lực ngồi dậy.

Trầm Cố tiến lên đỡ y, Mặc Đam kinh ngạc vui mừng cầm lấy cánh tay Trầm Cố, “Trầm...”

Lúc này Mặc Đam ngồi dậy đối mặt với Trầm Cố, bụng trước người hiện ra nguyên vẹn, trong mắt lóe ánh sáng.

Trầm Cố cầm chén cháo bên cạnh, mùi thơm của cháo vừa nấu xong xông vào mũi làm khẩu vị của người ta lên cao. Mặc Đam mấy ngày không ăn uống, lúc này gặp được Trầm Cố lòng như rộng mở, nay ngửi được mùi hương nồng đặc cũng cảm thấy có khẩu vị. Lại được Trầm Cố bưng chén cháo dứt đến bên miệng, Mặc Đam vui mừng có chút khó tin, vội vàng nuốt muối này xuống, lại xuất hiện thêm nụ cười càng thêm sáng chói.

Ở trong bóng tối nơi Mặc Đam không nhìn thấy, khuôn mặt Trầm Cố bất động, ánh mắt nhưng lại sâu thẳm không rõ rời xuống chén cháo...

*

Mặc dù thời gian còn sớm, Trầm Cố đã có thể nhìn ra Mặc Đam mang thai sẽ không tốt, chỉ sợ khi bụng lớn lại sẽ không có cuộc sống thoải mái. Kế hoạch ban đầu vốn đợi y mang thai bụng lớn đến thời kỳ cuối quả quyết bị buông tha. Thời gian dài như vậy, hòn đảo này cũng chỉ có Trầm Cố và Mặc Đam, phong cảnh không có gì mới lạ, bụng Mặc Đam lại đang lớn từng ngày, thống khổ hành hạ xà yêu để Trầm Cố hơi có chút không nề.

Vì vậy hơn một tháng không có xuất hiện ở trước mặt Mặc Đam, Trầm Cố lại khôi phục tiết tấu đến thăm xà yêu như lúc trước khi có thai, mặc dù mỗi lần chỉ một lúc.

Trên mặt Mặc Đam không biểu hiện nhưng trong lòng lại rất vui mừng, y vốn tưởng rằng trước khi sinh cũng không gặp được Trầm Cố. Lúc này vui vẻ nháy cả dặng nờn cũng không cảm thấy khó qua, dạ dày trống rỗng cúi người nờn cũng không nờn được gì, nhưng chỉ vì muốn được Trầm Cố nhẹ nhàng vỗ lên lưng mấy cái liền trong lòng tràn đầy hân hoan.

Năm tháng yên tĩnh tốt đẹp.

Trầm Cố ôm Mặc Đam từ sau lưng, tay vuốt ve bụng tròn tròn của y, độ cong nơi đó đã rất lớn, xúc cảm chặt chẽ.

Xà yêu dịu ngoan nằm trong ngực hắn, khi tay hắn thỉnh thoảng dừng lại liền chủ động ngửa bụng đưa đoàn huyết nhục kia đến lòng bàn tay hắn.

Thân thể Mặc Đam thủy chung là độ ấm thấp hơi lạnh, ôm vào trong ngực giống như ôm một khối nhuyển ngọc, chỉ có một đoàn huyết nhục trong bụng kia mang nhiệt độ cao đặc thù, giống như cất chứa một đoàn lửa. Trầm Cố không nhịn được không ngừng vuốt ve bụng Mặc Đam, dẫn đến xà yêu phát ra tiếng hừ hừ thoải mái.

Đột nhiên người Mặc Đam cứng lại, kết hợp với mấy cái hít thở dồn dập, Trầm Cố biết y đang đè nén cảm giác buồn nôn lại, không nghĩ muốn nhúc nhích khỏi ngực mình. Trầm Cố tự giác hiểu ý thuận thuận ngực Mặc Đam, lần này xà yêu cũng không nén được nữa, giãy giụa nhào đến mép giường đối với chậu một trận dờn sóng lấp bể.

Thật vất vả chịu đựng cảm giác buồn nôn, Mặc Đam yếu ớt tựa ngả ở mép giường, sắc mặt trắng bệch, có chút khó khăn há mồm thở dốc, “Ách!” Xà yêu che bụng, liên tục dặng ói quấy rối đến thai nhi nhỏ bé, trong bụng từng trận đau đớn.

Tay nam nhân giống như cái ôm ấm áp của hắn, an ủi bụng đang đau đớn, cũng khiến xà yêu mềm nhũn chỉ muốn lệ thuộc vào.

“Đi ngủ.”

Nam nhân từ trước đến nay đối mặt với xà yêu luôn tích chữ như vàng hiếm thấy lên tiếng giống như chỉ thị có ma lực, xà yêu dựa vào trong ngực nam nhân, buồn ngủ kéo đến, ngủ thật say.

*

Xà yêu vô thức ngủ thật say, tư thế an tâm mà lệ thuộc cuộn tròn ở trong ngực Trầm Cố, biểu hiện trên mặt là sự sung sướng và yên tĩnh.

Ánh mắt Trầm Cố chậm rãi lướt nhanh toàn thân Mặc Đam.

Trầm Cố rõ ràng, tính cảnh giác của Mặc xà yêu này cao bao nhiêu, dù là mười dặm bên ngoài gió thổi cỏ lay cũng không buông tha. Nhưng từ lúc bị bản thân nhốt vào địa lao đến nay, thật là đã bị thuần hóa rồi.

Địa lao âm hàn bóng tối, xà yêu trong bóng đêm rét lạnh không thể thấy mọi vật dù là ngày càng yếu ớt cũng vẫn thản nhiên như thường.

Rõ ràng tính cách xảo quyệt lúc nào cũng đề phòng, nhưng dù bản thân có đi đến trước giường cũng không khiến xà yêu cảnh giác tỉnh dậy, thậm chí lúc bản thân đưa tay ôm y dù chưa tỉnh lại y cũng sẽ trong vô thức thả lỏng thân thể để bản thân lại gần.

Cảm giác thân thể của xà yêu càng rõ ràng hơn so với con người, bản tính của yêu là ích kỷ chiếm đoạt, nhưng lúc đối mặt với bản thân y chỉ thể hiện lúc — giao hợp, cho dù bản thân yêu cầu vô độ lại cố ý khiêu khích, cho dù xà yêu có mệt mỏi nữa không chịu nổi bản hết tình nguyên mà khàn khàn mất tiếng cũng sẽ chỉ biết cố gắng nghênh hợp lấy lòng cho đến lúc hôn mê, ngay cả có thai cũng là do bản thân mà cam tâm tình nguyện.

Bàn tay Trầm Cố lướt qua đường viền bụng đang mang thai của xà yêu, búng một cái trên đỉnh bụng.

Thật là tiểu yêu tinh làm cho người thương yêu a.

8. Chương 7

Editor: Sakura Trang

Bụng xà yêu lớn lên giống như thổi khí cầu, gần như to lên mỗi ngày.

Trầm Cố bắt mạch cho y trong lúc y đang ngủ mê man, sờ bụng, thì ra trong bụng Mặc Đàm có năm hài tử!

Ngay cả Trầm Cố cũng có chút ngạc nhiên. Phải biết lúc Thanh Thanh mang thai ba hài tử kích thước bụng cũng đã khiến cho người kinh hãi, thật không biết bụng Mặc Đàm chứa năm thai nhi sẽ hình dạng như thế nào.

Chẳng qua Trầm Cố cũng chỉ nhíu mày, hần và Mặc Đàm đều cảm thấy càng nhiều càng tốt không phải sao.

Nam nam làm tình, tình nồng kết thai. Tình càng nồng, mong muốn càng mãnh liệt, càng dễ dàng có thai, mang thai càng dễ dàng nhiều thai. Huống chi xà yêu vốn là một thai nhiều sinh, mỗi lần Trầm Cố hoan ái xong cũng đều nhét được hoàn vào tiểu huyết nhiệt độ cao của xà yêu, không chỉ có có thể co rút lại nơi chật hẹp kia, càng có kiêm tác dụng giúp mang thai, tu bổ, tăng thêm nước ối. Mà trong ăn uống phong

phú phá lệ tăng thêm vật liệu trên quý kia, còn có thành phần đặc biệt chuẩn bị vì hài tử, lấy bảo đảm thai nhi ở trong bụng dưỡng dinh dưỡng phát triển khỏe mạnh, hai mô cường nhận được năm hài tử cho đến đầy đủ tháng.

Mọi thứ kết hợp vào, một thai này của xà yêu thật là làm cho người tràn đầy mong đợi. Hơn nữa, Trầm Cố cũng thật là tò mò, yêu hùng mạnh có bầu, bụng có thể lớn đến trình độ nào.

Ừ, tương lai còn dài. Hắn sẽ một mực ở bên cạnh Mặc Đam, nhìn bụng y lớn, lớn hơn nữa...

*

Người có tình làm bạn không kể thời gian, thời gian nhanh chóng trôi qua.

Bụng Mặc Đam đã rất lớn, lúc đứng lên bụng to lớn che không thấy được chân. Thân thể tứ chi vẫn mảnh khảnh như cũ, cảm hình như càng nhọn hơn, nếu như không nhìn bụng cũng sẽ không nhìn ra đây là bộ dáng của một dưỡng phu. Đại khái chắc dinh dưỡng đều bị bọn nhỏ trong bụng hấp thu hết rồi.

Trầm Cố không có ở đây, Mặc Đam dựa vào tường mà ngồi, lông mày hơi nhíu, cả người an tĩnh giống như một khối thi thể, ngoại trừ bụng to lớn vẫn đang phập phồng.

Thật khổ cực, tất cả triệu chứng khó chịu của dưỡng phu y đều có, thậm chí bởi thể chất mà càng nghiêm trọng gấp đôi.

Dưỡng nôn cho đến bây giờ vẫn luôn luôn xảy ra, bụng to lớn ở trước người nặng đến không chịu nổi, chèn ép các nơi trên thân thể, càng kéo theo thắt lưng đau đớn không dứt. Y thân nặng hành động không tiện ngược lại không coi vào đâu, chẳng qua là hài tử trong bụng hiển nhiên không đau lòng phụ thân chút nào, nhúc nhích không nghĩ, mỗi ngày đều đại náo thiên cung, đau đến mặt Mặc Đam trắng bệch.

“Ách a! Hô... A...”

Vốn nhắm mắt nghỉ ngơi xà yêu chợt ưỡn bụng, ngón tay nhỏ gầy tái nhợt siết chặt y phục trên bụng, dùng sức đến phát run. Trán chảy ra một tầng mồ hôi thật dày.

Thật là đau...

Cách từng tầng y phục, cũng có thể thấy rõ ràng trên bụng to lớn của Mặc Đam không nhưng khua lên từng cái bọc nhỏ. Đó là từng ma tinh nhỏ nhỏ trong bụng y bắt đầu hoạt động. Quá đau đớn, thậm chí Mặc Đam cũng không dám đưa tay đi trấn a bọn nhỏ ngoan ngoãn một chút, chỉ khi đau đến không còn sức chống đỡ, dọc theo tường từ từ ngã xuống giường, ôm bụng rên rỉ.

“A a... Đừng a... Đừng đá.... Ách a!”

Mặc Đàm đau đến mơ màng, cảm giác mình được khí tức bao vây lần nữa, Trầm Cố trở về, “Đau quá... Trầm...” Tiếng thở mềm yếu của Mặc Đàm.

Tay Trầm Cố thuần thực xoa tròn trên bụng Mặc Đàm, sức lực không nhẹ không nặng lại dễ dàng trấn an thai nhi đang hăng say làm loạn, nhai con hỗn thể ma vương trong bụng Mặc Đàm ở trước mặt Trầm Cố rất nhanh liền dàng hoàng không nghịch ngợm.

Trầm Cố vỗ vỗ lưng Mặc Đàm tỏ vẻ trấn an. Mặc Đàm thật sự vô cùng đau, trên lưng đều có mồ hôi. Phải biết xà yêu trừ trong lúc vô cùng vui mừng liền chỉ có vô cùng đau đớn mới có thể ra mồ hôi.

Mặc Đàm từ lúc mang thai đến nay đều bị các loại phản ứng khi mang thai hành hạ không chịu nổi, gần như chưa từng nghỉ ngơi cho khỏe, một phen thai động đau đớn vừa nãy, cả người lại mệt mỏi yếu ớt, dưới ánh mắt Trầm Cố lại tựa vào trong ngực không nhận được ngủ mê man.

Trầm Cố hiếm thấy tốt bụng, cứ như vậy an tĩnh nằm đối diện ôm lấy Mặc Đàm. Hắn biết, chỉ có lúc bản thân ở bên cạnh bụng lớn xà yêu mới có thể thực sự buông lỏng, thai nhi trong bụng y mới có thể không chuyển động đầy ý xấu một cách kiêu căng phách lối, y mới có thể thật sự nghỉ ngơi một chút.

Hai người đối mặt mà nằm, lúc ngủ một tay của Mặc Đàm cũng vẫn nắm một tay của Trầm Cố đặt trước ngực, tư thế rất lệ thuộc rất quyến luyến cũng rất không có cảm giác an toàn. Trầm Cố biết, quan hệ giữa bọn họ rất quái dị, rõ ràng là quan hệ trả thù và chấp nhận, nhưng bởi vì tình yêu quá sâu nặng của mặc xà mà trở nên thân mật hòa vào nhau. Mặc Đàm hoàn toàn không giữ lại mở rộng lòng mình, tiếp nhận tất cả vui vẻ thống khổ mà Trầm Cố mang lại, có biểu tượng yêu và được yêu, được đau, nhưng trừ khả năng trong vô thức không thể kiềm chế ra, thậm chí Mặc Đàm chưa từng mở miệng kêu tên Trầm Cố một lần... Y không dám... Rõ ràng yêu đến không còn liêm sỉ không tiếc tất cả, nhưng vẫn là yêu cẩn thận...

*

Trầm Cố ôm lấy Mặc Đàm đang ngủ, bụng xà yêu nhô lên như núi nhỏ, một đoàn huyết nhục kéo căng âm áp truyền đến hơi chấn động chạm vào Trầm Cố. Cảm giác rất kỳ lạ.

Trầm Cố đưa tay vào trong áo khoác, lòng bàn tay dán lên làn da trên bụng của Mặc Đàm, là xúc cảm trơn nhẵn tốt đẹp quen thuộc, Trầm Cố không nhận được vuốt ve trên bụng mượt mà đang mang thai của Mặc Đàm.

Bụng chịu đựng rất nhiều áp lực, làn da chỗ đó rõ ràng ngày càng kéo căng. Tay Trầm Cố khéo léo đâm bóp thư giãn cho Mặc Đàm, từ từ cảm nhận được da thịt dưới tay dần buông lỏng chút.

Xà yêu mệt mỏi lúc này còn ngủ, trong giấc mộng nhưng hô hấp rõ ràng đổi nặng, trên gò má cũng thấm ra hai giọt mồ hôi.

Tay của Trầm Cố từ thai bụng để tuột xuống chút, không ra ngoài dự liệu đụng phải xà yêu lửa nóng đứng thẳng.

Lần đầu Mặc Đam có dựng, mấy ngày nay bụng lớn quá cực khổ, cả người cả ngày khó chịu, lúc hơi dễ dàng một chút cũng không có bao nhiêu, chuyện giường chiếu giữa hai người cũng chỉ nhẹ nhàng.

Vốn là thân thể lâu không làm, thân có dựng lại phá lệ nhạy cảm, dâm xà bụng lớn mỗi ngày chỉ có Trầm Cố tới y mới có thể thoải mái nghỉ ngơi chút, không bao lâu liền ngủ mê man thất thần, cái này không liên không có mấy cơ hội cầu hoan.

Trầm Cố tiện tay xoa xoa tiểu Mặc Đam, xà yêu trầm trầm ngủ mê man tràn ra một cái rên rỉ mơ hồ, tiểu Mặc Đam cũng càng trở nên tinh thần phấn chấn. Tay tiếp tục trượt hướng mục đích thực sự đất —— bởi vì nguyên nhân có dựng, kiểu mộng vốn vênh cao của xà yêu càng nở nang chút, mộng thịt mềm mại trơn nhẵn, Trầm Cố hơi dùng chút lực xoa mấy lần, xà yêu lại vô ý thức hừ hừ lên.

Trầm Cố đẩy mộng Mặc Đam ra, tay dò hướng chỗ kín giữa chân y. Mịn nếp nhăn co rút nhanh bảo vệ nơi tốt đẹp, Trầm Cố dò xét chỉ đưa vào một cái lập tức bị nơi chặt chẽ hút lấy, mà bên trong tiểu huyết đã sớm tràn lan một đường mật dịch, ngón tay duỗi một cái vào liền bị dịch nước nóng hổi ướt đầm dễ vui vẻ bao lấy, thịt non kia quá mức tới vội vàng tự đi nút, ngón tay tràn đầy mật dịch đi sâu vào trong khe hở tuyệt vời lấp đầy, không bao lâu ở giữa chân xà yêu liền bị làm cho ướt đầm dề.

“Ừ a...” Ngọt nị than nhẹ Mang khát vọng câu người, mi mắt xà yêu khẽ run tựa như muốn tỉnh lại.

Trầm Cố tăng nhanh động tác đơn giản khuếch trương mấy cái nơi đó ướt át liền vội vàng đủ để chứa hân.

Động thân tiến vào, đối lấy xà yêu một tiếng rên rỉ kéo dài. Mặc Đam còn chưa thanh tỉnh từ trong giấc mộng liền lại lâm vào từng cái đợt sóng cuồng kích.

Khoái cảm mãnh liệt xuyên qua hết thảy, Mặc Đam bị kích thích lệ rơi đầy mặt thần chí hoàn toàn không có, nghĩ muốn vặn eo nghênh hợp Trầm Cố càng phóng túng cướp đoạt, nhưng bởi vì gánh nặng bụng lớn càng tỏ ra vụng về, khó nhịn đến khản giọng kêu loạn.

Trầm Cố mở hai chân Mặc Đam đem chia thành chữ m, cái tư thế này càng lợi cho việc đi sâu vào, một cái thật sâu tiết vào nơi mềm mại của Mặc Đam, đụng thẳng đến cục huyết run rẩy, mật dịch giàn giụa.

Mặc Đam giống như bị cuồng triều loạn cuốn, chỉ trên người nam nhân là bến bờ duy nhất, y không để ý thai bụng to lớn ngăn cản, một lòng chỉ muốn dán gần hơn, cùng hân vĩnh viễn thân thiết thân thiết dính chung một chỗ.

“Trầm lang... A... Trầm lang... Muốn ta ách... Ừ a...”

Trong vòng xoáy tình dục lên đến đỉnh điểm, cuối cùng Mặc Đam cũng gọi ra tiếng gọi trong lòng.

Trầm Cố hơi dừng lại một chút, ánh mắt rơi vào trên người xà yêu càng sâu hơn.

“Ngô ách” Trong thanh âm của Mặc Đam đột nhiên mang theo chút đau đớn. Trầm Cố suy nghĩ chút liền biết, động tác hai người cũng hơi phóng túng chút, mặc dù Trầm Cố có cẩn thận, nhưng lúc kết hợp đến sâu lại dùng lực lớn không khỏi khiến bụng đi va chạm đến chấn động.

Trầm Cố một tay không ngừng an ủi thai bụng xao động của Mặc Đam, một bên lại có kỹ xảo lau hai nang túi lồi lên đằng trước của Mặc Đam, không ngừng để cho xà yêu nhanh hơn phi phách tán, theo một tiếng thét chói tai cao vút trước sau phun ra từng cỗ tinh hoa, mở to mắt liền chìm vào hôn mê.

Trầm Cố cầm tay phải đã vô tri giác của Mặc Đam, hạ xuống một nụ hôn nhân nhạt lên mu bàn tay.

“Đam. Xin lỗi.”

9. Chương 8

Editor: Sakura Trang

Một tháng lại một tháng trôi qua rất nhanh lại rất chậm, bụng Mặc Đam thật sự càng ngày càng cao, càng thêm căng lớn, bây giờ đã sớm không có cách nào nằm ngửa nữa, bụng nặng nề to lớn sẽ chèn ép lên nội tạng và lưng khiến y không thở và không động đậy được. Nhưng mà những tư thế khác cũng không sẽ không thoải mái.

Vốn là bụng thon thả nay lại chứa năm thai nhi khỏe mạnh, bụng to lớn, bụng giống như muốn nứt vỡ ra vậy. Bàng quang bị chèn ép, luôn cảm thấy mắc tiểu, nhưng mà lúc khổ cực chống người đi nhà vệ sinh lại chỉ cho ra mấy giọt.

Ở dưới nơi âm u không thấy ánh mặt trời một thời gian dài, từ lúc có thai đến nay thân thể Mặc Đam càng thêm hư tổn lạnh lẽo, duy chỉ có một đoàn huyết nhục trong bụng kia là nóng như lửa, nóng đốt sự lạnh lẽo càng khiến Mặc Đam thấy khó chịu. Mặc Đam nằm nghiêng cũng thấy trần trở khó chịu, hận không thể dùng móng nhọn mở bụng ra cho thoải mái, dứt khoát chống nạnh khó khăn đứng lên, vịn tường chậm rãi đi đi lại lại, bụng quá lớn khiến hai chân y không tự chủ tách ra, mỗi một bước đều cảm thấy nặng nề.

Áo choàng màu đen rộng rãi, chỉ buộc một cái đai bên hông, cấu tạo này càng lộ chiếc bụng to lớn nặng nề của xà yêu. Mặc Đam đã sớm không thể ôm lấy toàn bộ bụng. Nhìn ngang, bụng Mặc Đam đặc biệt tròn to, độ cong vô cùng lớn, khiến cho người nghĩ một giây tiếp theo nó sẽ rơi xuống. Mặc Đam cũng chỉ có thể vịn tường mới có thể tránh cho việc bước đi mất trọng tâm mà ngã về phía trước.

Chưa đi được mấy bước, Mặc Đam đã không chịu nổi thở gấp một hơi lớn, chân cũng run lên. Đang muốn xoay người ngồi trở lại trên giường, một cảm giác ngộp thở truyền nhanh chóng truyền đến, trong lòng Mặc Đam quỳnh lên, vội vàng đưa tay kéo vạt áo bên hông, nhưng càng kéo nhanh càng không kéo ra, ngược lại khiến tiết khí càng siết chặt lấy hạ thân.

Bụng dưới kìm nén đến run rẩy, Mặc Đam dù cố hít hơi cũng không ngừng được cảm giác muốn đi tiểu, gấp đến độ muốn khóc.

“Không... Đừng!”

_____ Tí tách tí tách tiếng nước vang lên...

Cảm giác được y phục dưới thân bị chất lỏng ẩm áp làm ướt, chảy dọc theo đôi chân mình quanh co đi xuống, đọng thành một bãi nhàn nhạt bên chân...

Bàng quang nhẹ một chút, Mặc Đam đỏ mặt.

Y không giữ được. Lại không giữ được.

Y biết bộ dạng xấu xí ôm bụng xách chân hiện nay không thể nhìn nổi, y vẫn cố nén không dám để Trầm Cố nhìn thấy bộ dáng thất thổ chật vật bởi các triệu chứng trong thời kỳ mang thai của y.

Trầm Cố không ngại, nhưng y để ý.

Y để ý mình và Trầm Cố người yêu khác biệt, nguyên hình của mình chẳng qua chỉ là một mặc rần xấu xí! Y để ý mình nhìn không đủ ưu nhã, không thể nào hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của Trầm Cố!

Nhưng y không nhịn được, kìm nén không được, một thân dính đầy nước tiểu khiến người ta ghét đến bản thân cũng muốn nôn mửa, Trầm lang... Nếu như hắt lộ ra ánh mắt chán ghét... Y thà rằng chết đi còn hơn!

Xà yêu thất hồn lạc phách dựa vào tường, cho đến khi thai nhi trong bụng đá y một cái mới thức tỉnh thân thể đang đứng không vững của y. Tiết khối lạnh lẽo ướt át dính vào chân, dính bẩn lại có chút buồn nôn.

Không thể để cho Trầm lang nhìn thấy!

Mặt Mặc Đam nghiêm túc đến trắng bệch, đi về phía ao nước. Ao nước thật lạnh, xà yêu bước xuống liền giật mình một cái. Nhưng vẫn từng bước từng bước kiên định đi xuống.

Nước tràn đầy qua mắt cá chân, bắp chân, đầu gối...

Mặc Đam quỳ ngồi trong nước lạnh như băng, nước lạnh tràn đầy đến ngực y. Toàn bộ bụng lớn đều bị nước ao lạnh như băng bao vây theo bản năng kéo căng, từng đứa ma tinh trong bụng được nuông chiều bất mãn làm âm ỉ, xà yêu đau đến suýt nữa ôm bụng ngã vào trong nước.

“Ách a! Đừng... Đừng náo loạn...”

Xà yêu hận không thể bất tỉnh, nhưng thủy chung không thể không để ý đến chuyện kháng nghị của thai nhi, ngâm dưới nước, để cho nước trong ao rửa sạch sự dơ bẩn trên người y.

Thai nhi giống như biết dày vò sẽ không có sự đáp lại, cuối cùng cũng dần dần dừng lại, ở trong bụng lần nữa co rúc thành một đoàn. Mà lúc này rằng xà yêu đã run rẩy, sắc môi nhợt nhạt. Nửa người chìm ở trong nước, áo choàng thấm ướt dính chặt vào trên người y không kể hờ, buộc vòng quanh sống lưng gầy gò và chiếc bụng mang thai to lớn mướt mà nặng nề...

Mỹ cảm ác liệt mà thê thảm — lúc Trầm Cố đến chính là thấy được hình ảnh như vậy...

*

Sau đó Mặc Đam được Trầm Cố cưỡng ép ôm lên từ trong nước sau đó phát sốt.

Trời biết xà máu lạnh cũng sẽ lên cơn sốt.

Nhưng thật sự Mặc Đam lại sốt, toàn thân hiem thấy nóng lên, đôi môi khô nứt trắng bệch như da người chết.

Rõ ràng nóng có thể sờ bỏng tay, đầu óc Mặc Đam bị nóng đến mơ mơ màng màng nhưng cơ thể lại luôn đánh rùng mình, không ngừng kêu lạnh.

Trầm Cố cởi sạch sẽ y phục ướt đầm sau đó lau khô thân thể y, suy nghĩ một chút, cũng chui vào trong chăn, từ phía sau bao bọc lấy Mặc Đam, làm hết tất cả khả năng để nhiệt độ cơ thể của mình truyền cho xà yêu, để cho y ấm áp một chút.

Xà yêu trong ngực run đến cực kỳ đáng thương, nhìn từ đằng sau càng thêm gầy gò đơn bạc, lại có chiếc bụng mang thai to lớn gần như không tương xứng với vóc người. Chấn đập lên bụng mang thai của Mặc Đam nhô lên, giống như núi nhỏ, càng khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của xà yêu thêm tiêu tụy yếu ớt.

Trầm Cố theo thói quen đưa tay đặt lên bụng mướt mà của Mặc Đam. Hắn đại khái có thể biết hình dạng Mặc Đam như vậy là vì sao, cũng biết những khó khăn chật vật khi mang thai mà y biểu hiện trước mặt hắn không bằng một phần mười. Mặc Đam tình nguyện cố gắng chống đỡ cũng không muốn để cho hắn thấy, hắn cũng liền làm như không biết. Mặc dù hắn cũng không cảm thấy Mặc Đam như vậy sẽ khiến người chán ghét.

Bình tâm mà nói, bụng Mặc Đam không xấu xí, mặc dù quá lớn, không ngừng để cho người khác lo lắng chớp mắt một cái chiếc bụng tròn trịa kia sẽ không chống được rơi xuống.

Từ trước cho đến nay những thứ Trầm Cố bồi bổ cho y, bụng mang thai hấp thu dinh dưỡng càng trở nên đầy đặn to lớn, cảm giác trơn mềm nhẵn nhụi, trắng óng nhuận như tuyết, tốt đẹp khiến hẳn yêu thích không buông tay.

Dĩ nhiên, một thai này của xà yêu cũng được bồi bổ quá tốt.

Người thường một bụng nhiều thai khó tránh khỏi thai nhi sẽ hơi gầy một chút, một thai này của Mặc Đam lại được hai người nuôi để mỗi thai nhi đều béo mập, do vậy uy lực mỗi lần thai nhi ồn ào mới có thể so được với đau đớn của người thường sắp lâm bồn.

Nhiều thai thường dễ dàng sớm sinh, đã sớm đề phòng điều này, Trầm Cố từ sớm đã để Mặc Đam dùng thuốc điều chỉnh thân thể, hôm nay nước ối trong bụng Mặc Đam quá mức dồi dào, màng thai lại bền chắc, sợ coi như năm thai toàn bộ đủ tháng, đến ngày cũng chưa chắc đã dễ dàng rơi xuống. Đây cũng là nguyên nhân vì sao bụng Mặc Đam lớn như vậy.

Tay Trầm Cố cầm thắt lưng bền chắc bên bụng dưới của xà yêu đẩy lên trên, bụng dưới hơi chút được thư giãn, nhưng lại khiến bụng mang thai vốn hạ xuống lại được đẩy càng cao vút to lớn, thai nhi chen bên trong lại một trận đầm đã than phiền.

Toàn bộ quá trình Mặc Đam cũng chưa tỉnh lại, hai mắt nhắm chặt nhú mi cho dù hôn mê bộ dáng cũng rất khó chịu. Mũi Mặc Đam phun ra hơi thở tất cả đều nóng bỏng, nhiệt độ cơ thể cũng không có dấu hiệu hạ xuống.

Trầm Cố cau mày, Mặc Đam mang thai nặng nề trong người, căn bản không chịu được sốt cao như vậy. Chẳng qua là từ lúc xà yêu mang thai đến nay nguyên khí hao tổn, thân thể yếu ớt mệt mỏi, chỉ sợ dựa vào bản thân là khó có thể miễn dịch qua, vẫn là cần phải chảy mồ hôi và chăm sóc cẩn thận mới được.

Nhưng là xà tính hàn lạnh, đơn giản không có mồ hôi, hiện nóng lên lại là nóng gần như da thịt khô nứt. Tuy rằng mỗi lần hoan hảo có thể khiến Mặc Đam ướt mồ hôi đầm đìa, nhưng tình trạng thân thể trước mắt của y hiển nhiên không chịu nổi chuyện kịch liệt như vậy, chỉ sợ tới một trận sùng thất đạn thật nữa không đợi tận hứng mặc rấn bụng lớn này liền thật phải bị làm đến chết rồi.

Nghĩ qua, không thể làm gì khác hơn là lần này liền do tự mình tới phục vụ Mặc Đam. Trầm Cố quen cửa quen nẻo đưa tay trượt đến giữa chân xà yêu, vuốt ve nơi đầy đặc nếp nhẵn.

Trầm Cố xuất thân hậu duệ đế vương dòng dõi quý tộc, cho tới bây giờ là địa vị tôn quý, trước kia làm tình tuy không tính là thô bạo lỗ mãng, nhưng cũng không có chuyện hẳn khắc chế mình, đơn thuần phục vụ người dưới thân, nhiều lắm là kiên nhẫn vuốt ve chút chuẩn bị trước khi làm, kia cũng chẳng qua là cố ý nhìn đáng vẻ đối phương khó nhịn rên rỉ mất lý trí, cộng thêm mình cũng có thể đảo làm cho càng thú vị.

Nhưng ở cùng xà yêu trong hỗn loạn dây dưa, Trầm Cố hiển nhiên khác với trước kia.

—— ngón tay Trầm Cố đi sâu vào.

Lẽ thường mà nói, thân thể mang thai phần lớn nhạy cảm hơn, chỗ kín kia thường thường vì thai nhi sinh ra mà sẽ càng xốp. Nhưng xà yêu có dựng, hết lần này tới lần khác khác với người thường, chỗ kia của y mặc dù càng dễ dàng động tình chảy nước, nhưng so với lúc trước khi có bầu càng kéo căng chặt kẹp, liền chỉ đi vào một cái cũng bị siết chặt.

Người như vậy, đến lúc đó nghĩ là khó mà mở ra sản đạo, càng không cách nào muốn như thế nào có thể mở ra đến chứa hài tử.

10. Chương 9

Editor: Sakura Trang

Trầm Cố suy nghĩ một chút, thoáng qua tỉnh táo lại liền làm. Xà yêu bụng lớn hai mắt nhắm nghiền về mặt ẩm đậm suy yếu giống như chỉ còn một hơi, trước mắt hay làm giảm nhiệt độ là quan trọng nhất.

Trên mặt tái nhợt của xà yêu ửng đỏ khác thường, vận vẹo gần như dữ tợn. Cho dù khó chịu như vậy, y hao tổn quá nhiều nguyên khí vẫn không tỉnh lại.

Ngay lúc này — thân thể Mặc Đam phát sinh biến hóa — da thịt vốn tái nhợt như lãnh ngọc thoáng hiện vẩy màu đen cứng rắn, răng nanh bén nhọn mọc dài đâm ra khỏi môi mỏng đang đóng chặt...

*

Vẩy màu đen xúc cảm như ngọc, lạnh như băng, cứng rắn, từng chút xúu bao trùm hai chân thon dài của Mặc Đam — y đang hiện nguyên hình!

Lần đầu tiên Trầm Cố thấy tình trạng như vậy, nhất thời không chớp mắt một mực nhìn chăm chú vào biến hóa của Mặc Đam.

Vẩy dày đặc một mực lan tràn đến dưới rốn của dựng bụng, càng khiến da thịt bạch ngọc nửa người trên vẫn như cũ càng thêm tươi sáng.

Dưới chấn một trận lay động, hai chân vừa rồi còn làm phiền mình cuối cùng cũng hóa trở về thân rắn, Trầm Cố cúi đầu nhìn cũng không nhận được ngược lại hít một hơi lạnh... Nửa thân trên của Mặc Đam vẫn là hình người, bộ phận từ rốn trở xuống nhưng lại biến thành thân rắn — một con mặc rắn nửa người to lớn!

Đuôi rắn rất dài, duỗi từ trong chấn lại vô lực rũ xuống trên đất.

Thời gian sống chung không ngắn, nhưng lần đầu tiên Trầm Cố nhìn thấy nguyên hình thật sự của xà yêu. Mặc dù biết y và Thanh Thanh đều là xà yêu, nhưng luôn sống chung nên một mực coi như không khác người thường, nhất là Mặc Đàm, rõ ràng là lạnh lùng âm hàn, nhưng vĩnh viễn ở trong lòng bàn tay hắn mặc bất nạt làm bị thương ngược đãi, còn vẫn dùng ánh mắt không giấu được thâm tình như cũ nhìn về phía hắn.

Đạo hạnh tu hành tám trăm năm, Trầm Cố rõ ràng cái này ý nghĩa như thế nào.

Nhưng mà đại yêu như vậy, lại có thể bị Trầm Cố biến thành bộ dáng như bây giờ — Trầm Cố nhìn tỉ mỉ vào xà yêu — sắc mặt Mặc Đàm tái nhợt gần như trong suốt, bụng to lớn một nửa bị vảy đen bao bọc, một nửa vẫn là làn da mềm mại tuyết trắng, nhìn thấy mà giật mình, dưới eo hóa thành đuôi rắn cường tráng, thứ vốn nên cương cần thiết cốt nhưng lúc này lại mềm yếu rũ xuống, càng tỏ vẻ bụng to lớn nặng nề đến không chịu nổi gánh nặng... Một nửa vô cùng kiên cố, một nửa cực yếu ớt, cực hạn so sánh, kinh tâm động phách.

Trầm Cố có chút do dự, ngược lại không phải là sợ. Hắn ý thức được, chỉ là tư thế cùng giường ôm nhau như vậy, hình dạng người xà khác xa nhau như vậy, không nên tồn tại giữa quan hệ giữa hắn và Mặc Đàm. Giữa bọn họ, vốn ngay cả tư cách nói năng cách cũng không có.

Giữa bọn họ, chẳng qua là ở chung trong đau khổ để chờ đợi dùng cốt nhục thành công cụ, để chấm dứt nhân quả.

Ánh mắt vô thức trượt đến bụng của xà yêu, bụng lớn cao vút, thai nhi chuyển động như trống, nơi đó gần như hút ép hết toàn bộ sinh mệnh của xà yêu.

Trầm Cố đột nhiên thanh tỉnh, Mặc Đàm đang sốt cao, cộng thêm mang thai nặng nề hao tổn, y là do không đủ để bảo vệ bản thân mới hiện ra nguyên hình. Lúc này căn bản không phải lúc để quán quýt về khoảng cách giữa hai người!

Trầm Cố lần nữa ôm chặt Mặc Đàm, hai tay đặt lên bụng lớn của y, đem nhiệt lực toàn thân từng chút từng chút truyền cho thân thể lạnh như băng của y. Đuôi rắn mềm nhùn nhưng phẩm chất cứng rắn vô thức quán quanh lấy hai chân Trầm Cố. Một người một rắn tư thế lại thân cận như vậy, giống như trời sinh bọn họ là giành cho nhau.

*

Mặc Đàm một lúc người như lửa đốt, một lúc người lạnh như băng thấm, chìm nổi trong dầu sôi lửa bỏng, đầu óc chóng mặt, khó chịu không nói nên lời.

Trầm Cố ôm lấy y từ trong nước ra, cõng đi y phục ướt sũng, lau khô cơ thể, trong lòng y vui mừng người yêu vượt ve tỉ mỉ chiều cổ như vậy, cũng muốn mở miệng nói mình rất tốt, không cần lo lắng. Nhưng mí mắt lại nặng giống như ngàn cân, trong miệng cũng không phát ra được thanh âm nào.

Thân thể thật là lạnh, như chỗ sâu trong thân thể lại như có khe sâu không thể lấp đầy, linh hồn Mặc Nham giống như đèn đang ở run sợ, im lặng thét chói tai, khẩn cầu: “Trầm lang, ôm ta! Khảm ta vào trong ngực người! Trầm lang!!”

Từng tắc da thịt rách ra đau đớn như vậy, trong cơ thể dâng trào đợt sóng kinh khủng, Mặc Đam kịch liệt giãy giụa mà không thể nào thoát khỏi thống khổ khiến y muốn hóa thành phần vụn. Cho đến khi ảm áp quen thuộc, để cho người quyến luyến lần nữa đầy đặc bọc lấy y, y nghe được thiên âm như truyền đến từ đám mây: “Đam, ta ở, sẽ trôi qua rất nhanh, đừng sợ...”

Là Trầm Cố, Trầm lang của y...

Vô tận mệt mỏi như nước biển tấn công đến, Mặc Đam cuối cùng cũng không kháng cự được mất đi toàn bộ ý thức, tiếng nói nhẹ nhàng bên tai khiến y thấy yên lòng.

Trầm lang của y, gọi y là Đam...

*

Suốt một ngày một đêm, sắc mặt của xà yêu mới chậm rãi bình thường, khí tức cũng vững vàng trở lại.

Mặc Đam tỉnh lại trong ngực Trầm Cố, đầu tiên tỉnh lại chưa kịp cảm động sự vuốt ve của người yêu thì lại phát hiện ra đuôi rắn của mình, nhất thời trắng mặt. Tim đập điên cuồng mới nhớ hóa ra chân người, lo sợ — Trầm Cố có thấy được nguyên hình của y hay không? Hắn có thể chán ghét y hay không?

Trầm Cố ngủ ở bên người y không sâu, cảm giác được động tĩnh, chưa thanh tỉnh hẳn nhưng cực kỳ tự nhiên đưa tay xoa phủ lên bụng lớn của Mặc Đam, thủ pháp già dặn vừa đúng chỗ, để cho Mặc Đam mới tỉnh dậy người vẫn còn mệt mỏi cũng nhẹ nhàng chút, hiển nhiên một ngày một đêm qua không ít được chăm sóc như vậy.

Mặc Đam quay đầu nhìn chăm chú vào khuôn mặt đẹp mắt đến để y cảm thấy đau lòng của Trầm Cố. Y nghĩ may mắn, nhất định Trầm lang không nhìn thấy hình dạng hóa xà của y đi, nếu không làm sao đã biết còn ôm mình thân mật như vậy.

Mặc Đam cẩn thận đặt tay lên mu bàn tay Trầm Cố đang đặt trên bụng mình, nhìn qua giống như hai người nhu tình cùng và có chung tình yêu chờ hài tử sắp ra đời, giống như bọn họ yêu nhau, dưng dục kết tinh tình yêu.

11. Chương 10

Editor: Sakura Trang

Cuộc sống trôi qua từng ngày, thời gian Trầm Cố ở bên cạnh Mặc Đàm càng ngày càng dài.

Trong lòng Mặc Đàm vui mừng, cũng hoàn toàn không cảm thấy tình trạng của mình càng ngày càng kém.

Càng đến thời kỳ cuối mang thai, được liệu lúc trước xà yêu dùng để mang thai khó khăn hơn càng hiện ra, xà yêu bây giờ rất khó rời người, Trầm Cố cũng theo cảm nhận được những khó khăn mà Mặc Đàm phải chịu đựng.

Bụng Mặc Đàm lại lớn hơn so với mấy ngày trước, nơi đó dường như rất thần kỳ luôn không ngừng đột phá cực hạn, ở lúc người cho là nó đã lớn đến muốn nổ tung thì nó còn có thể lớn hơn chút nữa.

Nhờ phúc của chiếc bụng này, hôm nay Mặc Đàm thật là không có cách nào tự mình xuống giường đứng đi lại, sức nặng thể tích của năm thai nhi cường tráng cộng thêm một bụng nước ối quả thật lớn, y vừa đứng lên bụng có thể nguy hiểm do trĩu xuống khiến y té ngã, tự mình một người căn bản không thể giữ được thăng bằng, chỉ sợ đi chưa được hai bước đã ngã. Thân thể y hiện nay nơi nào chịu được việc ngã xuống, vì thế Trầm Cố càng làm bạn bên y nhiều hơn, đề phòng Mặc Đàm có lúc cần gì cũng có thể nửa ôm nửa đỡ để y tựa vào.

Giờ phút này Mặc Đàm đang dựa vào người Trầm Cố nửa ngồi dậy.

Sau khi người quá nặng Mặc Đàm liền không muốn nhúc nhích nữa, vừa phí sức vừa mệt, nhất là lúc Trầm Cố không có ở đây dứt khoát cả ngày nằm liệt giường. Nhưng ngay cả nằm liệt giường trên người cũng không thoải mái, eo bụng lúc nào cũng kéo căng, bàng quang ngũ tạng bị đè ép, lòng buộc bức, bụng đau, muốn đi tiểu, cả người hư mềm, chỗ thẹn thùng kia lại lúc nào cũng như chứa một ao nước khiến y chịu đựng đến khổ sở.

Trầm Cố biết người dựng phu càng nặng càng phải hoạt động nhiều hơn, nếu không hài tử sẽ càng khó sinh hơn. Vốn hẳn liền tính toán nuôi hài tử thật lớn không quan tâm xà yêu sinh con khó hay dễ, hôm nay hài tử trong bụng này quả thật cũng lớn hơn so với hẳn nghĩ. Mà hiện tại xà yêu muốn hoạt động cũng không có sức lực hoạt động, y sớm đã quá cực khổ, cũng chỉ có ở lúc Trầm Cố đến, Mặc Đàm mới có thể liều mạng cũng không để ý khó chịu tỏ ra có chút tinh thần.

Mặc nửa dựa trong ngực Trầm Cố, nuốt xuống một tiếng rên đau. Thay đổi nằm thành ngồi dậy, bụng trĩu xuống, bụng giống như sóng biển ầm ỉ một trận. Mặc Đàm cắn răng chịu qua trận đau này, thở dài một hơi lúc này cái trán đã ướt mồ hôi.

Trầm Cố yên lặng nhìn khuôn mặt vô cùng bình tĩnh chịu đựng đau đớn của Mặc Đàm. Có chút mờ mịt. Hẳn bỏ thuốc thay đổi thể chất của Mặc Đàm, để cho cảm giác của y càng rõ ràng, đau đớn thông thường đặt trên người y cũng sẽ được phóng đại gấp bội, mà trình độ làm ầm ỉ của một thai này càng không phải có thể coi như người thường, hai điều này chồng lên nhau, y nên sớm đau đến lăn lộn bất tỉnh mới đúng. Nhưng trước mặt mình y vẫn cố nén không tràn ra một tiếng kêu đau.

Tại sao có thể gốc như vậy chứ.

*

Bụng tròn trịa của Mặc Đam thật sự đã vượt quy định quá mức, giống như ngọn núi che kín tầm mắt của Mặc Đam. Bụng quả thật quá lớn, chân dài đã sớm không khép lại được, lúc ngồi tựa hai chân của Mặc Đam cũng vội vàng mở ra hai bên, để cho bụng rơi giữa hai chân. Hai chân dang ra, dáng vẻ tròn trịa của bụng lớn giống như con ếch đang ưỡn bụng lên trời cố hết sức thở hỗn hển.

Hô hấp của Mặc Đam rất nặng, rất cố hết sức, bụng cũng phập phồng theo hô hấp, khiến y cũng đau đớn theo.

“Trầm lang?”

Trầm Cố tỉnh hồn, không biết Mặc Đam vừa nói gì, xà yêu từ trong ngực mình ngẩng đầu nhìn mình, cảm thật nhón, môi mỏng màu nhạt, đôi mắt nhỏ như thu thủy, Trầm Cố nghĩ nhất định là mình bị đầu độc, cho nên mới cúi đầu ngậm lấy đôi môi đang hé mở kia.

Thân thể yếu ớt công kênh trong ngực không thể tin cứng lại, Trầm Cố không thích phản ứng không chuyên tâm như vậy, một tay đè lại sau gáy của y, ngón tay cắm vào trong mái tóc đen dài như thác nước kia, áp người càng gần mình hơn.

Môi xà yêu rất mỏng, hơi lạnh, nhưng mềm mại không tưởng tượng nổi. Trầm Cố ngậm môi của y nhẹ nhàng mút vào, muốn cho nơi đó dính vào chút đồ tươi xinh đẹp.

Mặc Đam run rẩy giương môi nghênh đón sự thân mật như ban ơn này — đây là lần đầu tiên bọn họ hôn môi, Trầm Cố chủ động hôn y!

Mặc Đam mới phản ứng lại bắt đầu hôn trả lại một cách mạnh mẽ, liếm môi Trầm Cố, hút chặt đầu lưỡi của hắn, tham lam hút lấy hương thơm ngon miệng của hai người dung hợp lại.

Nụ hôn này tinh tế như vậy, triền miên như vậy, dài như vậy.

Miệng lưỡi Mặc Đam đã tê dại, nhưng y vẫn không nỡ bỏ ra.

Trầm Cố cũng hôn đến động tình, bàn tay vô thức vuốt ve lồng ngực bằng phẳng của Mặc Đam, cho đến khi phát hiện hô hấp dưới tay quá mức phập phồng, thân thể mang thai nặng nề của xà yêu không chịu nổi mới đột nhiên tỉnh táo lại.

Trầm Cố tách ra miệng lưỡi đang quynh luyến không thôi của hai người, đầu đặt lên trán Mặc Đam điều chỉnh hô hấp.

Mặc Đam giùng giàng chuyển động người, Trầm Cố cho là y khó chịu chỗ nào, vội vàng giơ một tay đỡ y.

Mặc Đàm nặng nề chuyển động, quỳ gối dưới giường, chỉ mấy động tác đơn giản lại đưa đến một trận cố sức thở dốc.

“Đam...”

Hai tay Mặc Đàm linh hoạt cởi ra vạt áo của Trầm Cố, không để ý sự từ chối của Trầm Cố, đầu cúi xuống giữa chân Trầm Cố, hôn lên tiểu Trầm Cố do động tác vừa nãy mà đã hơi có chút động tình.

Trầm Cố ngửa đầu than thở, “Đam...” Tên Mặc Đàm đọc trong miệng hắn giống như ngâm tụng vậy.

Mái tóc đen như thác của Mặc Đàm xõa tung, vạt áo do việc làm tình vừa nãy mà lỏng lẻo, lộ ra da thịt trắng như tuyết, xương quai xanh mảnh khảnh, ngực đơn bạc, bụng đang mang thai mượt mà đầy đặn đến run rẩy, suy nhược lại mị hoặc.

Thân thể sắp sinh của xà yêu trong mi mắt tràn đầy tình ý, y một mực không chớp mắt nhìn Trầm Cố, môi mỏng đang ngâm lấy phân thân của hắn.

Trầm Cố biết, mình vĩnh viễn sẽ không quên màn này, người này...

12. Chương 11

Editor: Sakura Trang

Dụng phu mang thai nhiều thai không nghi ngờ là chưa đủ tháng đã phải sinh sớm, theo như tiêu chuẩn bình thường này, bụng Mặc Đàm cũng gần đến lúc rồi. Bụng lớn như vậy, đã sớm vượt qua mức độ có thể sinh sản bình thường, chứ đừng nói đến lúc đủ tháng.

Nhưng Trầm Cố biết, một thai này của Mặc Đàm không sinh ra được, bây giờ không sinh ra được, đầy đủ tháng, vẫn như cũ không sinh ra được.

Một thai này, chính là bùa đòi mạng, do chính Mặc Đàm chọn.

*

Mặc Đàm ở một bên ngủ, trên mặt tái nhợt dưới mắt có quầng thâm màu xanh thật sâu.

Trong khi mang thai rất lâu y không có một khắc thoải mái cũng không có một giấc ngủ đầy đủ thật sự, cho dù thật vất vả ngủ trong mộng cũng không thoát khỏi vô tận hành hạ.

Nhưng bây giờ, y ngủ rất say. Y quá mệt mỏi, cho dù đau đớn cũng không ngăn cản được thiếp đi, cho dù ngủ cũng không thể để cho y thoải mái.

Bụng mang thai to lớn của y không quy luật pháp phòng chuyển động, đây là chuyện thường ngày trong thời kỳ mang thai cuối, thai nhi không chịu một tầng buộc bụng trói buộc, cũng không biết mỗi một phần động tác của để cho mẫu thể yếu ớt đang mang thai đau đến phát run.

Mặc Đàm giữ tư thế này ngủ một lát, Trầm Cố nửa ôm lấy y, cố gắng nhẹ nhàng giúp y xoay người điều chỉnh tư thế ngủ.

Bụng nặng nề khiến xà yêu sớm không có cách nào tự mình xoay người, để một tư thế trong một thời gian dài sẽ khiến nửa người tê dại quá mức đưa đến co rút động bào thai.

*

Đáng thương xà yêu là bị đau đớn làm cho tỉnh lại.

“Ách a! Đau... Không muốn... A a a”

Đau bụng khiến y hận không thể bất tỉnh lần nữa, Mặc Đàm chỉ biết sống chết nắm chặt y phục trên bụng, hai chân không dừng được đạp loạn.

Bụng to lớn của y run lẩy bẩy, bị thai nhi đâm đá thành các hình dạng khác nhau, cái bụng trắng như tuyết gần như muốn phá vỡ.

Mặc dù bụng đã lớn đến kích thước này, thai nhi lớn lên mỗi ngày vẫn như cũ không vừa lòng không gian càng ngày càng chật hẹp này, bọn chúng giãy giụa chuyển động muốn đi ra ngoài, đáp lại bọn họ chỉ có mẫu thể đáng thương kêu rên giãy giụa.

“Trầm... Trầm lang... A a...”

Một tay Mặc Đàm che bụng, một tay đưa về phía Trầm Cố, muốn hấp thụ lực lượng từ phía người yêu chịu đựng hành hạ không thuộc về mình này.

Trầm Cố cầm bàn tay gầy trơ cả xương của Mặc Đàm, chỉ một lát lòng bàn tay của hắn đã bị mồ hôi thấm ướt, lại lạnh dính. Tay Trầm Cố bị siết chặt, xuyên thấu qua lực đạo mất khống chế của Mặc Đàm có thể biểu hiện ra thống khổ mà y phải chịu.

Trầm Cố biết, thai nhi càng ngày càng động mạnh là dấu hiệu đang làm ầm ĩ muốn ra đời. Dưới tình huống bình thường, lúc này nên dùng thuốc thôi sản giúp sinh, nếu không chỉ biết kéo dài thống khổ của vợ chồng.

Nhưng mà, tình huống của xà yêu, là ngay cả thuốc thôi sản cũng không dùng được.

Thuốc thôi sản chủ yếu là dùng để tăng cung lui, kích thích thai nhi hoạt động. Nhưng mà thai nhi trong bụng Mặc Đàm nước ối dư thừa, bọc bảo vệ thai nhi, hơn nữa màng thai dày vô cùng bền chắc, dựa vào việc thai nhi va chạm thì khó có thể làm vỡ ra. Thuốc thôi sản chỉ có thể uống công tăng gấp đôi dự đau đón khi sinh sản của Mặc Đàm mà thôi, thai nhi không vào được sản đạo, sản huyết không mở ra, mà thai nhi như cũ muốn ra mà không có cửa.

Một khi lúc này Mặc Đàm bắt đầu sinh hài tử, như vậy, căn bản không sinh xuống được y chỉ biết ở trong vô tận thống khổ bị thai nhi làm chết ngạt...

*

Vì vậy, Mặc Đàm bắt đầu dùng thuốc bảo vệ thai nhi. Thuốc này chỉ có thể hóa giải đau đón trong thời gian ngắn, sau đó, lại tiếp tục kéo dài sự hành hạ...

Lần lượt nhìn Mặc Đàm đau đến ứ đọng cả người, bất tỉnh lại bất tỉnh, trong đầu Trần Cố nghĩ: Khi đó Thanh Thanh đã trải qua đau đón như vậy đi. Hắn cảm thấy hắn mình nên hài lòng, hắn là không có hối hận bởi việc tự mình từng bước tạo thành hình dạng của Mặc Đàm hiện nay.

Chẳng qua là, thấy Mặc Đàm vô cùng đau đón vẫn lộ ra bộ dạng mỉm cười nhợt nhạt, hắn, cảm giác trong lòng, có lẽ là, thương tiếc?

Trần Cố rõ ràng, chỉ có thể xà thật sự bước vào quá trình sinh sản, như vậy, tràng trả thù này cũng không lâu sẽ chấm dứt, hoàn thành, điều này rõ ràng là mặc răn có tám trăm năm đạo hạnh, cường đại đến không gì có thể tổn thương nỗi y này sẽ lấy tư thế khuất nhục nhất bị hành hạ chết đi.

Nhưng bởi vì một chút thương tiếc không rõ kia, hắn có sát phạt quyết đoán giống như ngày thường hắn do dự. Sau đó, hắn ngăn cản sinh trình của xà yêu. Mặc dù, càng tăng thêm sự chịu đựng của y...

*

Trần Cố không cách nào tưởng tượng, đem loại đau đón sắp sinh này kéo dài đến đủ tháng là cảm nhận như thế nào. Dù cho hắn ở bên cạnh Mặc Đàm, thấy mồ hôi Mặc Đàm tuôn như nước, khàn cả giọng, hơi thở mong manh, hắn cũng biết, thống khổ mà xà yêu biểu hiện chỉ là một góc băng sơn mà hắn nhìn thấy thôi.

Mà mỗi ngày một chén thuốc an thai đi xuống, chống đỡ chịu đựng lại thật sự để cho Mặc Đàm đến khi thai nhi đủ tháng.

Sự trả giá cũng dễ nhìn thấy.

Bộ dáng của Mặc Đàm vốn gầy gò, từ lúc mang thai đến nay thai nhi điên cuồng hấp thu chất dinh dưỡng của mẫu thể, y lại một mình vô cùng cực khổ, cũng không trở nên nở nang chút giống như bụng phụ bình thường, chỉ có bụng giống như khí cầu được thổi ngày càng lớn, khuôn mặt nhỏ nhắn lại gầy đến đáng thương. Đoạn thời gian gần đây, Mặc Đàm lại càng gầy hơn, gần như chỉ còn xương cốt chống đỡ lấy bụng lớn của mình, hắc bào vốn vừa người giờ chỉ giống như túi vải rỗng khoác lên người.

Mỗi một ngày của xà yêu, đều là hao tổn đạo hạnh hao tổn chân nguyên để chống đỡ tiếp.

Xà yêu cố gắng chống đỡ bụng cũng ngày càng yếu xuống.

“Đau quá... A... Đau...”

Trên mặt xà yêu một mảnh ướt át, không phân rõ là mồ hôi hay nước mắt, chặt vật dính lên gương mặt, ánh mắt tan rã. Thống khổ hôm nay giống như kéo dài khác thường. Ngay cả sức lực để giãy giụa Mặc Đàm cũng không còn, có thể thất thần há lớn miệng hô hấp khó khăn.

13. Chương 12

Editor: Sakura Trang

“A... Trầm lang... Eo, eo thật mỏi... Ngực thật bức bối... Ừ ách ta nghĩ, ta muốn đứng lên...”

Mặc Đàm không thể không tìm kiếm sự trợ giúp từ Trầm Cố, một bên không nhận được động bụng lớn, vô thức muốn dùng lực nhưng lại không biết nên dùng sức ở nơi nào.

Trầm Cố đỡ Mặc Đàm chống người ngồi dậy, xà yêu yếu ớt căn bản không chịu được người nặng nề, gần như hoàn toàn do lực lượng của hắn đỡ lấy Mặc Đàm.

Mặc Đàm vừa đứng lên, bụng càng chịu trọng lực lớn, nặng trĩu xuống đất khiến y suýt chút nữa quỵ xuống, nếu không phải có Trầm Cố hỗ trợ nâng bụng y, chỉ sợ y cũng không đứng lên nổi.

Nhưng dù nằm lòng buồn bức hông đau, đứng chưa chắc đã không khổ cực.

Hô hấp Mặc Đàm đặc biệt thô nặng, đứng trong chốc lát, người lại càng ra nhiều mồ hôi lạnh hơn.

“Trầm lang... Trầm lang...”

Mặc Đàm ôm bụng, trong miệng không ngừng gọi tên Trầm Cố.

Dưới hắc bào, bụng của y ngo ngoáy lợi hại, giống như muốn rơi xuống vậy.

“Ai u a... Nặng... Muốn rách a a!” Giọng nói của Mặc Đam mang theo nước nử.

Trầm Cố vội vàng phủ xoa bụng lớn của Mặc Đam, nơi đó cứng rắn giống như đá vậy, nhô lên lại trĩu xuống, tay Trầm Cố đặt bên trên cũng có thể cảm nhận được sức lực bên trong.

Trong lòng biết không tốt, Trầm Cố dùng chút lực, muốn xóa tan đoàn cứng rắn như băng này.

Xà yêu cũng không né tránh sự đụng chạm của Trầm Cố, chẳng qua tiếng kêu càng thêm thảm thiết hơn một chút.

Thật vất vả bụng lớn của xà yêu mới xóp xuống một chút, lúc này y đã gần như ngồi phịch ở trong ngực Trầm Cố.

Trầm Cố hôn hôn tóc mai ướt đầm của Trầm Cố, thấp giọng hỏi: “Còn chịu nổi sao? Nếu không muốn nằm xuống không?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mặc Đam trắng bệch, nhẹ nhàng lắc đầu một cái, giọng nói có chút khô khốc: “Ta, ta chỉ muốn muốn như vậy, được người ôm... Có được hay không... Ách a...”

Chỉ cần được Trầm Cố ôm vào ngực như vậy, giống như những thứ thống khổ kia cũng không còn là vấn đề.

Trầm Cố gạt đầu, cẩn thận nâng bụng lớn của Mặc Đam, điều chỉnh tư thế để cho y tựa thoải mái hơn chút.

Bụng Mặc Đam quá lớn, nặng chịch cộm ở trước người, hai chân bắt buộc giang rộng ra một cách mất tự nhiên, đương nhiên tư thế nhìn không được coi là nhã nhặn.

Ở bụng lớn xà yêu từng trận kéo căng rung động, tình huống sinh sản của y dần dần thay đổi.

Bụng vốn cao ngất tròn trịa dần dần trĩu xuống, không còn đầy đặn phồng lên như trái bóng, mà dần dần lộ ra hình trái lê...

*

Trong ngực Trầm Cố là xà yêu như nhược không xương, chỉ theo bụng từng trận căng lên mới kéo căng người đau rên hai tiếng.

Đột nhiên, Mặc Đàm cứng người run lên cầm cập, bụng lớn của y đột nhiên ưỡn về về phía trước, nếu như không phải được Trầm Cố vững vàng ôm trong ngực, chắc hẳn sẽ nặng nề ngã về đằng trước.

Trầm Cố cúi đầu, thấy mặt Mặc Đàm vạm vỡ đến mắt vẻ xinh đẹp vốn có, dữ tợn đến đáng sợ.

Hô hấp của Mặc Đàm giống như tắc nghẽn, giống như tiếng kêu đau đều bị nhét ở trong cổ họng.

Tích tích lịch lịch tiếng nước chảy phá lệ rõ ràng trong nhà lao.

Xà yêu, vỡ ối.

Dưới sự va chạm không ngừng nghỉ của năm thai nhi mạnh mẽ, sau khi Trầm Cố ngừng dùng thuốc mấy tháng, thai mô vốn thật dẻo dai của xà yêu cuối cùng cũng vỡ ra một đường, nước ối trong bụng từ từ chảy xuống.

Sau khi vỡ ối sinh sản so với lúc trước càng thêm kịch liệt. Mặc Đàm đau đến ý thức mơ hồ, trên đời tại sao lại có đau đớn như vậy, mỗi lúc y cho là không có cách nào chịu đựng được thì lại có thêm một tầng đau đớn hơn.

Mặc Đàm theo bản năng dùng sức, mà mỗi lần dùng sức lại khiến y đau đớn đến run rẩy.

“A!!! A a a!”

Ngón tay nhỏ gầy của Mặc Đàm nắm chặt lấy vạt áo của Trầm Cố, toàn bộ bụng đều đang đau, y căn bản không dám chạm vào.

Mặc Đàm không chịu đựng được muốn giãy giụa, phí công muốn tránh thoát sự đau khổ này, lúc này dù có một nửa lực đỡ của Trầm Cố cũng không đứng vững.

Trầm Cố cau mày, ôm ngang Mặc Đàm lên. Bị ôm ngang tư thế biến hóa khiến xà yêu trong bụng xà yêu lại một trận phiên giang đảo hải, “A... Đau!”

Trầm Cố thả y lên giường, thân thể Mặc Đàm vừa tiếp xúc với giường liền không nhịn được co rút —— mặc dù bụng to lớn ngăn cản khiến ý định này không thực hiện được.

“A a... Ách a... Ách ừ a!”

Xà yêu đau đến không dùng được vịn hai chân, nhưng thai bụng cộm ở giữa chân khiến y lại vội vã tách hai chân ra, trái phải chỗ nào cũng có chỗ đau.

Trầm Cố đứng ở mép giường yên lặng chăm chú nhìn xà yêu sinh sản trên giường đang giãy giụa.

Bỗng nhiên, đưa tay ra, chạm vào khoeo mắt xà yêu.

Ướt át.

Là xà yêu đau đến tự động chảy nước mắt.

Người có thể chịu đựng như vậy, cũng còn phải chảy nước mắt nữa, thật là rất đau đi.

Ban tử sinh con, từ trước đến giờ đều rất đau.

Xà yêu mang thai sinh con, không phải chuyện thường của trời đất, vừa gian nan lại khốn khổ.

Trước khi Thanh Thanh chết, cũng rất đau đi. Cũng là mất công giãy giụa như vậy, kêu đau vô ích.

Đời có nhân quả, không thể làm trái.

Mặc Đam giết chóc tàn ác, lại rơi vào lưới tình của Trầm Cố, định trước một trận vạn kiếp bất phục.

*

Mặc Đam phí công không ngừng chuyển bụng về phía trước, kêu thảm thiết liên tục.

Trầm Cố phát đi sợi tóc bởi vì giãy giụa mà dán trên mặt của y, tay bị Mặc Đam nắm chặt, “Trầm lang! Ách a... Trầm lang! A!!” Xà yêu đau đến nổi trong thanh âm đều mang theo nức nở, mềm yếu không chịu nổi chỉ có thể khao khát dựa vào Trầm Cố.

“Người cảm thấy thế nào?” Trầm Cố hỏi.

“Ách ừ... Eo... Eo muốn gãy rồi... A a... Bụng trĩu... Ngô a thật là đau... A a a...”

Bụng mang thai to lớn của Mặc Đam giống như một cầu nước căng phồng, lúc này lại giống như bị đè ép mà biến hình lồi lõm, phiên giang hải đảo. Đó là dấu hiệu thai nhi muốn ép buộc rời khỏi thân thể mẹ.

Trong giãy giụa, xà yêu vô thức dang hai chân trần truồng, nước ối làm ướt quần được Trầm Cố cởi ra. Mặc Đam chưa từng tìm hiểu về những việc liên quan đến mang thai sinh sản, cũng không biết phải sinh con như thế nào, làm thế nào để giảm bớt thống khổ, y chỉ biết theo bản năng nhanh chóng tùy tiện dùng

sức, nhưng càng dùng sức lại càng đau đớn khó chịu đựng được.

Trầm Cổ không nói, thấy rõ ràng, trong lòng đã có cách.

Nước ối dưới thân xà yêu vẫn chảy tí tách tí tách như cũ, nhìn cái bụng căng lên để nhận ra tiết tấu cung lui của y, trước mắt đã là lúc sinh sản có xu hướng mãnh liệt.

Nhưng mà, dưới tầm mắt bị che kín bởi bụng lớn của Mặc Đam, sản huyết dưới thân vốn nên mở ra, vẫn đóng chặt như cũ.

Chỉ có nước ối trong suốt vẫn chảy ra từng chút một.

Thân thể của y căn bản không có tiến vào trạng thái sắp sinh. Ngay cả chiếc bụng to lớn trĩu đến giống như hình giọt nước kia, chỉ có lúc dựa vào ưỡn thẳng lên mới đi xuống được một chút.

Mặc dù Mặc Đam đã phải chịu đựng trăm lần đau khi lâm bồn, nhưng bào thai trong bụng y, thậm chí còn chưa vào chậu.

Từng giây từng phút, cũng chỉ như vậy.

Thống khổ của Mặc Đam giống như vĩnh viễn không có cuối.

14. Chương 13

Editor: Sakura Trang

Trình độ bụng Mặc Đam biến hình bằng mắt thường có thể thấy được, bụng trong quá trình mang thai vốn mượt mà trắng như tuyết nay theo sự đâm đá va chạm mà xé thành hình thù kỳ lạ quái dị, nhìn mà xấu kinh khủng.

Cung lui của sản phụ xà yêu càng ngày càng dày, cường độ cũng càng ngày càng lớn, dựng bụng một hồi trở nên cứng rắn một hồi lại lỏng xuống. Càng về sau bụng cũng càng cứng rắn như đá.

Theo lý, lúc này nên dùng trợ sản được, đỡ sản phụ đi lại một chút, trợ giúp Mặc Đam mở sản huyết nhanh hơn. Nếu không thai nhi đi xuống nhanh nhưng chậm chạp không vào lâm bồn, sản huyết đóng chặt, sản phụ sợ rằng chỉ biết đau đến chết, sinh đến chết ngộp.

Mà Trầm Cổ cũng không có bất kỳ tham gia gì.

Trong lòng hần bình tĩnh trước đó chưa từng có.

Hần biết, tất cả những thứ Mặc Đam cần không phải là hần phải làm gì. Hần chỉ cần nhìn.

Ôn nhu duy nhất có thể làm, chẳng qua là đưa tay chạm vào bụng xà yêu, xoa xoa thai bụng cứng rắn như đá. Mà điều này, không có bất kỳ tác dụng gì.

Hoặc có thể một chút ôn nhu này cho xà yêu ảo giác, mặt Mặc Đam nhăn nhó cố nặn ra nụ cười, rõ ràng ý thức đã sớm yếu ớt hỗn độn, ánh mắt nhưng lại bá một chút sáng lên, giống như thấp lên ánh sáng.

Mặc Đam si ngốc nhìn Trầm Cố, thâm tình khiến tái nhợt trên mặt y đổi thành ánh sáng tươi đẹp: “Trầm lang, Đam nhất định sẽ sinh hạ hài tử vì ngươi, hài tử của chúng ta.”

Trầm Cố im lặng.

Ánh mắt Mặc Đam nhìn Trầm Cố nhu tình như nước, dù thân thể có chịu đựng đau đớn tột đỉnh. Lúc trước đối mặt với Trầm Cố y luôn dùng lãnh khốc, khiêu khích và tình cảm đè nén mà mình không có cách nào che giấu, cho dù sau đó thời kỳ cuối mang thai mềm yếu vô lực y cũng chỉ dám ở lúc ý thức không rõ mới dám buông thả mình.

Mà giờ khắc này, hoặc là do đau đớn kịch liệt khi sinh sản khiến cho y không còn sức lực để che giấu, hoặc là y tham vọng buông thả chân chính, ánh mắt của hần là tất cả của y, không chút che giấu.

Y yêu hần.

*

Mặc Đam mở chân càng rộng ra, hoàn toàn không quan tâm tư thế như vậy sẽ ngượng ngùng, bụng lớn chèn giữa hai chân dài trắng nõn, Mặc Đam siết chặt chặn dưới thân. Hít thở sâu, nặng nề dùng sức.

Tiếng kêu thảm thiết bị đè ở trong lồng ngực hóa thành phập phồng kịch liệt, mặt Mặc Đam đang nhắm trợn tròn, thân thể đau đến run rẩy.

Chân dùng sức đạp ván giường, eo, chân kéo căng thành một đường cong cực điểm. Mà y giống như điên, không để ý đến đau đớn, chỉ một mực liều mạng dùng sức. Môi cũng đều bị cắn nát.

Dưới sự quyết đánh đến cùng, một mực chỉ căng lên chứ không di động thì cuối cùng bụng cũng có chút động tĩnh, theo y dùng sức một cái bắt đầu từ từ đi xuống.

Mặc Đam không biết hài tử phải sinh như thế nào, bản năng cảm thấy động tĩnh lúc này là nên làm, liền ự

giác tìm được con đường, cho dù mỗi một lần đều đau đến y muốn hồn phi phách tán, cũng vẫn cắn răng tiếp tục dùng sức.

Chỉ một lúc, cả người y liền giống như vớt từ trong nước lên vậy. Y phục dưới hạ thân đã cởi hết, áo lụa trên người bị mồ hôi thấm ướt gần như trong suốt, dính sát buộc vòng quanh ngực đơn bạc. Chỗ che trên bụng đã sớm bị kéo tản ra, bụng mang thai to lớn trực tiếp lộ rõ trong không khí. Trên bụng nhẵn nhụi một mảnh ánh sáng xanh, cảm xúc dinh dính, là do đã sớm thấm ướt mồ hôi.

Thai nhi trong bụng lại di chuyển thêm chút nữa, mỗi một lần di động đều tựa như lôi xé chỗ mềm mại nhất của thân thể, cái bụng bị kéo căng, để cho người lo lắng một khắc sau sẽ nứt ra.

Nhưng mà sau khi xô dịch một đoạn ngắn trong bụng lại không có động tĩnh, Mặc Đàm lại dùng lực, thai nhi giống như bị ngăn cản ở một nơi không chịu động, đau đớn bén nhọn hỗn tạp khó chịu và bụng dưới vô cùng trướng, Mặc Đàm gần như muốn nổi điên.

“Động a! Động a!”

Mặc Đàm đau đến gấp, dùng sức dùng càng hỗn loạn hơn, chỉ qua duỗi chân qua loa, thoáng cái ưỡn bụng. Cũng không biết như vậy càng làm mọi chuyện xấu hơn.

Lại cũng không chịu được, Mặc Đàm nảy sinh chút ác độc, hai tay đồng loạt dùng lực đẩy về phía bụng lớn!

Trầm Cố bị hành động bất ngờ này của y làm cho kinh sợ, không kịp ngăn cản, tay xà yêu cũng đã ấn vào bụng yếu ớt!

Đau đớn trong bụng như nổ tung, nửa người xà yêu gần như bắn lên, cổ mảnh khảnh ngửa về sau gần như muốn gãy rơi, trong cổ họng ca ca vang động. Đau đến không còn tiếng động.

Phản ứng của Mặc Đàm như vậy khiến Trầm Cố chút bị hù dọa. Cũng rất nhanh tỉnh hồn lại ôm lấy xà yêu lại nặng nề ngã trên giường nhỏ lần nữa, người y đau đến cứng lại, nhưng vẫn còn run run bởi dư vị một chuỗi đau đớn như muốn nổ tung kia.

*

Bụng trên của Mặc Đàm xẹp xuống, thai nhi bị ngoại lực cưỡng ép đi xuống, nhất là bụng dưới căng phồng ra. Trừ Trầm Cố ra tất cả trước mắt xà yêu đều không đáng nhắc đến, đối với mình ác hơn, phương pháp dẫn động tự tổn hại ba ngàn như vậy cũng để cho y thực hiện, dưng bụng dưới sự đối xử thô bạo như vậy, thai nhi liền thật bắt đầu nhập bồn.

Mắt Trầm Cố nhìn đến bụng y, mắt lại chuyển lên mặt Mặc Đàm, rõ ràng tư thế chật vật lại có loại mỉa hoặc kinh tâm động phách.

Hàm răng Mặc Đam run rẩy, mồ hôi trên người tuôn như nước.

Trầm Cố khẽ gọi tên y, thanh âm thật thấp tựa như ôn nhu ân cần.

Môi Mặc Đam run rẩy cố gắng đáp lại bằng mỉm cười, “Trầm lang... A ách... Ta... A a cửa đích... Chúng ta hài tử... Ngô a... Đau...”

Mặc Đam vung về định tiếp tục dùng sức, chỗ đau để cho y không tụ nổi sức lực, y cho là đem hết toàn lực, trên thực tế sức lực yếu gần như có thể không đáng kể. Dây đặc thống khổ buông xuống khiến xà yêu gần như không cách nào hô hấp.

“Đam, hít vào, thở ra.”

Giọng nói âm thanh tự nhiên, Mặc Đam theo bản năng tuân theo tất cả những gì thanh âm trong lòng căn dặn, đang trong hô hấp lại không tự chủ theo tiết tấu dùng sức.

“Ách a... Hô... A a a... Hô hô... Hắc a...” Xà yêu vô ý thức rên rỉ thống khổ, chân vô lực đạp loạn.

15. Chương 14

Editor: Sakura Trang

Thời gian từng chút một trôi qua trong tiếng đau rên giãy giụa của xà yêu.

Trong địa lao không thấy mặt trời, không biết ánh sáng, Trầm Cố dự tính xà yêu như vậy không có hiệu quả chút nào sinh con đã kéo dài một ngày một đêm.

Kỳ dị là, hình dáng sản phụ chập vạt lại lồi thối, trên người dưới người bắn thiu một mảnh, mùi bên trong phòng lại không tốt, xưa nay yêu sạch sẽ là Trầm Cố lại cũng liên đới ở chỗ này từ đầu đến cuối, nửa ôm cả người dính ứtt xà yêu, nghe tiếng y kêu đau rên rỉ, nhìn y ưỡn bụng lay động giãy giụa.

Hoàn toàn không ngại phiền.

Thanh âm Mặc Đam dần dần yếu đi, sức lực cũng dưới sự chết lặng dùng sức từng chút từng chút tản đi. Đối lại người bình thường đã sớm không chịu đựng được nữa, do y là xà yêu, đến cùng là cường hãn chút mới chống đỡ đến bây giờ. Chẳng qua là chống đỡ đến bây giờ, y đã sớm yếu còn không bằng người bình thường...

Xà yêu ý thức mơ màng trầm trầm, môi nhỏ khó có thể thấy hơi động.

Trầm Cố kê vào lỗ tai xít lại gần, lúc này mới nghe rõ trong miệng xà yêu một mực kêu tên hắn, dứt quãng nói muốn sinh con cho hắn.

Mặt Trầm Cố thâm thúy, “Nghĩ muốn sinh hạ hài tử của ta, vậy người phải cố gắng có được hay không?”

Xà yêu cũng không biết nghe hay không nghe được lời của hắn, trong lúc ý thức không rõ vẫn bản năng dùng sức.

Mà sản huyết từ lúc lâm bồn đến giờ vẫn đóng chặt, cuối cùng nhờ sự giãy giụa lay động gần như bạo lực trong hai ngày của sản phụ, đã hơi mở ra rộng chừng một ngón tay...

*

Đối với tình huống khi xà yêu mang thai, lúc sinh con sẽ có tình huống gì, Trầm Cố là người rõ ràng nhất. Dẫu sao nguyên nhân sở dĩ sẽ có thai này, bọn họ đều biết.

Ngày đó Thanh Thanh khổ là nhân, hôm nay Mặc Đàm đau là quả. Trong kế hoạch nguyên thủy của Trầm Cố chính là muốn Mặc Đàm chịu đựng gấp bội so với Thanh Thanh, nhưng mà từng bước một thực hiện so với đặt trước còn thuận lợi hơn, hắn còn chưa đi lảng ngược,, Mặc Đàm cũng đã thê thảm không chịu nổi, còn đối với hết thảy hắn làm coi như ăn mật.

Trong lòng Trầm Cố biết hành hạ của Mặc Đàm muốn trốn cũng không có thể trốn, dứt khoát cũng sẽ không có động tác dư thừa, ngay cả đến suy nghĩ cũng không thay đổi, muốn Mặc Đàm sẽ thành bộ dạng gì.

Mà vốn là, bởi vì tự thân thể chất Mặc Đàm đặc thù, cộng thêm Trầm Cố dùng thuốc, sản huyết coi là từ đầu đến cuối không còn sức, thai nhi muốn ra không có cửa, xà yêu sanh sanh chịu đựng sản đau thẳng tới chết ngạt.

Thời gian cuối xà yêu mang thai không thể nghi ngờ là cực kém, mỗi ngày thai động gần như đều là cường độ sắp sinh người bình thường, Trầm Cố không biết sao liền cũng ngừng thuốc, không xuống đợt điều trị cuối cùng. Nếu là dùng xong thuốc của toàn bộ đợt trị liệu, sản huyết kia chính là hoàn toàn bịt kín. Nhưng tuy không đi hết một bước cuối cùng, sản huyết này trên căn bản cũng là sẽ không mở.

Trước mắt Mặc Đàm có thể giãy giụa để sản huyết mở ra một ngón tay, mặc dù chiều rộng này đặt ở trên người sản phụ bình thường thật là tin dữ, nhưng với xà yêu đã gần đến là kỳ tích. Mặc dù loại này kỳ tích vẫn không có gì trứng dùng...

Trầm Cố có chút hiếu kỳ, y còn có thể làm được đến mức nào đâu.

*

Thời gian trôi qua, nước ối chảy chậm nữa cũng đã chảy không ít, tẩm đẫm dưới thân xà yêu cũng đã có thể thấm ra nước. Nước ối chảy ra, thai bụng của xà yêu nhỏ chút, cũng chỉ là nhỏ một chút xíu. Bị một bụng thai nhi chống đỡ mong mỏng cái bụng tỏ ra yếu ớt hơn, đường ranh thai nhi dưới bụng càng thêm rõ ràng. Mà nước ối bôi trơn yếu bớt, thai nhi mỗi một phần động tác cũng càng làm cho sản phụ khổ không thể tả.

Đối với xà yêu chỉ hiểu biết nửa vời về sinh sản, hiển nhiên không biết làm cái gì hữu dụng tiếp theo.

Trầm Cố cúi đầu, nhẹ nhàng hôn một cái lên môi Mặc Đàm, thức tỉnh thần chí mỏng manh của Mặc Đàm.

“Đam, hài tử không xuống được, chúng ta đổi một tư thế được không?”

Mặc Đàm nhu thuận mặc Trầm Cố đỡ mình dậy, “A... A... ” Thấp giọng kêu đau trong quá trình bị điều chỉnh thành tư thế quỳ thẳng.

Xà yêu bị đỡ thẳng người, bụng to lớn trĩu xuống đất lợi hại hơn, cảm giác ngũ tạng lục phủ đều bị lôi xé, trong bụng đau sắp nứt, một đoàn đoàn máu thịt trong bụng kia lại bắt đầu va chạm.

Mặc Đàm căn bản không quỳ được, người lắc lắc phải ngã. Toàn do Trầm Cố ở trước người y ôm y chống y.

Hai mắt Mặc Đàm ngấn lệ mờ mờ, vô lực ôm cổ Trầm Cố, lẩm bẩm “A... A... Trầm lang... A... Thật là đau...”

Trầm Cố tách chân Mặc Đàm ra càng rộng hơn, đỡ Mặc Đàm không quỳ thẳng được đỡ vững vàng hơn. Bụng xà yêu để ở trước người Trầm Cố, Trầm Cố cảm thụ rõ ràng động tĩnh trong bụng y, không khỏi cau mày, tiếp đó ôn nhu dụ dỗ: “Đam, như vậy hài tử xuống nhanh chút, chúng ta lại dùng lực có được hay không?”

Sản phụ thảm hề hề không chỗ nào không theo, đau muốn chết cũng làm theo.

16. Chương 15

Editor: Sakura Trang

“A!... A a!... Không được... A cấp... A a a!”

Trán Mặc Đàm để ở trên vai Trầm Cố, dưới thân không dùng được dùng sức, bụng theo tiết tấu dùng sức

một ưỡn một ưỡn, mặc dù Trầm Cố đã chú ý kéo ra khoảng cách tránh cho đụng đến sản phụ lúc này đã không thể chịu nổi bất kỳ ngoại lực gì, nhưng bụng của xà yêu vẫn là không tránh được chạm vào hân. Một đoàn huyết nhục ấm áp kéo căng, nhưng giống như là băng đao hàn xương giấu trong ruột mềm mại.

“Trầm lang! Trầm lang! Ô a...”

Trầm Cố cảm thấy đầu vai một mảnh ướt át. Là nước mắt của xà yêu, cho dù hết sức ẩn nhẫn vẫn là không cách nào không chế.

Trầm Cố một bên ổn định người y, vừa đem tay đặt vào trên bụng y, đánh vòng an ủi.

Tư thế quỳ thẳng người quả thật có hiệu quả, thai nhi sau khi vào lâm bồn chậm chạp không chịu nhúc nhích nữa dưới áp dụng trọng lực một chút xíu trượt hướng sản đạo.

Xà yêu đau khổ kêu thảm thiết không ngừng, thân thể giống như bị xé ra vậy. Nước mắt nước mũi dính đầy mặt, “Ồ ô... Thật là đau... Ách a... Ta phải chết... Trầm lang, Trầm lang giúp ta nha... A!”

Trầm Cố chỉ không hề ngừng hô tên Mặc Đàm lấy làm an ủi, tay như ngọc sờ một vòng trên bụng sản phụ, sau đó liền dùng sức, bàn tay trực tiếp rơi vào kia một đoàn huyết nhục tròn trịa mềm mại mảnh mai.

Xà yêu kêu đau một tiếng bén nhọn, dù là có Trầm Cố chống cũng nhanh không ngăn được người mềm nhão nặng nề, hôm nay bụng của y liền đụng cũng không dám đụng, sao có thể chịu đả ngộ như vậy.

Trầm Cố hôn hôn gò má y, giải thích: “Thuận thuận thai, có thể để cho hài tử xuống nhanh hơn chút. Đàm, ráng nhịn chút nữa.” Nhưng thai nhi xuống đến nhanh hơn nữa thì có ích lợi gì? Trong lòng Trầm Cố tự giễu, hân mà lại cũng cùng làm những việc không công này. Nhưng tay cũng không dừng lại.

Mặc Đàm ai ai kêu thảm thiết, “Ngô a! Trầm, Trầm lang... Người lại dùng sức chút... A a... Ta, ta chịu nổi! Chúng ta hài tử... Muốn ra tới...”

Tay xà yêu lại ướt lại lạnh khoác lên trên mu bàn tay Trầm Cố, nhìn giống như hai người cùng nhau nâng thai bụng. Đau như vậy, nhưng xà yêu có thể nhịn được phản ứng tự nhiên, không đi né tránh tay càng mang đến thống khổ của Trầm Cố.

Đột nhiên Mặc Đàm mạnh hút một hơi, bụng một trận co rút —— thai nhi trượt vào sản đạo nữa...

Đau đớn như ở trong bụng xà yêu tiếp tục mở ra một vùng đất mới, Mặc Đàm mơ mơ màng màng nghĩ, thì ra đau còn có thể có nhiều loại như vậy...

Nhưng là coi như đau đến nhanh ngắt đi, trong lòng Mặc Đàm vẫn chấp niệm muốn sinh hạ hài tử của Trầm Cố, y, muốn để lại chút gì đó...

Vì vậy có một màn trước mặt Trầm Cố: sản phụ yếu ớt vùng vẫy đau khổ trong sinh sản, lúc khá hơn một chút, giống như nổi cơn điên vậy, ánh mắt tràn đầy tia máu trừng to như chuông đồng, cánh mũi cánh mũi khép mở thở nặng nề, hàm răng cắn chặt thành tiếng kéo kẹt — đáng vẻ dữ tợn như vậy, y đang điên cuồng dùng sức, tựa như không phải là thân thể của mình cố hòng thúc đẩy thai nhi trong bụng chui ra khỏi mẫu thể.

Thật sự là đã phong ma (điên cuồng).

*

“A cấp! Không ra được... A... Thật trường... Ách a a!” Xà yêu cố gắng giống như tìm chỗ chết cũng không có hiệu quả gì, trên mặt tái nhợt bởi vì thai nhi ngăn ở sản đạo kìm nén mà hai gò mà xuất hiện ửng đỏ.

Trầm Cố đưa tay vào giữa chân y, sờ một cái liền biết hướng.

Cái miệng nhỏ mềm mại ngượng ngùng chỗ kia dưới sự cố gắng như vậy cũng chẳng qua là mở cái miệng nhỏ, thai nhi vào sản đạo ngăn ở miệng sản huyết lại không có lối đi ra, đầu thai đem cả chỗ kia đỉnh ra cái túi lồi lên.

Đã tuyệt lộ. Nhưng có thể làm đến như vậy đã thật khó được.

Ngón tay đâm vào huyết khẩu nho nhỏ kia, hơi vào mấy phần liền mò tới tóc thai nhi và đầu thai nhi cứng rắn...

“Đam, ta sờ tới hài tử chúng ta.”

Trong mắt Xà yêu sáng lên ánh sáng lửa nóng, những lời này cho y cảm giác hạnh phúc khiến y gần như quên mất đau.

Sóng mắt Mặc Đam như nước, tình ý vô hạn, “Trầm lang, hài tử của chúng ta.”

Đột nhiên xuất hiện dừng khí, y si ngốc ngẩn đầu, hôn lên môi Trầm Cố. Lăn nhau ôn nhu hôn môi tựa như mang vạn thiên trù mền cùng quý trọng, để cho Mặc Đam tham lam không chịu rời xa.

Thân thể của y vốn nặng nề vụng về khi sinh con vốn đau đớn mệt nhọc, giờ phút này lại mềm yếu giống như nước, bám vào trên người Trầm Cố cũng không trượt.

Ngón tay Trầm Cố còn cắm ở miệng sản huyết dính ướt, Mặc Đam trượt một cái lại sanh sanh đem ngón tay hấn nuốt vào không ít, ngón tay để trước đầu thai liền bị cứng rắn đẩy trở về!

“Ách a!!!” Mặc Đàm gần như co quắp bắn lên, thê ai hét thảm, nước mắt vắt ngang.

Trầm Cố vội vàng rút tay lui ra khỏi cấn thận ôm Mặc Đàm vào trước ngực, an ủi hôn mi mắt ướt mồ hôi của y.

Xà yêu vẫn còn ở co quắp đáng thương, liên quan bụng to lớn cũng lắc lư run rẩy.

Trầm Cố chỉ không hề ngừng xoa xoa dẹt bụng của y, để có thể thoáng giảm bớt.

Cảm giác da thịt của xà yêu luôn luôn rất tốt, đặc biệt bụng nở nang trơn bóng đầy đặn càng mềm, giờ phút này thấm đầy mồ hôi càng thêm nhờn. Trầm Cố vô tình vạch qua rốn lồi lên của sản phụ, dẫn tới một tiếng rên rỉ khó nhịn.

“Ừ a ~ “

Trầm Cố thiêu mi, lại đến bụng dưới xà yêu sờ một cái, quả nhiên tiểu Mặc Đàm càng vểnh lên đến lợi hại hơn, run một cái nhả ra giọt sương óng ánh nhuận, bởi vì bụng quá lớn cũng trực tiếp dán vào đáy bụng sản phụ, khiến một mảnh kia của bụng dưới càng thêm dính ướt.

Mặc dù dục vọng của dục phụ luôn luôn mạnh mẽ, trước kia xà yêu cũng là một mực tình triêu lan tràn làm sao đều không thể thỏa mãn đầy đủ, nhưng quá trình sinh con này quả thực thống khổ không thuộc mình, thể lực Mặc Đàm gần như hao hết, mới vừa hôn Trầm Cố đều đã mạnh mẽ chống đỡ, nơi nào còn có sức lực tới sinh ra tham luyến tình dục.

Trước mắt rõ ràng khí lực đã hết, tại sao lại như vậy?

Trầm Cố đang nghi ngờ, tiếng rên rỉ của Mặc Đàm nhưng càng thêm kéo dài, trừ thống khổ, càng là giống tiếng kêu ái muội chỉ có trên giường lúc tình nồng mà hẳn quen thuộc mấy tháng trước.

“Ồ... Không muốn... A a... Nơi đó... Không thể... Đừng đụng nơi đó nha!... A cấp!... Ngô ách... Trầm lang...”

Vốn là lúc sinh con lạc giọng giờ phút này mặt sản phụ lại đỏ ửng đầy bệnh hoạn, không dừng được vắn eo hắt đầu, bụng to lớn mà phiền toái càng làm cho y hiện ra mị hoặc quỷ dị.

Tiểu Mặc Đàm kích động rơi lệ, mắt thấy liền muốn dâng lên cao triêu, sản huyết phun ra so với nước ối càng trơn nhẵn ẩm áp.

Cái bộ dáng này của xà yêu Trầm Cố không thể quen thuộc hơn nữa, trước mắt liền biết là chuyện gì xảy ra. Nghĩ đến là thai nhi bị đẩy trở về kia cọ sát chỗ mẫn cảm trong cơ thể xà yêu, hết lần này tới lần khác đầu thai nhi cứng rắn kéo căng sản đạo, bị đẩy trở về liền đơn giản xê dịch, chỉ là vừa vắn ma sát chỗ kia một chút, như vậy bị tình dục hành hạ đòi mạng không phải một cái sản phụ khó sinh một ngày một đêm

có thể chịu nổi, làm cho Mặc Đam kêu khóc phải chết không sống không nghỉ.

“Trầm lang! Trầm lang! A a... Ta phải chết!... Không chịu nổi nha... Ừ a... Trầm lang... Ô a...”

Người sản phụ sắp sinh vốn là nhạy cảm, sinh con gần như đã tiêu hao hết thể lực của y, giờ phút này là thật không chịu nổi. Trầm Cố cũng không muốn xà yêu chịu nhiều hành hạ hơn nữa, dứt khoát đè eo y hỗ trợ thuận vị trí bào thai, hy vọng có thể thay đổi tư thế mệt nhọc và vị trí của thai nhi.

“A! A a! A!”

Thai nhi trong bụng mỗi lần động một cái, tiểu Mặc Đam liền phun ra một chút óng ánh trong suốt, đến cuối cùng gần như là chảy ra tinh dịch nhỏ không dứt, sản huyết cũng róc rách nước. Xà yêu ôm bụng cuộn tròn ở trong ngực trong ngực Trầm Cố run rẩy, giọng vang dội, không phát ra được không phát ra được một chút thanh âm rõ ràng, điểm chết người là chỗ kia trong cơ thể bị đối đãi tàn khốc, y gần như một mực ngừng ở đỉnh cực hạn cao triều kia, linh hồn nổ lên đầy trời bạch quang.

Trong cao triều rất dài, Mặc Đam mất đi thanh âm. Dư âm kéo dài, đau đớn và mệt mỏi như nước thủy triều, Mặc Đam vô lực chống cự, ở trong ánh mắt ôn nhu yêu thương của Trầm Cố chìm vào bóng tối.

17. Chương 16

Editor: Sakura Trang

Xà yêu yếu ớt rơi vào hôn mê, hô hấp nhẹ đến khó có thể nghe thấy, nhưng vẫn bụng nhưng vẫn co rút.

Trầm Cố cẩn thận quan sát Mặc Đam, hẳn biết, đây là lần vui vẻ cuối cùng của Mặc Đam, chẳng qua là uống rượu độc giải khát để trốn tránh.

Xà yêu, không chịu nổi.

Mặc Đam không biết, Trầm Cố lại rõ ràng, trong bụng y không phải một hai đứa bé, là năm. Nam nhân sinh con, nhiều không thể nghĩ ngờ là đòi mạng, năm lại càng là chưa người nghe thấy. Năm thai nhi, coi như trạng thái tốt nhất, tối không có khả năng nuôi dưỡng che chở, thuận lợi sinh nở đều là gần như không có khả năng, huống chi hai cái cha của thai nhi đều là tàn phá mẫu thể đơn bạc như vậy.

Xà yêu ở ở khi hao hết tinh nguyên thì có thai, thân thể vốn là không có ở trạng thái thích hợp. Khi mang thai không chỉ có thiếu linh khí cần thiết bổ sung, còn mỗi ngày sao vào chuyện làm tình, càng tổn căn cơ thua thiệt nguyên khí. Mà đây thai nhi này vốn là hút máu cướp đoạt tất cả chất dinh dưỡng của mẫu thể, lại bị một người cha khác tận lực nuôi dưỡng hân khỏe mạnh, lại là tước đoạt gấp đôi sinh cơ của mẫu thể cũng không ngừng giúp cho tàn phá bạo ngược.

Nếu không phải Trầm Cố cuối cùng khó hiểu ngừng, Mặc Đam chỉ sợ ở trong thời kỳ mang thai liền không được.

Trước mắt chịu đựng đến sinh nở, nhưng thai nhi này nhất định là không sinh xuống được, chẳng qua là để cho y càng thâm thống khổ hơn thôi.

Mới vừa cái thai nhi thứ nhất đánh bậy đánh bạ vào sản đạo để đến miệng sản huyết, còn muốn may mắn như vậy nhưng là không thể nữa. Dẫu sao năm đứa bé xông ngang đánh thẳng không ai nhường ai, giờ phút này vị trí bào thai hồng bết một đoàn lộn xộn. Năm huynh đệ còn chưa xuất thế đã dây dưa, vào lúc này một một cái chân nhỏ thai nhi chen vào một cái đầu thai nhi khác, như vậy đồng loạt vào sản đạo lần nữa. Mà những thai nhi khác, ngược thai thì ngược thai, ngang hông thì ngang hông, qua loa lộn lộn đâm đá, chính là cha xà yêu đáng thương của bọn họ đã hôn mê còn không chịu yên.

Trầm Cố thừa dịp Mặc Đam không biết gì, sờ một cái vị trí bào thai, lại dò xét sản đạo. Quả nhiên, tất cả đều phát triển tình huống theo xấu nhất.

Mà giờ khắc này, không có cách nào khác, chỉ có thể chờ, chịu đựng.

Năm xưa lúc Trầm Cố ở cung đình, từng nghe nói qua phương pháp mổ bụng lấy con. Phần lớn dùng cho sản phụ sinh khó, giây phút khẩn cấp phụ tử đều có nguy hiểm, vì bảo toàn con cháu mà hy sinh sản phụ, vô cùng lưu loát.

Dù hoàng thất trọng con cháu cũng phần lớn tránh sử dụng biện pháp này, một là sinh mổ xẻ bụng sản phụ như vậy đau đớn trái với đạo làm người, hai là việc này khó mà nắm giữ vô tình liền tổn thương thai nhi trong bụng. Mà sản phụ bị mổ bụng không một ngoại lệ đều là bị thảm chết đi. Đầu tiên thân thể bị cắt ra vết thương to lớn cùng với mất máu lượng lớn đã đủ đòi mạng, mà huyết nhục sau khi gỡ ra cảm nhiễm cũng không cách nào tránh khỏi, coi như nghĩ cứu sản phụ, vết thương kia cũng không cách nào xử lý khép lại, dẫu sao lúc này còn chưa có kỹ thuật tiêm thuốc mê cầm máu xong khâu lại của ngàn năm sau.

Vào lúc thanh thanh sớm có dựng, suy nghĩ nhiều thai sanh khó, Trầm Cố liền từng nghĩ qua cách để giúp hài tử xuất thế nhanh hơn. Mổ bụng cũng là phương pháp suy nghĩ qua, dẫu sao thân thể xà yêu cũng cường hãn hơn so người thường, sức chịu đựng cũng mạnh.

Nhưng sau khi đối với người yêu hơi hiểu rõ Trầm Cố hoàn toàn bỏ đi phương diện thử này ý niệm.

Cổ cây côn trùng thú tu hành mà thành yêu, tụ nguyên mà hóa hình người. Nhân thân toàn dựa vào bản nguyên duy trì, nếu là nhân thân bị thương tổn nặng, tổn thương liền trực tiếp tác dụng lên bản nguyên, thương gấp đôi so với bình thường.

Nhẹ thì nguyên khí không yên hao tổn tu vi, nặng thì linh nguyên phá tán hóa thành bụi.

Giờ phút này nếu là lấy phương pháp mổ bụng thi hành trên người Mặc Đam, sợ là bụng vạch ra một cái Mặc Đam liền chấm dứt tính mạng. Mà yêu vật sinh con, nhất là cùng người kết hợp, con của người yêu

một khi thai thân không phải sinh ra bình thường, nguyên linh không bổ sung không kiên cố, chính là mỗ ra cũng không thể sống sót.

Vì vậy, thai nhi này nếu là không sanh được tới, cũng chỉ có thể bực bội ở trong bụng mẫu thể, cùng sản phụ cùng chung chết đi.

Giờ phút này thai nhi ở miệng huyết tựa như cảm thấy uy hiếp, ở trong bụng sản phụ suy nhược càng phát giãy giụa lúc sắp chết. Bụng Mặc Đàm khi hôn mê đều sắp bị đá thủng.

*

Xà yêu hôn mê rất lâu, lâu đến liên hải tử trong bụng cũng dần dần không có động tĩnh, lâu đến giống như là y vẫn chưa tỉnh lại.

Không phải hôn mê liên không cảm thấy đau đớn, mà là thân thể quả thực không chịu được để cho y giữ thanh tĩnh.

Trầm Cố ôm y nghỉ một chút nữa rồi tỉnh lại, Mặc Đàm tuy vô ý thức rên rỉ nhưng vẫn là không thanh tĩnh.

Máu tanh rất nồng, dưới người xà yêu chẳng biết lúc nào đã là một mảnh vết máu, hai chân như bạch ngọc nhuộm vết máu, ở giữa chân đục ngầu xốc xếch...

Trầm Cố cầm tay Mặc Đàm, thật lạnh, giống như lãnh ngọc không có sức sống vậy. Trầm Cố không khỏi ôm y vào trong ngực, dùng nhiệt độ cơ thể mình vờn quanh thân thể đơn bạc lạnh như băng của y.

Hồi lâu, mí mắt Mặc Đàm khẽ nhúc nhích, chậm rãi tỉnh lại. Chuyện thứ nhất chính là ánh mắt tìm nơi Trầm Cố.

Trầm Cố xiết chặt ôm trong ngực, thấp giọng: “Ta ở.”

“Trầm lang, ” Mặc Đàm suy yếu mỉm cười, “Ta quá vô dụng có phải hay không?”

“Không, Đàm rất kiên cường rồi.”

Mặc Đàm ngẩng nhìn Trầm Cố, trên mặt trắng đến gần như trong suốt có loại xinh đẹp yên tĩnh hiếm thấy.

Thai nhi ngăn ở miệng sản đạo, trong bụng xé xoắn dây dứa, mỗi một lần hô hấp cũng kéo theo toàn thân đau đớn.

Mặc Đàm run run rẩy rẩy ngay cả sức lực giơ tay lên cũng bị mất. Trầm Cố vội vàng bắt được tay y, theo suy nghĩ của Mặc Đàm để vào trên bụng vẫn cao lớn như cũ kia.

“Trầm lang... Ta không sinh ra được...”

Trầm Cố cứng lại, vì sự áy náy và quyền luyến trong lời nói của xà yêu.

“Trầm lang...” Mặc Đàm lẩm bẩm gọi hắn, phí sức ngẩng đầu tựa như nghĩ càng gần sát trong ngực hắn, mới động một cái làm máu dưới người càng chảy mãnh liệt nữa, dường như Trầm Cố cũng cảm thấy kia như nước thủy triều tràn đầy màu đỏ thẫm.

“Đam...”

“Trầm lang... Người ôm ta một cái, hôn hôn ta... Có được hay không... Ách ừ...”

Trầm Cố ôm chặt người xà yêu lạnh như băng vào trong ngực,, bàn tay ấm áp che bụng ngày càng lạnh của Mặc Đàm, động tác êm ái lại để cho người an tâm, giống như nụ hôn của hắn.

“Như vậy được không? Có thể lạnh hay không?”

“Bị... Trầm lang ôm... Thật ấm áp...”

Xà yêu tham lam hô hấp khí tức của Trầm Cố, trong mắt mơ hồ ngẩn lệ.

Chân nguyên còn dư lại không có mấy của y đang nhanh chóng trôi qua, thân thể càng ngày càng lạnh, nhưng ở trong ngực Trầm Cố vẫn lại cảm thấy ấm áp mà thoải mái...

Trầm Cố thấy, trên mu bàn tay Mặc Đàm thoáng hiện vẩy đen, tiếp đó từ dưới rốn trên bụng lớn của Mặc Đàm đi xuống bắt đầu tách ra, cho đến chiếm hết hai chân đây vết máu, cùng nhau lột xác thành một cái đuôi rắn màu đen to khỏe quanh co.

Cái đuôi to lớn khỏe mạnh như vậy, chỉ cần nhìn bên ngoài cũng biết vốn nên có lực sát thương cường hãn dường nào, bây giờ cũng chỉ là xụi lơ ở giường nhỏ, xuống nửa đoạn bộ phận hơi nhỏ vô lực rũ tới trên đất. Vẩy đen bóng Trầm Cố đã từng gặp bây giờ cũng ảm đạm không có sáng bóng.

Khả năng nhìn của Trầm Cố cực tốt, thấy rõ, ở chỗ giáp giới giữa thân người cùng đuôi rắn đi xuống nửa thước khoảng cách, có một cái vết nứt, hơi mở ra vền vền chỉ là nhỏ chiều rộng mấy ngón tay, trong lỗ nhỏ còn không ngừng co rút lại chảy máu màu đỏ nhạt, thấm ra trên tầng tầng vẩy đen —— đây chính là sản huyết dưới hình thái thân rắn của Mặc Đàm.

Trầm Cố biết, lần này thật sự là cả trời cũng không chịu lưu đường sống cho Mặc Đam.

Mặc Đam hóa đuôi rắn, bụng to lớn ưỡn thẳng giống như cây trúc cắm viên bồ đào tròn xoe, liền hai chân giúp dùng sức cũng bị mất. Mà chỗ sản huyết trên thân rắn đổi lại ở vị trí dưới bụng trước người, lại là không tiện dùng sức, cơ thể bình thường thì có thể chứ với vị trí này hoàn toàn không sinh được hài tử.

Mặc y lẫn lộn giữa tổn công vô ích, cuối cùng, vẫn là không sinh ra được.

Mặc Đam quá yếu ớt, dường như đã không ra cảm giác ra sự hiện hình của cái đuôi nữa, y chẳng qua là ngược đầu, nhận lấy nụ hôn nhẹ của người yêu, đắm chìm trong khát vọng cả cuộc đời ở trong ngực người đó.

Hô hấp càng ngày càng khó khăn.

Thân thể càng ngày càng lạnh.

Nước mắt của Mặc Đam cuối cùng dọc theo gò má lăn xuống, khí tức mờ ảo muốn mất, thanh âm nhỏ đến khó có thể nghe thấy.

“Trầm lang... Để cho ta... Ở trong ngực người... Lâu một chút nữa... Một chút xíu... Có được hay không...”

”... Không muốn... Rồi... xa... Trầm...”

“Trầm, trầm lang... Ta... Thật rất... yêu... Yêu... Người...”

“Trầm...”

...

Trầm Cố cúi đầu đặt xuống một cái hôn trên đôi môi nhợt nhạt của Mặc Đam, ” Được.”

*

Một tay ôm lấy chiếc cổ mảnh khảnh, một tay khoác qua đuôi rắn mềm nhũn, để cho đầu y tựa vào trên vai mình, Trầm Cố ôm Mặc Đam nửa người nửa rắn từ trên giường tràn đầy vết cắn lên. Bụng mềm nhũn tựa vào trên ngực Trầm Cố, cái đuôi thật dài nhọn cũng rũ xuống đất, máu nước lẫn vào dịch thai nhỏ xuống dọc theo cái đuôi.

Trầm Cố ôm mặc rắn mang thai của hắn, đi từng bước một vững vàng, hai cánh tay bên bả che chở yêu

tình trong ngực không để y chịu lắc lư.

Hắn ôm y, đi ra ám thất, đi lên tầng tầng nấc thang, máu tươi sau lưng xà yêu một đường giọt giọt chảy ra thành một đường, cho đến trước cửa đá.

Trầm Cố nhìn một chút Mặc Đam trong ngực kiên quyết, đưa tay đẩy cửa đá ra ——

Ánh nắng nơi nơi.

Mặc Đam phỉ sức mở mắt ra, ánh nắng rực rỡ sáng ngời, cuối cùng y cũng thấy được khuôn mặt đã khắc sâu vào trong lòng của Trầm Cố.

Nước mắt dưới ánh sáng mạnh chảy đầy mặt, trong tầm mắt mơ hồ mắt Trầm Cố ôn nhu cũng càng thêm rõ ràng.

Trầm lang.

Trầm lang của ta.

18. Chương 17

Editor: Sakura Trang

Trầm Cố là thiên chi kiêu tử, biểu tượng ôn hòa trầm ổn cũng thường thường để cho người bỏ quên sự bá đạo vốn có của hắn, chẳng qua là cho tới bây giờ hắn không phải loại người nông cạn, đủ tỉnh táo, cũng đủ kiên nghị.

Tỉnh táo kiên nghị, để cho hắn ở nơi này cùng Mặc Đam gần như sớm chiều gần gũi trong một năm lại trong thời gian đó chưa từng quên nhân quả, chưa từng mê hoặc mà buông tha. Hắn không coi là yêu Mặc Đam, nhưng lại thương xót mà hiếm thấy bỏ ra chiều chuộng, đối với một đối tượng không nên. Nhưng mà coi như vậy, đối mặt với nguyện vọng si tình trân quý hiếm thấy của Mặc Đam, vẫn để cho y đi về phía con đường hủy diệt đã định trước.

Ý nghĩ tùy tiện bá đạo, vì vậy một bên mắt lạnh bàng quan đứng nhìn, một bên lại để mặc cho một tia thương tiếc trong lòng kia tồn tại, đồng ý bầu bạn xà yêu lâu một chút nữa, để cho cái chân hoàn toàn hoàn toàn bước vào quỹ môn quan kia treo ở nơi đó.

Đúng rồi, trong quá trình dài đằng đẳng thâm sinh con như vậy, xà yêu Mặc Đam vốn nên sớm liền táng mạng dưới đất, nhưng vì nước mắt kia, vì trong lòng khê nhúc nhích, Trầm Cố lại bảo vệ y lưu lại một

tia nguyên lực, đồng ý để cho hần có thể ở trong ngực mình lâu một chút nữa.

Kéo mệnh.

*

Hải đảo như thế ngoại tiên sơn, gió và phong cảnh trong ánh nắng lại là đẹp như vẽ.

Ánh nắng chiếu vào, ôn hòa mềm mại chiếu lên trên giường, hai trên giường cùng nằm, vóc người càng anh tuấn thon dài kết hợp với tướng mạo thần tiên, phong hoa vô biên, mà thứ bị hần ôn nhu ôm lấy lại để cho người nhìn cả kinh.

Người trong ngực hần gầy lẽ loi như xương khô vậy, trước người nhưng lại ưỡn một cái bụng to lớn, cho dù những cái bụng lớn đầy tháng sinh sản trên thế gian cũng xa xa không thể sánh bằng, quả thực kinh người.

Đây chính là Trầm Cố ôm lấy xà yêu Mặc Đàm, Xà yêu nhắm mắt dựa vào trong ngực người yêu, đầy đủ tỏ ra nhu nhược không muốn xa rời.

Đã qua nửa tháng kể từ màn sinh sản thảm thiết trong địa lao kia, lúc này thai nhi trong bụng Mặc Đàm không một cái là không bực bội ở trong bụng lớn quấy phá, mà Mặc Đàm lại vẫn lưu lại một hơi chưa chết.

Mặc Đàm vừa si yêu vừa ỷ lại Trầm Cố chống một hơi cuối cùng không nở rời đi, càng ỷ lại Trầm Cố ngầm cho phép giúp y kéo dài tính mạng, thật ra thì chẳng qua là để cho y kéo dài hơi tàn được người yêu vuốt ve nhiều chút mà thôi.

Trong lòng Trầm Cố biết Mặc Đàm đã đền bù gấp bội nhân quả mắc nợ Thanh Thanh, hôm đó ôm Mặc Đàm từ trong địa lao đi ra, cũng chẳng qua là hy vọng ở trong thời gian sau cùng của y có thể thoả mãn như nguyện. Mặc Đàm thà rằng có thể kéo dài hành hạ không thuộc mình như vậy cũng phải nhiều cùng hần chung một chỗ nhiều hơn, như vậy hần liền bằng lòng cho y nhiều ôn nhu hơn nữa.

Linh được trân tài dị bảo không lấy tiền dùng trên người xà yêu, miễn cưỡng kéo dài tính mạng xà yêu, mạng xà yêu không đi, bào thai trong bụng cũng phải tạm thời giữ lại linh nguyên, hơi có lực liền lại không buông tha một chút hy vọng muốn tránh thoát mẫu thể xuất thế, sinh phụ mấy phen suýt nữa mệnh lại xảy treo một đường.

Vì vậy chỉ có thể duyên sản trần an thai nhi, từ sản huyết lần nữa đi vào trong bụng xà yêu rót thêm nước ối, lại mỗi giờ không gián đoạn dùng thuốc nước an thai duyên sản.

Như vậy lại thật kéo gần nửa tháng.

Bụng Mặc Đàm bởi vì lần nữa rót vào nước ối càng trở lên to lớn, giống như một quả cầu nước sắp nổ, trên

bụng mỏng gần như trong suốt ngang dọc đường vân tím đỏ.

Mà trước đây Mặc Đam cũng đã gầy vô cùng, bây giờ lại là gầy da bọc xương, khuôn mặt nhỏ nhắn lớn chừng bàn tay đều không có chút sức sống, sắc mặt vàng như nền lộ ra tử khí. Dù sao cũng là mệnh kéo mạng không nên sống sót hậu thế.

Trầm Cố ôm Mặc Đam, lưng Mặc Đam dán vào ngực Trầm Cố, tay Trầm Cố và tay Mặc Đam mười ngón tay nắm chặt, ánh mắt trời âm áp, áo ngủ bằng gấm nơi lỏng, thân thể gầy đét trong ngực nhưng là lạnh lẽo không chút nhiệt độ.

Trầm Cố nhẹ nhàng cọ cọ mặt Mặc Đam, da Mặc Đam ẩm đạm nhão, một đầu tóc đen cũng khô héo như cỏ. Hô hấp của y nặng nề chậm chạp, máu trong thân thể cũng chảy khó khăn.

Trầm Cố biết y cố chống mạng như vậy thật ra thì càng thống khổ hơn. Nếu hắn thật yêu Mặc Đam, nhất định sẽ không nhẫn tâm nhìn y chịu hành hạ như vậy. Nhưng là hắn chỉ có thương tiếc Mặc Đam, vì vậy cũng chỉ có thể theo tâm nguyện của Mặc Đam, để cho y và mình có thể ôm nhau ôm nhau lâu hơn một chút.

*

Nửa tháng này đối với Mặc Đam mà nói gần như là giấc mộng ngọt ngào xinh đẹp nhất để cho người say mê. Mỗi ngày Trầm Cố đều ở bên người y, lau mồ hôi cho y, đắp y thuốc thang, ôm y, hôn y, trong mắt đều là y.

Mặc Đam hạnh phúc nhanh muốn chết, vì vậy càng không chịu chết đi, nhu tình mật ý như vậy, một khi hưởng qua như thế nào chịu dứt bỏ.

Duyên sản thống khổ không thể nghi ngờ là kéo dài quá trình hành hạ khi sinh sản, một chén thuốc Mặc Đam uống theo thời gian từng giờ trôi qua mà không còn tác dụng như trước nữa. Nhìn y nằm yên lặng ở trên giường, chẳng qua là suy yếu không sức lực lăn lộn kêu đau thôi.

Mặc Đam càng ngày càng ngủ mê man trong thời gian dài, còn có bao nhiêu lần là đau ngắt đi nữa, mỗi lần Trầm Cố ôm lấy y tổng sẽ phát hiện chần đệm dưới thân y đều bị mồ hôi làm ướt sũng, mà bụng lớn kia từ lúc lộ rõ ra vẫn luôn tiếp tục tác phong từ trước cho đến nay một khắc không chịu yên.

Nhưng mà mỗi đêm Mặc Đam đều dùng thanh âm nhỏ đến gần như không nghe thấy hô tên hắn. Trầm Cố biết suy nghĩ của Mặc Đam, hắn lấy được quá ít quá ít từ nơi của mình, vì vậy hắn liền chăm sóc càng thêm tỉ mỉ chút.

Trầm Cố không phải cái dạng người đa tình nhân từ gì, nhưng thế không phải có nghĩa là loại người lòng lang dạ sói. Đối đãi với người một lòng yêu mình, cũng chẳng qua là nói rõ thực tế không cho người mong đợi giả dối, cũng sẽ không tận lực làm nhục tấm lòng chân thật đó. Nếu như không phải là có chuyện Thanh Thanh đứng trước, hắn sẽ không đối đãi tàn nhẫn như vậy với Mặc Đam. Hôm nay Mặc Đam đáng

thương như vậy, trong lòng hắn cũng không phải là không cảm động.

Cũng chẳng qua chỉ có thể cho y một trận mộng đẹp cuối cùng thôi.

19. Chương 18

Editor: Sakura Trang

Đêm khuya, vạn vật yên tĩnh.

Trầm Cố chỉ đốt một ngọn đèn vàng, dưới ánh đèn ấm áp hơi tối sắc mặt Mặc Đam cũng không lộ vẻ khó coi như vậy.

Trầm Cố cởi áo mỏng trên người Mặc Đam, lúc chạm vạng tối xà yêu lại là một trận đau phải chết, đau khổ cả người ra mồ hôi lạnh, mới vừa uống thuốc hôn mê ngủ. Trước mắt Trầm Cố liền thừa dịp y không biết dọn dẹp thay y.

Thật ra thì với người luôn vào trong tình trạng nguy hiểm như Mặc Đam thì vốn không cần chú trọng quá nhiều như vậy, chẳng qua là trong lòng Mặc Đam để ý, dung nhan của y hư tổn đến không chấp nhận được, chỉ nguyện ở trước mặt người yêu giữ sạch sẽ tối thiểu, ít nhất, không cần có mùi không tốt...

Hôm nay Trầm Cố đối với y rất là dung túng, Mặc Đam yêu sạch sẽ, hắn liền không ngại khổ cực dọn dẹp thay y.

Cởi y phục ra, Trầm Cố cầm khăn mềm thấm ướt nhẹ nhàng lau chùi mỗi một tác thân thể của Mặc Đam, không chỉ là do Mặc Đam thích sạch sẽ, càng là muốn cho trên người y nhẹ nhàng thoải mái chút.

Bây giờ thân thể Mặc Đam có thể gọi là xấu xí, quá, bộ xương lởm chởm, da nhão ảm đạm xù xì, lại có chút phù thũng. Cho dù ai cũng không cách nào đối lòng dễ nhìn.

Nhưng là Trầm Cố lại cũng không có cảm giác chán ghét gì. Càng nhiều hơn, là thương tiếc.

Trầm Cố tỉ mỉ lau qua thân thể cho đến ngón chân Mặc Đam, lúc này mới lần nữa thay áo mỏng mới cho y, đắp lại chăn. Lại nằm đến bên người y, ôm y, thiếp đi.

Giấc ngủ này hơi dài, chẳng qua là sau khi Trầm Cố tỉnh lại Mặc Đam vẫn ngủ mê man ở chỗ cũ.

Y đã quá yếu rồi.

Nhưng mà cho dù hôn mê bụng cũng âm ỉ không nghỉ, chỗ sản huyết cũng không ngừng rỉ ra nước ối đục ngầu.

Trầm Cố miệng đối miệng đưa vào thuốc thang cho y, Mặc Đam cũng không nuốt vào được bao nhiêu, hơn nữa đều vấy lên người.

Trầm Cố không cách nào, cũng chỉ có thể tiếp tục cẩn thận ôm y, để y tự tỉnh lại là có thể thấy mình.

Thời gian còn lại của xà yêu không nhiều lắm.

Tình huống thân thể như vậy, kéo dài tới một tháng, đã là cực hạn.

*

Xà yêu là tỉnh lại lúc nửa đêm.

Nói là tỉnh, thật ra thì chẳng qua là thân thể không nén được phản ứng khó chịu.

Không biết sao, ý thức đều không khôi phục Mặc Đam lại đột nhiên buồn nôn, trên người y không một chút sức lực, nghiêng người nôn cũng không làm được, vẫn bị Trầm Cố ôm nâng cao người thuận khí.

Mặc Đam nôn hết tất cả nước thuốc uống được ra ngoài, nôn đến cuối cùng trong dạ dày đều trống còn không ngừng được run rẩy.

Trầm Cố luống cuống tay chân một bên cho vuốt lưng thuận khí cho y, một bên cẩn thận ôm không để y ngã, một bên lại đề phòng y nôn không thuận chắn khí quản.

Chờ Mặc Đam thật vất vả dừng lại nôn mới phát hiện thì lại bất tỉnh, có lẽ là nôn quá lợi hại thoát lực, Mặc Đam hai lần không nhin được trong chăn một mảnh đục ngầu.

Vội vàng lại là một phen dọn dẹp, dưới người Mặc Đam tí tách nhỏ giọt nói chung không sạch sẽ, Trầm Cố liền từng lần trông nom tình trạng của y.

Trong lúc đó mấy lần Mặc Đam vô tri vô giác tỉnh lại, cũng không sức lực lên tiếng, môi chỉ có thể khẽ nhúc nhích, đáng thương nhìn Trầm Cố.

Trầm Cố trên người y khó chịu, liền hôn mặt y ôn nhu an ủi. Mặc Đam chống đỡ không được bao lâu liền lại bất tỉnh.

Trời tối lại sáng, sáng lại tối.

Càng về sau tình huống của xà yêu càng trở thêm hung hiểm, mấy lần hô hấp cũng sắp cắt đứt. Hết lần này tới lần khác hài tử trong bụng cũng tới làm loạn thêm, cái bụng pháp phồng mành liệt, miệng sản huyết cũng bị chống đỡ máy động máy động, gần như dẫn tới xà yêu bằng huyết.

Trầm Cố đã đồng ý với Mặc Đàm, chỉ cần y còn một hơi thở, liền tuyệt không buông tha y, vì vậy cũng dốc hết toàn lực cứu chữa, một mực ở bên tai y nói nhỏ thức tỉnh ý thức của y.

Cho đến trời sáng, Mặc Đàm mới ưm một tiếng mở mắt ra.

Mặc Đàm vừa mở mắt liền không nhận được nhú mi đau rên thành tiếng, chẳng qua là hôm nay hấn cũng chỉ có thể chịu đựng, hoàn toàn không cách nào chống cự bất kỳ dầy vò nào.

Đoạn phim lẻ tẻ trong trí nhớ thoáng hiện mơ màng trầm trầm được Trầm Cố chiếu cố chăm sóc, giống nhau giờ phút này Trầm lang của y nắm tay nhẹ nhàng xoa bóp bụng trĩu đau đớn.

Mặc Đàm hé miệng, nghĩ phải gọi kêu tên Trầm Cố, nhưng chỉ có thể phát ra thanh âm kêu đau mơ mơ màng màng.

Trầm Cố giống như biết y suy nghĩ gì, “Ta ở, đừng sợ.”

Đúng nha, y không sợ đau, không sợ đắng, chỉ sợ người yêu không ở bên người, không cần y.

Nếu người yêu ở, y không sợ.

Y chỉ sợ không thể cùng ở bên người yêu lâu một chút, lâu một chút nữa.

*

Y phục của xà yêu từng chút một thấm ướt mồ hôi, sắc mặt càng trở nên ảm đạm, khàn giọng đau đớn rên rỉ giống như tiếng xé gió ngàn dặm, dầy vò thật lâu, lại hai lần không kìm nén được, thật vất vả cuối cùng máu của Mặc Đàm mới dừng lại, thai nhi cũng mệt mỏi an tĩnh lại.

Mặc Đàm cực kỳ mất sức, lại không chịu nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thời gian của y không còn lại nhiều lắm, thời gian ngủ mê man cũng ngày càng nhiều. Y không muốn thời gian cuối cùng ở bên Trầm lang lãng phí cho những việc như vậy.

Cho nên, dù là thanh tỉnh nhìn Trầm Cố thu dọn dơ bẩn để cho y hốt hoảng khó chịu đến gần như muốn chui vào kẽ hở trong đất, y vẫn không nhần tâm bỏ qua mỗi một cái nhìn về phía Trầm Cố.

Trầm lang của y, dễ nhìn như vậy.

Thanh âm của Trầm lang, dễ nghe như vậy.

Mọi thứ của Trầm lang, cũng tốt như vậy.

Y tam sinh hữu hạnh biết bao, mới có thể có một đoạn thời gian như vậy, độc chiếm tầm mắt Trầm lang, ‘Độc hưởng hân bầu bạn’.

Y hạnh phúc dường nào, có thể giống như bây giờ, được Trầm lang ôm vào trong ngực.

Mặc Đàm không khỏi mỉm cười cười một tiếng, khoe mắt chân mày tràn đầy khiến thần thái trên mặt y gần như thay đổi.

“Cười cái gì?”

“Thật hạnh phúc.”

“Đứa ngốc.”

Đứa ngốc cũng là đứa ngốc hạnh phúc.

Nhưng, yêu của y, phúc quá mỏng.

Nụ cười trên mặt xà yêu lại lại nhuộm buồn bã.

Khi y lại lần nữa ngủ mê man, Trầm Cố nhìn biểu tình khi Mặc Đàm chìm vào giấc ngủ, chính là mỉm cười thỏa mãn đến ưu thương...

20. Chương 19

Editor: Sakura Trang

Hoa rơi như mưa, ánh nắng như dẹt cửi.

Sáo ngọc thổi ngang, âm thanh đầy trời.

Trầm lang đang thổi một khúc nhạc, Trầm lang nói, khúc nhạc này tên là Thanh bình điều . Mặc Đàm si ngốc nhìn, nghe, cảnh xuân tươi đẹp đầy trời không dịch lại một người kia, muôn vàn năm tháng không bằng một cái chớp mắt này.

Mặc Đàm hơi cười, nụ cười trong trẻo mà y chưa bao giờ có.

Giữa trời đất tựa như chỉ có hai người bọn họ.

Giống như mới gặp.

Giống như ái mộ.

Thật đẹp.

Trầm Cổ thổi xong một khúc, trở lại trước giường Mặc Đàm, vén sợi tóc y bị thổi có chút tán loạn ra sau tai.

Trạng thái hôm nay của Mặc Đàm cực tốt hiếm thấy, từ lúc tỉnh lại cũng không thấy quá khó chịu, bụng to lớn cuối cùng cũng không có động tĩnh, ánh mắt cũng sáng nhiều so với mấy ngày trước, không có động tĩnh không biết đang suy nghĩ gì, ngay cả tai cũng thăm ra một tia đỏ thắm.

Vì vậy, Trầm Cổ cũng không sát phong cảnh mà đi thúc giục y uống thuốc.

Hiển nhiên, Mặc Đàm đây là hồi quang phản chiếu.

Cuối cùng dù kéo nhưng cũng không thể kéo được.

*

Không khí quá tốt, tinh thần Mặc Đàm đầy đủ, hứng thú cũng tốt, xà yêu lãnh đạm lại ẩn nhẫn hiếm thấy nói lời nhai rất nhiều, nói với Trầm Cổ về tám trăm năm mà y chưa từng nhắc đến với ai kia.

Từ u mê mới sinh nơi núi rừng, đến lục lợi tu luyện, đến hóa hình nhập thể...

Trầm Cố rất phối hợp với câu chuyện, “Nga?” “Sau đó thì sao?” “Như vậy a!”

Thanh âm Mặc Đàm dần dần nhỏ xuống, nhưng vẫn kiên trì kể, một mực nói đến lần đầu gặp Trầm Cố ở Nam hồ.

Thanh âm yếu ớt xuống của Mặc Đàm ôn nhu ôn nhu khác thường: “Trầm lặng, cả đời này chuyện may mắn nhất của ta, chính là gặp người.”

Mặc dù gặp nhau quá muộn.

Mặc dù bên nhau quá khó khăn.

Mặc dù không thể cầu yêu nhau.

Mặc dù thoáng qua chính là vĩnh biệt.

Nhưng mà, có thể được một thời để nhớ bên người, có thể được một cái nhìn kỹ của người, có thể được một chốc lát trong ngực người, cũng đã là tưởng tượng quá mức tốt đẹp.

Ta chưa bao giờ dám xa cầu người yêu ta.

Ta biết người không biết nói yêu, cho dù là thanh xà, thích cũng chưa chắc đã là yêu.

Nhưng mà, cuối cùng ta cũng không phải như vậy, cho dù sau khi vượt qua ranh giới cuối cùng. Vẫn là lưu lại dấu vết ở trong lòng người.

Mặc dù trong lòng cuồng hô không đủ, nhưng mà, cái này cũng thật là đủ rồi.

*

“Trầm lang... Hôn hôn ta... Có được hay không...”

Được.

Hôn vào trán, rơi vào mí mắt, rơi vào chóp mũi, rơi vào gò má, rơi vào khóe miệng, rơi vào trên môi.

Mịn êm ái, như giấc mộng thiếu niên.

Vươn môi chạm lưỡi, mút va chạm đến tận linh hồn, liếm lấy tình ý nồng nàn dung hòa trong đó.

Lưu luyến khó khăn không rời.

Mặc Đam đã không còn sức lực, nhưng nghĩ chỉ hôn như vậy, giống như bị yêu, cho đến một khắc cuối cùng sinh mạng.

Hồi lâu, hồi lâu, cho đến nhiệt độ thân thể công kênh bên dưới từng chút giảm xuống, cuối cùng Trầm Cố cũng tách ra hai bờ môi dán sát vào nhau ra.

Xà yêu đã đi.

Trên mặt vẫn tình yêu ôn nhu, môi là độ cong thỏa mãn.

Nhưng khóe mắt lại có dấu vết ướt lệ.

*

Sắc mặt Trầm Cố vẫn thanh đạm, không vẽ mặt giải thoát, cũng không thần sắc mất mát.

Chẳng qua là đầu ngón tay niết dấu vết lạnh như băng nơi khóe mắt Mặc Đam.

Trước hại người chết oan, nay lại bồi thường, nhân quả tuần hoàn, cuộc đời này đã kết thúc.

Cho tới bây giờ hắn là một người cảm tình đậm bạc, đối với Thanh Thanh, thích bộ dáng thanh thuần ngây thơ hồn nhiên của hắn, nhiều hơn là tâm tư đau cứng chịu. Đối với Mặc Đam, lúc đầu là tồn tại như hoa cỏ gỗ đá ven đường chưa từng để vào mắt, nhưng mặc rần ngoan tuyệt để cho hắn nhìn vào trong mắt, từ coi như không có gì đến cất giấu thương tiếc...

Lặng lặng ôm thân thể lạnh đi của xà yêu không biết qua bao lâu, cũng không ai biết trong lòng Trầm Cố chuyển qua ý niệm gì.

Một ngày mới lại bắt đầu, thân thể Mặc Đam trong ngực Trầm Cố biến ảo trở về nguyên hình —— một con mặc xà to lớn.

Lần này không còn là hình thái nửa người nửa rắn, hoàn toàn chính chính thân rắn.

Đầu rắn đầy vảy đen nhanh không nhìn ra dung mạo mỹ diễm lúc hình người, trên thân rắn cường tráng chỉ có bụng là đột ngột xuất hiện một độ cong to lớn, mà bụng và thai nhi hành hạ xà yêu trong thời

gian rất dài cuối cùng theo y chết đi mà hoàn toàn yên tĩnh lại.

Thi thể rắn to lớn để ngang trên giường, bên cạnh một người ôm thân rắn cứng ngắc, hình ảnh quả thực có chút kinh hãi quỷ dị.

Nhân yêu thù đồ, chẳng qua cũng chỉ đến đây.

*

Thù đồ tức tuyệt lộ?

Trầm Cố nhướng mày một cái, thần sắc thanh đậm thắm ra uy nghiêm nghiêm nghị xa xôi, vạn vật như nước lũ bị kích động khởi đầy trời sáng chói.

Trong thời gian tĩnh mịch, hắn đã không thú vị quá lâu.

Mây khói trần thế sầm uất thoáng qua, không dính chút bụi bặm, đi qua không lưu dấu vết.

Nhưng đầu ngón tay còn giữ giọt lệ kia của xà yêu.

Trong lòng còn có thể nhớ lại tiếng kêu nhỏ bé khiến người thương tiếc kia.

Bắn ra ngón tay, đầu ngón tay lóe sáng rơi vào trên thân rắn đã lạnh lẽo, ánh sáng rực rỡ bao phủ, sáng đến không dám nhìn thẳng. Đợi ánh sáng tắt đi, mà thân rắn vốn còn nằm ở đây đã tan biến không còn dấu tích...

Trầm Cố đi ra khỏi mái hiên, bạch y cười gió, mi mắt hơi rũ, chứa đựng vô tận tình hải vào trong mắt được che giấu, giống như che giấu thời gian.

21. Chương 20

Editor: Sakura Trang

Lúc Mặc Đàm tỉnh lại cả người rắn cứ như nằm mộng.

Rõ ràng y đã chết, chết ở trong nụ hôn lưu luyến không thôi với Trầm Cố.

Giây phút cuối cùng sinh mạng trôi qua y hoàn toàn cảm giác được, tri giác thân thể tản đi, khó thở, tầm mắt mờ hồ, sau đó, một mảnh bóng tối, bóng tối tương lai không thể cứu chuộc.

Y biết, đó chính là chết. Y mang theo hài tử không sinh ra được trong bụng cùng chết ở trong ngực người yêu.

Nhưng mà, tại sao y còn có thể tỉnh lại?

Mặc Đàm theo bản năng đi vuốt ve bụng của mình, bằng phẳng... Bụng làm bạn với y gần một năm, cảm giác tồn tại hoàn toàn không thể coi nhẹ, chơi đùa y chết đi sống lại nhô lên ầm ầm, không có. Đột nhiên y sợ hãi, không phải bởi vì cái gọi là cốt nhục liên tâm, không phải y lo lắng cái gọi là tung tích sống chết của hài tử, chẳng qua là, hài tử trong bụng là tín vật liên hệ với nhau của y và Trầm Cố, tại sao có thể không có chứ?! Vậy Trầm lang của y đâu?

“Mình còn sống, nhưng Trầm lang lại rời đi” Cái ý niệm này so với việc y chết không thấy được Trầm Cố nữa càng dễ cho xà yêu tan vỡ.

Gần như từ lúc thức tỉnh tới nay Mặc Đàm chưa từng thấy bối rối như vậy, nếu như y là người đứng xem liền nhất định có thể thấy y bây giờ chính là bộ dáng ngu xuẩn hề hề mà trước kia y hay chê nhất, một chút đều không phù hợp với địa đại yêu tà mị lăm liết.

Hồi lâu, cuối cùng Mặc Đàm mới cưỡng bách mình tỉnh táo lại. Lúc này mới phát hiện một tình huống rõ ràng dễ thấy —— thân thể của y căn bản cũng không phải là trạng thái lúc trên hải đảo!

Cho dù Trầm Cố vuốt ve y giống như vô cùng nhẫn nại, nhưng Mặc Đàm cũng biết bộ dạng khó coi trước khi chết của y là biết bao khó堪 không chịu nổi. Mà bây giờ, rõ ràng thân thể này cường hãn cực kỳ, căn bản không có bất kỳ nghi ngờ gì là từng có thai, hay dấu vết từng sinh sản...

Mặc Đàm tiện tay vung lên, huyền hóa ra một mặt thủy kính quả nhiên, linh lực dư thừa, tu vi sung túc.

Lại nhìn trong kính, con mắt khép hờ, mặt như băng tuyết, không phải là hình dáng lúc trước của y sao.

Nhưng mà trong lòng Mặc Đàm cũng không có gì là vui mừng, chỉ có một loại sợ hãi mơ hồ không cách nào nắm trong tay.

Ngưng tâm thần quan sát vị trí bây giờ, núi rừng quen thuộc, là địa phương y từng ở lại thời gian không ngắn để bế quan tu luyện.

Như vậy, bây giờ là thời gian nào?

Mũi chân xà yêu khẽ nhún một chút, nhảy mấy cái, rất nhanh liền ra núi thẳm, đi tới đường phố trong

thành thị. Rất nhanh y liền có được tin tức mình muốn.

Bây giờ, là đầu năm của hai mươi năm trước khi y chết, tính một chút, huynh trưởng Xương Ninh đế của Trầm Cố chưa lên ngôi còn đang theo thái phó đi học, mà Trầm Cố còn chưa xuất thế!

Nhất thời Mặc Đàm cũng không biết nên kinh hãi hay nên vui mừng.

Y là thật lấy được cơ hội làm lại một lần sao?

*

Thật có thể làm lại sao? Có thể tìm được Trầm Cố trước thanh xà sao, có thể tránh dây dưa ngu ngốc vô vọng về sau, có thể có kết cục mình mơ ước sao?

Mặc Đàm chỉ vừa nghĩ tới liền không nhận được nhảy nhót, cũng tận lực không suy nghĩ nhiều suy nghĩ sâu xa, tận lực khinh thường những chỗ rõ ràng không đứng kia ——

—— Ví dụ như, rốt cuộc là ở trên hải đảo khó sinh chết đi cái đó hay là y trở lại đầu năm hai mươi năm trước từ lúc y có trí nhớ...

Lúc Mặc Đàm dạo chơi ở nhân gian từng ở quán trà nghe qua người phàm bịa đặt về câu chuyện hoàn hồn, sống lại, lúc ấy chẳng qua chỉ mỉm cười. Bởi vì y biết, coi như người phàm có thể hoàn hồn, nhưng yêu tinh là không thể.

Một đời người phàm chẳng qua trăm tuổi, dĩ nhiên có hồn phách, hồn phách vào luân hồi được sinh mệnh mới, vòng đi vòng lại.

Mà tuổi thọ một yêu tinh tu hành đạt tới hơn ngàn năm cũng không tính là ít thấy, mà tương đối phù hợp, yêu tinh tuổi thọ lâu dài là không linh hồn. Yêu tinh tu chính là nguyên linh, nguyên linh một khi tan mất, đó chính là trần quy trần thổ quy thổ, không còn đời sau nữa.

Mà yêu không linh hồn, làm sao lại là chuyện mà người đi đường nói hoàn hồn được chứ?

Nhưng nếu như không phải sống lại, làm sao y lại trở lại trước kia?

Mặc Đàm không dám nghĩ quá nhiều.

Từ lúc bắt đầu gặp Trầm Cố, y liền mù quáng, hèn nhát, giống như thiêu thân lao đầu vào lửa, bởi vì một cái ôm chớp mắt kia. Y không thêm nghĩ sau này nữa, không thêm nghĩ tình huống xấu nữa, bởi vì y sợ, sợ thứ mình có thể bắt được lại giống như hoa trong gương, trăng trong nước.

Lúc này, y như đã điều lựa chọn trốn tránh. Y không thêm nghĩ về nhân quả nữa. Y cũng không dám nghĩ, nếu như y thật sự trở lại lúc bắt đầu, Trầm Cố cùng y ngày đêm bên nhau đi nơi nào.

Dù là y rõ ràng có thể cảm giác được, tu vi lúc này của y cũng không phải bộ dáng của đầu năm hai mươi năm trước...

*

Mặc Đam cố đè xuống bất an trong lòng, chỉ nói cho mình: Nếu trời cao để cho y trở lại lúc tất cả mọi thứ chưa bắt đầu, kia nhất định là cho y cơ hội. Y chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi, chờ đợi toàn bộ bắt đầu lại liền tốt, lần này, nhất định y sẽ không bỏ qua Trầm lang nữa.

Nhưng mà chỉ sợ còn cần canh giữ ở bên người Trầm Cố lúc y vừa sinh ra nữa, không bỏ sót từng giây từng phút trong sinh mạng của Trầm Cố, cuối cùng Mặc Đam vẫn là lựa chọn chờ đợi từ xa.

Kiên kỵ vô hình trong lòng nói cho Mặc Đam: Giữ nguyên trạng, không vốn là thay đổi quá nhiều những thứ vốn thuộc về hai mươi năm trước.

Y là yêu, y rõ ràng đối người tu hành mà nói nhân quả có bao nhiêu nghiêm trọng. Cho nên yêu tinh trên đời tuy có thần thông vượt qua loài người, nhưng phần lớn vẫn nên tuân theo những luật lệ trên đời, ít làm bậy lậy dính sát nghiệt. Mà tính cuồng dã của y từ trước đến giờ cũng phần lớn nhằm vào những thứ đồ không có mắt kia, cuối cùng cũng không vượt qua đạo luật của loài người, trừ một chuyện là giết chết thanh xà. Nhưng mà khi đó, y đã sớm ở vực sâu tuyệt vọng, nhẫn nhịn trong lòng bị lửa ghen thiêu hủy, trừ Trầm Cố cái gì y cũng không để ý cái gì cũng không muốn, nơi nào vẫn để ý biết cái gì là nhân quả.

Rồi sau đó, cuối cùng y cũng như nguyện chiếm cứ tầm mắt của Trầm Cố. Vì vậy mang thai, thống khổ sinh con y cũng không thêm để ý, dấu sao nếu là có thể được một chút quan tâm của Trầm Cố, y liền dùng tu vi thân rắn bồi thường tội nghiệt đã gây ra cho thanh xà thì như thế nào?

Mặc Đam đại khái biết, lúc mình bỏ mình, nhân quả cùng thanh xà coi là chấm dứt.

Nhưng mà y thế nhưng trở lại! Cái này lại sẽ kéo theo cái nhân quả gì sao?

Mặc Đam không thể không cẩn thận. Y sợ y lại làm cơ hội trở về tạo thành chút hậu quả không tưởng tượng nổi, y sợ những hậu quả này sẽ liên quan đến Trầm Cố.

Vì vậy, coi như y nhớ Trầm Cố lòng như lửa đốt, tương tư để cho y chịu đau khổ, y vẫn là cố gắng khắc chế mình, không nên đi thay đổi quá nhiều.

Trầm lang của y, trước khi đi đến bên người y, là nhiếp chính vương của giang sơn xã tắc, hẳn có chuyện hẳn phải làm. Mà mình là yêu, không nên can thiệp vào chuyện long duệ trong hoàng thành.

Y phải đợi đến, sau khi Trầm lang trả ấn rồi đi để đồ, y sẽ đuổi đến lúc tốt nhất sớm nhất, gắn liền với hần, vĩnh viễn sẽ không rời đi hần.

*

Mặc Đàm chờ đợi đếm mỗi phút mỗi giây, chờ đợi có thể đi tìm của cuộc sống của Trầm Cố.

Y không đi ngao du nhân gian như trước, y sợ một khi y bước vào đời liền cũng không khắc chế nổi nữa chạy về phía bên người Trầm Cố.

Tính tình y liều mạng, lòng dạ ác độc, không có kị gì, nhưng mà chuyện liên quan đến Trầm Cố, y sợ một khi thả ra dã thú mất khống chế trong lòng sẽ thương đến người yêu...

Vì vậy, xà yêu cố thủ chỗ núi thẳm không người này, chỉ có thể dùng tu luyện tới làm thời gian trôi đi.

Cả ngày, từng lần một nhớ nhưng, từng lần một nhớ lại.

Nhớ lại toàn bộ trên hải đảo, nhớ lại ôm nhau lưu luyến ái muội trong địa lao, nhớ lại mỗi một lần liều chết quần quít, nhớ lại mỗi một câu nói mỗi một ôm trong ngực một một cái của Trầm Cố.

Rõ ràng xà yêu sau khi hóa hình có thể cũng không cần chịu thời kỳ phát tình có thể khống chế theo bản năng, nhưng mỗi lần Mặc Đàm nghĩ đến thân mật cùng Trầm Cố, liền gần như không nén được máu lạnh muốn sôi trào, chỉ có thể dựa vào nhớ lại vượt qua cuộc sống, mỗi ngày đều là thời kỳ phát tình...

“Trầm lang ~”

Trong giấc mộng xà yêu nỉ non, tiếng kêu ngọt nỉ mang chút khó nhịn.

Hai đường chân dài trắng nhỏ xoắn thật chắc, không tự chủ cọ sát, thứ ở giữa chân căng phồng kia đã làm vải vóc thấm ướt.

Ở phía dưới y phục, chỗ kín giữa mông đã sớm chảy mật dịch trơn trượt, nơi miệng mềm mại nhỏ bé kia hé ra hợp lại nghĩ muốn cắn cái gì ở trong hư không, nhưng chỉ là càn nặn ra nhiều chất lỏng trong suốt hơn.

Thân thể như vậy. Chỉ là một giấc mộng hư vô liền giống như thật bị khiêu khích chi phối vậy, xuân triều tràn lan, khoái cảm không cách nào tự kìm nén. Phản ứng Như vậy đã không phải xà tính bản dâm là có thể giải thích nữa.

Thực tủy biết vị, không thể tự kiềm chế. Rõ ràng là đã quen thuộc, khai phá mở ra, là đáng vẽ dưới sự chăm sóc dạy bảo lâu dài.

Mà trong miệng xà yêu vẫn không dừng được kêu la cái tên đó, hiển nhiên là chủ nhân để cho thân thể của y tâm của y si mê, thuận theo, tham lam, mê loạn...

22. Chương 21

Editor: Sakura Trang

So sánh sinh mạng rất dài của yêu loại, hơn hai mươi năm thật ra thì cũng không lâu lắm. Chẳng qua là chờ đợi người yêu, mỗi một phút mỗi một giây đều bị kéo dài vô hạn, hai mươi năm gần như bị kéo dài đến còn chậm chạp hơn tám trăm năm.

Nhưng cũng may, ở mỗi một ngày sống trong mộng tưởng hồi ức, trong đau khổ nhớ nhung tình dục, thời gian cũng trôi qua từng chút một... Đảo mắt, đã đến lúc cuộc sống Trầm Cố rời khỏi để đi...

Mặc Đàm ở trước thủy kính cẩn thận sửa sang lại dung mạo, đối với mỗi một sợi tóc đều nhất nhất cẩn thận chỉnh sửa, rõ ràng dung nhan trong kính đã đủ hoàn mỹ, y càng cảm thấy không đủ.

Y vốn trước sau như một tự cho mình là kẻ mạnh, nhưng ở trước mặt Trầm Cố, nếu là có thể được hấn chú trọng thêm một phần, y càng muốn lấy sắc hầu người.

Khó đề nén kích động, Mặc Đàm ra khỏi núi.

Y cố ý đi đến địa phương nhiều người, nhanh tai nghe phải nghe đến lời khen của mọi người đối với nhiếp chính vương, đó là người yêu của y ~

Nhưng mà nhiếp chính vương phù chính để vương vốn nên được nâng lên thành quốc sư, lúc y chưa biết Trầm Cố từng nghe người qua đường nói, nhưng lúc này lại không người nói tới?!

Mặc Đàm mơ hồ bất an.

Nhưng mà mặc hấn muốn hỏi thăm thế nào, đều không có tin tức của Trầm Cố!

“Không biết người đang nói gì...”

“Nhiếp chính vương? Nào có cái gì nhiếp chính vương? Đường triều không phải thái hậu buông rèm chấp chính, tám đại thần đứng đầu sao?”

“Ấu ỷ của tiên đế? Không hề từng nghe qua có một Cố vương gia nha?”

“Không từng nghe nói...”

“... Không có chuyện...”

Làm sao có thể? Tại sao có thể như vậy? Trầm Cố thì sao? Trầm Cố thì sao?

Tâm thần đại loạn một cổ tanh ngọt xông lên cổ họng.

Sẽ không! Y không tin, đúng rồi, nhất định là quê nghèo vùng đất hoang tin tức bế tắc, chính là nói, tin tức hoàng tộc thế nào lại là dân chúng tầm thường có thể biết.

Đi hoàng thành, đi hoàng thành nhất định có thể tìm được Trầm lang!

Lập tức Mặc Đàm liền lao tới đế đô, hoàn toàn không để ý long khí nơi hoàng thành đế đô vây quanh, căn bản không phải địa phương yêu loại có thể đi vào.

*

Mặc Đàm liều mạng tám trăm năm đạo hạnh khác với tiểu yêu, chịu đựng uy áp của long khí lên thần hồn và trên thân thể xé ra vô số vết thương đau đớn, lục soát từng chút lại từng chút trong hoàng thành, giọt máu trên người rơi chớp mắt liền bị long khí đốt thành tro biến mất không thấy dấu vết.

Không.

Không.

Không có dấu vết cuộc sống của Trầm Cố đã trải qua, không có ai biết tồn tại của hắn, không có bất kỳ đồ gì liên quan đến hắn. Giống như cho tới bây giờ Trầm Cố hắn không tồn tại qua vậy.

Làm sao có thể...

Mặc Đàm dưới thương tích khắp người cuối cùng không gánh nổi uy áp hoàng thành, đuổi ra bên ngoài thành. Thất hồn lạc phách, chật vật cực kỳ.

Nếu như không Trầm Cố, vậy y coi như còn sống lại có ý nghĩa gì?

Trong lòng Mặc Đàm trống rỗng, nhưng mà cuối cùng không chịu cứ buông tha như vậy.

Mặc Đam dựa vào ấn tượng mơ hồ trong trí nhớ, men theo đường đi từ lúc sau khi Trầm Cố rời kinh tìm, y nghĩ, luôn sẽ có đầu mối.

Nhưng mà một đường đi tìm, thời gian năm chớp nhoáng mà qua, tên Trầm Cố này người này giống như chưa bao giờ tồn tại qua vậy, trừ Mặc Đam, không người biết nữa.

Trên đường tìm thậm chí Mặc Đam còn gặp thanh xà. Tên thanh xà vẫn là bộ dáng ngu xuẩn đến chết làm cho người chán ghét.

Một cái chớp mắt Mặc Đam sinh lòng may mắn. Coi như, Trầm Cố ở bên người thanh xà, cũng là tốt.

Cho dù lần này hắn vẫn không thuộc về mình, nhưng hắn, chỉ cần tồn tại ở cõi đời này, vẫn là tốt.

Nhưng mà, vẫn là thất vọng. Bên người thanh xà cũng không bắt kỳ tin tức nào của Trầm Cố.

Mặc Đam không biết mình nên vui mừng hay là nên mất mát. Trước khi rời đi, y động sát tâm. Y chán ghét thanh xà, từ trước đến bây giờ, chính là lúc bị báo ứng khó sinh bỏ mình cũng chưa từng hối hận chuyện hành hạ chết thanh xà.

Nhưng cuối cùng Mặc Đam không ra tay.

Y biết, nếu mình ra tay, chính là lại đem thanh xà và Trầm Cố liên hệ gắn kết. Y không muốn! Cứ để cho thanh xà chán ghét còn sống đi, sống ở địa phương hoàn toàn không có phân nửa liên quan đến Trầm Cố.

Trầm Cố chỉ biết là của y.

Nhất định y sẽ tìm được Trầm Cố.

*

Thời gian tìm người, sống trong tịch mịch.

Mặc Đam một ngày lại một ngày thêm tiêu tụy. Yêu tình cũng sẽ không giống như người vậy không chịu nổi thuyền xe vất vả, xà yêu tiêu tụy, là bởi vì đắng cay trong lòng.

Lần lượt tìm, lần lượt mất mát, tuyệt vọng xâm chiếm từng chút một, Mặc Đam gần như cái xác biết đi.

Đột nhiên y nhớ tới hải đảo cuối cùng hai người ở chung với nhau, cô lập trần thế, đảo chỉ có hai người bọn họ.

Trong mắt tràn ra ánh sáng. Đúng rồi, nhất định là nơi đó!

Xà yêu tựa như bắt được rơm rạ cứu mạng, y phải tìm được tòa đảo kia! Sau đó, y nhất định liền có thể tìm được Trầm lang!

Vì vậy Mặc Đam ra biển, tìm tòa hải đảo thần bí kia. Nhưng mà cái này không thoải mái như tìm ở trên đất bằng. Trên biển mờ mịt, phương hướng khó phân biệt, đảo nhỏ lộn xộn không biết rõ, mà tòa đảo thuộc về bọn họ y cũng không biết phương hướng, chỉ biết là vô cùng ẩn núp khó tìm.

Mặc Đam là rần trên đất liền, ở trên biển trôi nổi quả thực cũng không thoải mái. Nhưng mà tâm tâm gọi một chút tên người yêu, liền hoàn toàn bất chấp cảm giác bản thân.

Vì hy vọng còn sót lại kia, Mặc Đam lật từng cái lại từng cái đảo, xuyên qua vô số đợt sóng lớn.

Cuối cùng, ở lúc xuyên qua một trận gió lớn kinh khủng, ở lúc thuyền bè bị sóng bạo xé thành mảnh vụn, yêu lực đều không cách nào duy trì y vững vàng ở trong bão, gần như tử vong uy hiếp đang ở trước mắt, Mặc Đam bị cuốn vào một cái vòng xoáy.

Khi y trong một mảnh hỗn loạn bờ dầy, y mới phát hiện, mình lại lên bờ.

Mà chỗ y lên này, cảnh vật có chút quen thuộc...

Y tìm được...

Tầm mắt xà yêu không khỏi mơ hồ.

Từ biệt lâu như vậy, y thật sự, trở về sao?

23. Chương 22

Editor: Sakura Trang

Mặc Đam lão đảo đi ở trên đảo. Thật ra thì lúc trước bị Trầm Cố mang đến cũng chỉ đợi ở hai cái địa phương, đối với những địa phương khác cũng chưa từng thấy qua. Nhưng y chính là biết, là nơi này.

Hoa cây tươi tốt, như mộng như ảo. Nhưng xà yêu nhưng không có nửa phần để ý đối với cảnh sắc.

“Trầm lang! Trầm lang!”

Mặc Đam không ngừng hô, kỳ vọng một giây kế tiếp bóng người quen thuộc của Trầm Cố liền xuất hiện trước mắt.

Một đường vôi vàng kêu gào, rơi vào chỗ sâu hải đảo, quỳnh đài ngọc vũ, lầu các quen thuộc xuất hiện.

Mặc Đam kinh ngạc vui mừng nhào vào!

Không có ai...

Bên trong phòng trần thiết lạnh tanh, hiển nhiên là vắng vẻ không người ở...

Sắc mặt Mặc Đam trắng dần. Mắt không chế lật trước nhà sau nhà. Không thu hoạch được gì.

Nhà trên đảo đã xây xong từ lâu cũng có chút năm tháng, nhưng mà lại không có khói lửa dấu vết hơi thở của người, giống như di tích lánh đời không có chủ nhân.

Thật, lại cũng không có Trầm Cố nữa sao?

“Phốc” Một tiếng, quá vui quá buồn Mặc Đam khắc ra một ngụm tâm huyết. Vết máu dính ở tản ra trên cằm y, khiến làn da trắng như tuyết càng thêm tái nhợt, tuyệt vọng thê lương.

Bóng dáng cô độc của Mặc Đam lao đảo muốn ngã, hy vọng cuối cùng rơi vào khoảng không, y thật không chống đỡ nổi nữa...

A, cảnh vật như cũ.

Người kia không có ở đây thì có ích lợi gì.

Mặc Đam thần thờ đập xuống thêm đá.

Ánh sáng từng chút biến mất, thị lực xà yếu một chút xiu rút đi. Thân thể như cái xác biết đi một chân đập vào không khí, từ bậc trên lăn xuống nhanh như chớp, truyền tới tiếng vang khiến người kêu lên. Chủ nhân thân thể nhưng không một tiếng động, giống như chết vậy.

Mặc Đam chặt vật bất động nằm ở dưới đất đen nhánh, ánh mắt mở, nhưng đã sớm mất đi ánh sáng.

Hồi lâu, y mới chậm rãi đi đến chỗ sâu trong địa lao, đi đến ám thất ở giữa kia.

Tấm đá, bàn đá, giường đá, vẫn dửng vẻ cứng rắn lạnh như băng. Nhưng Mặc Đam cảm thấy thân thiết. Thời gian y ở ở chỗ này gần một năm, là thời gian đáng giá nhất trong đời y, là thứ y nguyện ý cầm tất cả vui vẻ đi đổi lấy. Là thời gian có Trầm Cố làm bạn...

Xà yêu leo lên giường đá, nằm xuống, tùy ý lạnh lẽo một chút xíu thấm ướt thân thể vốn nhiệt độ thấp.

Gần như không nhận được than thở, đây mới là địa phương y hẳn nên ở.

Cuộc sống đã từng dưới đất thật là giống như mộng vậy, dù là khi đó Trầm Cố đối với y nói năng thận trọng, dù là khi đó y khó khăn mang thai thống khổ gần như phải chết đi. Nhưng vậy cũng là rất tốt rất tốt.

Nếu như, nếu như điều kiện sống sót là mất đi toàn bộ khi đó, hẳn tình nguyện ban đầu chết ở trong ngực người yêu.

Ký kiến quân tử, vân hồ độc hoạt.

Khóe mắt trượt xuống rơi một giọt, rơi vào tóc mai.

Mặc Đam đau thương nhắm mắt, hô hấp yếu ớt, đem mặt càng gần sát giường đá cứng rắn lạnh như băng. Chất lỏng vì mặn khổ sở thấm ướt một mảnh, trên mặt y một mảnh lạnh như băng.

Lệ không bị khổng chế tuôn trào.

Xà yêu là không đổ lệ. Y chưa bao giờ chảy qua nhiều lệ như vậy.

Trên mặt Mặc Đam bình tĩnh, nước mắt tùy ý ngang dọc hiện ra một loại tuyệt vọng quỷ dị. Dưới sự che giấu của bóng tối, tóc đen dài như thác của xà yêu một chút xíu dính vào sương hoa.

Trong yên lặng Không người, một cái chớp mắt ở giữa đầu Mặc Đam trắng như tuyết.

*

Mặc Đam không biết chỉ nằm không nhúc nhích như vậy bao lâu. Thân thể lạnh như băng, im hơi lặng tiếng, giống như đã chết đi.

Ngực của y vẫn đang hơi phập phồng, nhưng tâm trong ngực cũng đã theo Trầm Cố biến mất mà chết đi.

Sống không bằng chết.

Không bằng ở nơi từng có thứ kỷ niệm tốt đẹp nhất mà kết thúc đi.

Vui vẻ của, thì ra ngắn như vậy.

...

...

Mặc Đàm thần thờ chìm vào ngủ say, ngũ cảm đoạn.

Có thể coi là như vậy, lại vẫn có thanh âm như lũ không ngừng lọt vào tai ——

Là tiếng sáo.

Đột nhiên Mặc Đàm mở mắt ra, thời gian dài không nhúc nhích mắt tâm hồn để cho thân thể y hiện tại cứng ngắc đầu óc hỗn loạn.

Y phí sức bắt lấy mỗi một cái âm tiết.

Thanh bình điều!!!

Ngực khô khốc dường như rót vào không khí lẫn nữa, đốt ngọn lửa trong lòng y cháy lên, là, Trầm Cổ sao?

Rõ ràng sau lần lượt tuyệt vọng đã không ôm hy vọng nữa, nhưng trong lòng vẫn còn vọng niệm. Là Trầm Cổ a, nếu thật sự là hắn thì sao? Y không cách nào bỏ qua cho một chút hy vọng, dù sau đó là tuyệt vọng hơn.

Người cứng ngắc không nghe sai khiến, Mặc Đàm muốn xuống giường nhưng thân thể lại ngã xuống, gắng sức giùng giàng cổ gằng bò ra ngoài, y phải đi tìm tiếng sáo kia!

Xà yêu chặt vật leo lên từng bậc, nóng nảy để cho khóe mắt y cũng hiện ửng hồng.

Thật vất vả leo đến cửa đá, y tới, cố gắng vận hành linh lực, chống thân thể tự mình đứng lên. Y không thể xuất hiện chặt vật như vậy...

Tư thế Mặc Đàm cứng đờ bước ra cửa, không để ý ánh mắt đau nhói do lâu không thấy mặt trời, y men

theo phương hướng âm nhạc, tập tễnh ngã đụng đất chạy tới.

Bên ngoài màn nước róc rách, gió thổi bờ ngọc lan.

Bạch y như tuyết rơi, người ngọc vắt thổi sáo.

Bạch y tiên nhân đứng từ xa nghe được động tĩnh quay người lại, Mặc Đam cố gắng mở to hai mắt, không muốn bỏ qua một phần một chút nào, nhưng mà trong hai mắt vốn tưởng rằng đã sớm khô héo chẳng biết lúc nào lại chứa đầy lệ nước, mơ hồ tầm mắt của y.

“Người tới.”

Thanh âm vang lên khiến xà yêu hồi hồn.

Mặc Đam theo bản năng muốn đi gần hơn một chút gần hơn một chút, chân không nghe sai bảo nhưng nặng trĩu chặt một cái khiến y ngã xuống đất, sợ một ngã này ngã tỉnh mộng đẹp, sợ người yêu lại biến mất lần nữa.

Mặc Đam nghĩ muốn hô tên Trầm Cố, mở miệng nhưng lại nghẹn ngào.

Lệ nước dính đầy mặt, chặt vật cực kỳ.

“Kẻ ngốc.”

Tiếng thở dài vang lên bên tai. Bạch y chẳng biết lúc nào đã tới bên người y.

Xà yêu hốt hoảng ôm lấy chân Trầm Cố, “, “Không cần đi! Không nên rời khỏi ta! Van cầu người...”

Trầm Cố ngồi xổm người xuống, ôm lấy thân thể không ngừng run rẩy của Mặc Đam, ngón tay lướt qua sợi tóc trắng như tuyết của mặc xà yêu, trên mặt như thần tiên lộ ra biểu tình thương xót.

“Vì sao cố chấp như thế chứ?” Những thứ thống khổ kia, người không sợ sao.

Mặc Đam run không nói ra lời, trong lòng kích động lợi hại, hoàn toàn không vững vàng, miệng lại không ngừng nôn ra máu, khiến sắc mặt càng trắng bệch.

Chẳng qua là tay y, vẫn là sống chết bắt lấy vạt áo của Trầm Cố, ánh mắt yếu ớt giống như thú nhỏ.

Trầm Cố không khỏi than thở. Dường như sau khi gặp phải Mặc Đàm hẳn liền luôn là than thở. Thở dài thở dài liền vào lòng, mọc thành suy nghĩ.

“Cho người làm lại lựa chọn, nhưng người vẫn là về tới đây. Nếu như thế, sau này có hối hận liền cũng không do người.” (Ồi cuối cùng cũng khổ tận cam lại ~(~) đọc mà thương cho Mặc Đàm quá)

Nếu như trải qua lạnh lùng đau đớn như vậy mà chết vẫn không thay đổi như vậy, như vậy, lần này, mình thì sẽ không buông ra người nữa, Đàm.

Cuối cùng Mặc Đàm cũng từ trong giọng nói quá mức kích động mà nặn ra câu đầy đủ: “Ta chỉ muốn ở lại bên người người! Cho dù là chết... Cũng để cho ta chết ở bên người người... Cầu người! Đừng không muốn ta...”

“Kẻ ngốc, từ nay về sau trừ bên người ta nơi nào người cũng không được đi.

Cuối cùng mắt Trầm Cố cũng lộ ý nhu hoà, ôm cái người như nhập ma kia hoàn chỉnh vào trong ngực.

Mặc Đàm si ngốc ngẩn nhìn, khóe miệng tràn ra nụ cười tuyệt đẹp, nước mắt cũng lã chã rơi xuống.

Trời nhìn cũng đáng thương y, cuối cùng không còn là một mình y truy đuổi vô vọng.

Từng ở nhân gian nghe một câu nói như vậy: Bất phong ma, bất thành hoạt.(Không điên ma, sao sống)

Cuối cùng, xà yêu điên cuồng dốc toàn lực không tiếc một mối tình cuồng si, sau khi thấm đẫm huyết lệ mồ hôi, đã cho lẫn nhau một đường sinh cơ.

Vốn cách rãnh trời, hồng trần ngăn trở, chặt đứt nhân quả, vượt qua sinh tử, cuối cùng vẫn phải: Tình bất phong ma, ái bất thành hoạt.

__ Chính văn hoàn __

24. Chương 23: Phiên Ngoại 1

Editor: Sakura Trang

Đại khái Mặc Đàm là quá sợ hãi, ôm Trầm Cố không chịu buông tay, Trầm Cố hơi động một chút y liền hoang mang giống như chim sợ cành cong.

Tiểu thụ nhà mình nhà mình đau, Trầm Cố thấy y như vậy, biết y quá thiếu cảm giác an toàn, liền cũng chỉ là theo y.

Mặc Đam gầy nhom để cho Trầm Cố không khỏi cau mày, chỉ cảm thấy y quá mức gầy yếu. Nhớ tới cái gì, vung tay lên, trang sức trên đảo đổi mới hoàn toàn, dáng vẻ thích hợp thoải mái.

Trầm Cố ôm Mặc Đam nằm vào ghế xích đu, kéo qua thảm che cho y. Xà yêu khéo léo nằm ở ngực hắn, tay lại thâm kéo căng vạt áo của hắn không buông.

Trầm Cố vuốt một đầu tóc trắng của Mặc Đam, than: “Người cần gì phải tự làm khổ mình như vậy.” Hắn cũng không nghĩ tới, xà yêu lại sẽ đau đớn đến bạc đầu. Nhưng mà cũng chính là xà yêu si yêu đến bước này, mới để cho giữa bọn họ có thể tiếp tục.

Giữa bọn họ, cho dù gặp nhau nơi hồng trần, vốn là cũng cách rãnh trời.

Đời này cùng Mặc Đam gặp nhau, tên hắn gọi là Trầm Cố, là nhiếp chính vương của Xương Vinh triều. Nhưng bản thân hắn, vốn không tên.

Hắn cùng chung sinh ra với đại lục này, tỉ tỉ năm di thể độc lập, không đồng bạn, không có đối thủ. Lúc rảnh rồi không thú vị làm phép ra nhóm tiên tử đặc cao nhân đặc đạo quỷ quái linh tinh đầu tiên, kính sợ gọi hắn là “Thần Quân”, vì vậy từng đời một truyền xuống như vậy linh loại biết hắn tồn tại đều biết cái chức vị Thần Quân này, cũng không có người dám tò mò Thần Quân là họ gì lai lịch ra sao.

Sinh mạng của hắn vĩnh viễn không cuối, ngay cả sau khi tiên linh bị hắn điểm hóa đều rồi rít chết, hắn càng cảm thấy sinh mạng từ từ không thú vị. Vì vậy, che thần trí, ẩn hết thần quang, đưa vào trần thế luân hồi, ở lần lượt từ tiêu hao cuộc đời ngắn ngủi trống không bắt đầu đến sáng sủa tươi đẹp.

Một đời cuối cùng, lại là tiếp một đời, mặc dù luôn là không có tính khiêu chiến gì, nhưng cũng không thiếu chút vui thú. Chẳng qua là, về từ trong trần thế, cho tới bây giờ nhân quả không dính người, trải qua, cũng không có gì có thể lưu lại, hoặc là đáng giá hắn mang đi.

Cho đến Mặc Đam.

Có lẽ cho tới bây giờ, hắn đều không coi là yêu xà yêu. Nhưng hắn không có yêu bất kỳ người bất kỳ chuyện nào, đối với sự thương tiếc cho Mặc Đam, đã là dấu vết tình cảm duy nhất lưu lại ở trong lòng hắn. Cho nên, hắn muốn cho bọn họ một lần cơ hội, có lẽ năm tháng rất dài sau đó liền không còn là một mình hắn độc lai độc vãng bất sinh bất diệt.

Vì vậy, khi Mặc Đam trải qua khó sinh rất dài kia cuối cùng bỏ mình hồn, hắn từ trong đời được gọi là Trầm Cố thức tỉnh, thần niệm chuyển một cái, sinh tử xảy ra thay đổi.

Chẳng qua là hắn như cũ nguyện ý cho nguyện ý cho một cái cơ hội, để cho Mặc Đam trải qua toàn bộ sau

này có thể tự lựa chọn. Cho nên, hấn chữa trị thân thể tàn phá của Mặc Đam, trả lại tu vi tổn hại như cũ, đưa y về thế giới trước khi có Trầm Cố.

Hấn nghĩ, trải qua thống khổ như vậy, nếu không muốn dẫm lên vết xe đổ, xà yêu hấn sẽ cân nhắc lần nữa, mà không có sự tồn tại của Trầm Cố liền cũng không tồn tại quấy nhiễu, có lẽ xà yêu sẽ có một loại lựa chọn khác?

Nhưng mà nói cho cùng, làm ra vẻ hào phóng, trên thực tế hấn chỉ là muốn nhìn thêm chút nữa sự để ý và cố chấp của xà yêu với mình. Thần Quân mắt xét tam giới không nơi nào có thể ẩn trốn, tâm ý của Mặc Đam hấn càng rõ ràng, nhưng vẫn cố ý khảo nghiệm.

Nhưng thấy Mặc Đam tìm không thấy hấn gần như đoạn tuyệt sức sống chỉ cầu được chết, vẫn là đau lòng.

Từ đây hấn liền chỉ làm Trầm lang của Mặc Đam.

Dắt tay, liền không buông ra nữa

25. Chương 24: Phiên Ngoại 2

Editor: Sakura Trang

“Không!”

Mặc Đam thức tỉnh từ trong mộng, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi nhễ nhại.

“Là mộng, đều là giả, chớ sợ chớ sợ.” Trầm Cố ôm xà yêu vì kinh hãi mà ngồi dậy vào trong ngực. Hấn biết kể từ khi biết lai lịch thật sự của mình, mặc xà dường như tăng thêm một loại bất an nữa. Không quan hệ. Giữa bọn họ còn thời gian rất dài, hấn sẽ luôn để cho bọn lữ an tâm.

Mặc Đam lấy lại tinh thần, vội vàng dính sát môi, người yêu thân cận mới có thể xua tan lo được lo mất của y.

Trầm Cố không khỏi thở dài, từ lúc chung một chỗ tới nay thở dài hai người bọn họ đòi hỏi vô cùng kịch liệt, một ngày một đêm Mặc Đam đã chịu không nổi, hấn vốn thương xót xà yêu muốn để y từ từ, nhưng xà yêu lại vẫn cứ dây dưa người như vậy.

Cảm giác được ngón tay hơi lạnh của xà yêu trượt đến nơi bụng của mình si mê vuốt ve, ánh sáng trong mắt dần tối, yêu lữ đưa đến mép không ăn, không phải người.

Một cái đê ngược lại xà yêu đang dán lên người mình, Trầm Cố cúi đầu, ở trên da thịt như băng tuyết của Mặc Đàm ẩn xuống dấu hôn. Đầu vú lá lướt kia đã sớm bị mút đến sưng đỏ, bây giờ chẳng qua là vừa đụng là có thể để cho xà yêu giật mình một cái.

Da tuyết tóc trắng, cả người Mặc Đàm quang lỏa giống như tượng được nặn từ tuyết vậy, lúc này lại ở dưới người Trầm Cố mềm thành một vũng nước xuân, từ cô độc lãnh đạm chuyển thành mi loạn dâm mị.

Trầm Cố có chút yêu thích không buông tay ở trên thân thể Mặc Đàm vuốt ve, tuy không cố tận lực kích động gì, thân thể nhạy cảm của Mặc Đàm cũng đã xao động khó đè nén nữa.

“Trầm lang ~ ừ a ~ thật là khó chịu ~ “

Trầm Cố câu môi cười một tiếng. Mặc Đàm luôn là thói quen ẩn nhẫn, ở trên giường cũng luôn là không chịu buông kêu thành tiếng, cắn môi bực bội nuốt vào những thứ tiếng kêu dễ nghe nhưng lại không hề ép được hình dáng thật là câu người kia, chỉ có lúc bị làm cho quá thực không chịu nổi mới mất khống chế buông lời ân ái cầu khẩn. Gần đây Trầm Cố liền thích nhất nhìn dáng vẻ kêu quén rũ càng ngày càng không nhịn được của Mặc Đàm.

Trêu chọc nửa ngày, mắt thấy mờ mịt trong mắt xà yêu nhanh hóa thành lệ nước tràn ra, trong tiếng cầu khẩn mang theo nghẹn ngào, Trầm Cố mới ôn nhu trấn an: “A Đàm ngoan, cho người có được hay không.”

Lúc ngón tay quen cửa quen nẻo chen vào giữa chân xà yêu, nơi mềm mại giữa chân đã sớm xuân triều tràn lan, cái miệng nhỏ nhắn làm bộ đáng thương kia vội vàng mở ra khép lại, Trầm Cố vừa mới dò đầu ngón tay vào liền bị kẹp thật chặt.

“Ô...” Âm thanh trong trẻo lạnh lùng của xà yêu thấm ra mềm mại, khó nhịn thúc giục.

Thân thể xà yêu vô cùng tuyệt diệu, hoa huyết chứa đầy chất dịch thật là nóng lên, huyết thịt mềm non trơn nhẵn, rõ ràng đã chắc như vậy nhưng càng không ngừng co rút lại để mút.

Độ sâu đầu ngón tay mới vào xa xa không đủ, Mặc Đàm vặn người khát vọng nhiều hơn.

“A!” Mặc Đàm mở to mắt, nước mắt treo ở trên lông mi muốn rơi không rơi, thấy Trầm Cố xít lại gần cắn một cái trên đôi môi bị hôn sưng đỏ của y, mà cả ngón tay vốn không vào hết càng không lưu tình rút ra dứt vào.

Trầm Cố không buông tha môi của Mặc Đàm, nuốt toàn bộ tiếng rên rỉ sắp tuôn ra của xà yêu vào trong, ngón tay bị xà yêu kẹp lại càng ra ra vào vào hung mãnh, cảm thẳng vào chất dịch tung tóe.

Xà yêu điên cuồng lắc lư đầu, khoái cảm không chút lưu tình dưới người để cho y nhanh muốn điên rồi, “Trầm... Trầm... Lang... Hắc a... Chậm a... Ô... Không được a ~ “

Cũng không biết Trầm Cố thích nhất dáng vẻ mê loạn mất khống chế như vậy của y, nhìn trong lòng nóng lên, ngón tay nhanh nhẹn ở bên trong nơi lửa nóng trùng trùng tìm được điểm phải chết kia, trùng trùng nghiền đi xuống ——

“A a a!!!”

Trong chớp mắt Mặc Đam bị đẩy lên cao triều, ngọc hành vểnh lên lại lần nữa phun ra trọc dịch mỏng manh, khoái cảm cực hạn để cho y run sợ thét chói tai, tê dại từ sợi tóc đến ngón chân.

Trầm Cố cảm thấy không đủ, xà yêu còn run rẩy ở trong cao triều, hấn lại hung hăng ma sát lên điểm yếu ớt kia một chút.

Huyệt mềm bỗng nhiên bị đè ép đến run rẩy, yêu dịch nóng bỏng ở chỗ sâu mềm mại phun ra ngoài bắn lên trên tay Trầm Cố, xà yêu như bị điện giật kịch liệt bắn xong liền ưỡn thẳng, lại cũng không phát ra được thanh âm nào, mở to mắt một cái, cuối cùng bất tỉnh.

Quanh thân Mặc Đam phỉm hồng rỉ ra đầy đặc mồ hôi, trượt dính lên tay, sau khi hôn mê vẫn còn hơi run rẩy. Trầm Cố rút ra ngón tay từ chỗ kín vẫn kéo căng sát chặt giữ lại của y, nhẹ nhàng xoa xoa chân phát run của y.

Chỉnh sửa lại mái tóc tán loạn trắng như tuyết của xà yêu, ở trên môi y in lên một nụ hôn nhẹ không mang theo tình dục.

Rắn gốc, một ngón tay liền làm choáng váng người, còn dám trêu ghẹo lung tung.

Điều chỉnh một tư thế để cho Mặc Đam thoải mái, lần nữa ôm lấy y, chỉnh lại chân.

Nghỉ ngơi cho khỏe đi, ta ở đây. Rắn gốc của ta.

26. Chương 25: Phiên Ngoại 3

Editor: Sakura Trang

Trầm Cố và Mặc Đam ở trên đảo dừng lại rất lâu. Trầm Cố đối với toàn bộ đều là chịu được, đối mặt với phong cảnh không đổi vẫn coi mỗi ngày như thơ. Ngược lại là xà yêu an nhàn thanh đạm như vậy rất khó được, dầu sao theo Trầm Cố biết, lúc trước trong tám trăm năm Mặc Đam gần như chưa từng thử kiên nhẫn dừng lại ở nơi nào. Nhưng suy nghĩ một chút sự ngốc nghếch của Mặc Đam, dường như cũng nằm trong dự liệu.

Huống chi, cuộc sống trên đảo cũng không phải nhạt nhẽo như vậy...

Trầm Cố đánh giá xà yêu sóng mắt ướt át, nghiền ngẫm cười khẽ.

Xà yêu theo hẳn, cả người mặc mỏng lụa trắng, da thịt như sương tuyết cộng thêm một đầu tóc trắng như tuyết, đột nhiên cũng có khí chất mờ ảo xuất trần. Giờ phút này đáp lời yêu cầu của hẳn, cùng ngồi ngay ngắn tĩnh tọa.

Ừ, nếu như coi thường Mặc Đàm hơi run rẩy và cái trán đầy mồ hôi.

“Đam...” Thanh âm trầm thấp của Trầm Cố làm cho lòng người sinh cảm giác ngứa ngáy, Mặc Đàm kéo căng kéo căng nhắm hai mắt, lông mi dường như cũng dính ướt, hai gò má trên gương mặt tái nhợt đỏ ửng càng thêm tỏa sáng.

“Còn có hai giờ, phải kiên trì nga ~ “

Mặc Đàm cắn môi, ánh mắt thủy nhuận câu người nhìn chăm chăm Trầm Cố. Chân Ngồi xếp bằng dần dần vận kéo căng, thịt mềm trong bắp đùi co rút, mông một nửa treo lên một nửa kéo căng để dưới đất, thỉnh thoảng run lên.

Nếu như vén y phục Mặc Đàm lên là có thể thấy, ở giữa mông y, hơi lộ một đoạn vật hình cột tròn không phải gỗ không phải ngọc. Vật kia đi sâu vào trong cơ thể Mặc Đàm, chỉ lộ ra một đoạn đầu nhỏ như vậy, một đoạn lộ ra còn có thể nhìn ra đang lay động kịch liệt. Chỉ nhìn trình độ bụng Mặc Đàm co giật liên biết, vật kia ở trong cơ thể y cũng là lớn lại uy phong.

“Ồ... Đừng!” Eo Mặc Đàm không nhịn được mềm nhũn lưng cong một cái, vật kia đâm đến sâu hơn, chấn động trụ trong người ma sát nơi yếu ớt mềm mại nhất trong cơ thể, để cho nước mắt y cũng muốn đi ra.

Trầm Cố thấy rất có hứng thú, vật chuyển động này là y không biết từ cái ranh giới thời không nào trao đổi được, hôm nay nhớ lại liền dùng ở trên người xà yêu.

Nhìn Mặc Đàm rõ ràng cả người đã mềm không nhịn được mà vẫn ngồi trong tư thế tĩnh tọa, còn nhớ yêu cầu của hẳn sóng chết giữ vững, ánh mắt Trầm Cố càng mềm mại.

Hai giờ rốt cuộc đã qua, mong đợi thời gian Mặc Đàm mồ hôi nóng nhễ nhại bắn sáu lần, cộng thêm trong chân ồ ồ chảy ra dính nhầy, toàn bộ hạ thân một mảnh hỗn độn.

Bây giờ Mặc Đàm chỉ bằng nghị lực chống tư thế, ánh mắt đã sớm tán loạn.

Trầm Cố ôm y vào trong ngực, rút đi vật vẫn rung rung trong cơ thể y, lại mang ra khỏi một mảnh ướt át. Người Trong ngực kích giạt mình run rẩy, thật sự là bị đâm kích thích mạnh mẽ, đụng cũng không đụng

được. Dán lồng ngực Trầm Cố trên mặt Mặc Đam đỏ thắm, lệ nước không chịu nổi chỉ chốc lát ướt một mảnh, đôi môi nóng bỏng nhưng Mặc Đam vẫn chẳng biết gì.

Lần này lòng Trầm Cố mềm hơn nữa.

Trầm Cố rõ ràng nhất, mặc dù công thụ khác biệt, nhưng Mặc Đam tuyệt không phải cái loại nhu nhược kiêu kiêu. Trên tâm tính y đủ kiên nghị cố chấp, trên thể chất còn có cường hãn của đại yêu. Sở dĩ mỗi lần bị Trầm Cố bắt nạt thành hình dáng đáng thương như vậy, một là bởi vì thực lực Trầm Cố có ưu thế nghiền ép, một cái khác là bởi vì thân thể xà yêu quá mức nhạy cảm, cảm nhận ở người bình thường phải chịu đến chỗ y liền bị phóng đại gấp mấy lần. Nguyên nhân trọng yếu nhất chính là, tình ý của Mặc Đam dành cho Trầm Cố quả thực quá khủng khiếp, đối với y mỗi một phần động tác mỗi một câu nói của Trầm Cố, cũng sẽ cho lòng y cực hạn đầy đủ thỏa mãn, về sinh lý vui vẻ cùng trong lòng vui vẻ chồng lên nhau, cũng không trách thân là đại yêu Mặc Đam sức chịu đựng trên chuyện tình dục lại có vẻ còn không bằng so với thường nhân.

Khe mỉm cười, nếu A Đam thích cuộc sống hải đảo chỉ có hai người, vậy thì bên y ở chỗ này. Chắc hẳn có mình lưu luyến làm bạn, Mặc Đam phải là thực tủy biết vị tự tại hải lòng.

Cuộc sống thế ngoại (đào viên), hoạt sắc thơm ngát.

27. Chương 26: Phiên Ngoại 4

Editor: Sakura Trang

Mặc Đam vẫn là muốn sinh hạ hài tử của Trầm Cố, Trầm Cố qua thời gian không ngắn mới hiểu được. Vẫn là Mặc Đam quán hấn dụ hấn làm những chuyện kia làm quá mức vẫn không đủ, Trầm Cố phát hiện khác thường hỏi kỹ mới biết.

Thân thể xà yêu nghĩ muốn mang thai cũng không dễ dàng, Mặc Đam đối với cụ thể có con như thế nào không quá rõ, liền chỉ không ngừng cầu hoan, suy nghĩ nhiều lần hy vọng cũng lớn chút. Cũng không biết Trầm Cố thương tiếc hấn mang thai nguy hiểm thống khổ, cũng dùng chút thủ đoạn tránh để mang thai. Cho đến y quán Trầm Cố đòi hỏi quá mức đến thân thể chịu không nổi, lúc này hai người mới nói rõ tâm tư lẫn nhau. Đầu là kinh ngạc.

“Ngu ngốc, đau khổ ngại càng không đủ sao?” Trầm Cố cũng không tán thành muốn hài tử.

“Nhưng mà, là hài tử của ngươi và ta ~” Mặc Mặc Đam vừa nghĩ tới mình có thể mang thai cốt nhục của Trầm Cố, lòng cũng nhanh tan ra, những đau đớn rành rành đã thể nghiệm qua kia cũng hồn nhiên không thêm để ý.

Trầm Cố cũng biết suy nghĩ của Mặc Đam, “Ngươi cũng nên thương tiếc bản thân mình hơn đi nha.” đừng

trong lòng trong mắt chỉ tràn đầy là ta.

Không ngăn được ánh mắt tha thiết của xà yêu, cuối cùng hai người đạt thành thỏa hiệp, Mặc Đam không tận lực cầu hải tử, Trầm Cố không cố ý ngăn cản, tùy duyên, nếu có con liền để bọn chúng lại.

Chẳng qua là Trầm Cố bao nhiêu vẫn là có chút trách Mặc Đam không đau lòng thân thể mình, lúc thân mật liền cố ý nâng xà yêu không chịu đi vào, dùng các loại thủ đoạn mắc cỡ càng ngày càng đa dạng, thân thể của xà yêu cũng càng ngày càng không rời được hắn, mỗi một nơi trên hải đảo gần như đều lưu lại dấu vết điên loạn đảo phượng của bọn họ.

Giờ phút này Mặc Đam liền bị Trầm Cố đè ở trên tảng đá xanh trong hồ, y phục cởi hết, da trắng hồng thắm.

“Trầm lang ~ a cấp ~ dừng... Ai a!... Không được ô ~ “

Mặc Đam không ngừng lắc đầu, tiếng rên rỉ vừa vui vẻ vừa đau khổ. Y không dừng được ưỡn ngực, hai viên hồng ngọc phía trên kia ướt át trơn bóng như hồng, đã sớm sưng vù. Hết lần này tới lần khác Trầm Cố vẫn còn dùng răng cắn kéo ra bên ngoài, mùi vị thực cốt để cho cả người xà yêu run rẩy.

Ngọc hành thanh tú dưới người đã tím căng từ lâu, đỉnh chóp không ngừng phun ra trọc trắng hình giọt sương, kích động khó đề nén, phần gốc lại bị sợi tơ tằm kéo căng buộc chặt, hiển nhiên là không cho phép y thoải mái tiết ra.

Xuống chút nữa, lúc Trầm Cố đang để ở giữa chân y, nơi lửa nóng đó để ở huyết khẩu mềm mại, lẳng nhẳng chính là không chịu đi sâu vào.

Trầm Cố đều không có thật muốn y, xà yêu đã bị làm cho cao triều không ngừng, phía dưới ướt đến không tưởng, trước mặt cũng bị bịt muốn nổ.

Nhưng mà hết lần này tới lần khác thân thể căn bản không nhận được đầy đủ thỏa mãn, khoái cảm vô tận để cho Mặc Đam điên cuồng, nhưng nơi đói khát nhất khẩn cấp nhất lại vô tình để mặc, khổ sở để lòng xà yêu muốn chết đều có.

“Ô a ~ Trầm lang ~ cầu người a a ~ cho ta ~ ừ a ~ không chịu nổi nha ~ ách hắc a...”

Hai chân mềm trắng như tuyết của xà yêu không ngừng dây dưa eo Trầm Cố, trượt rơi xuống xòe ra thành tư thế xấu hổ. Thân thể quang lỏa của y nhanh hóa thành nước vậy, nửa người ngâm ở nước trong hồ.

Chân không ngừng dây dưa bám vào Trầm Cố, hạ thân một trượt liền chạm nước mát mẽ trong hồ, hoa Lửa nóng tới lúc gấp rút mở ra thì mút vào tiểu Trầm Cố, lúc này cũng trực tiếp để nước lạnh tiến vào, chớp mắt nóng lạnh luân phiên khiến Mặc Đam thét lên, vịn lưng của Trầm Cố, cả người run rẩy không ngừng được.

“A nha nha! Không! A...”

Nhìn xà yêu nước mắt tràn ra, đáng vẻ ghen ngào thăm hề hề, cuối cùng Trầm Cố mới nường tay cho, khẽ nâng mông non mềm của Mặc Đàm lên, ngón tay dò vào nơi trơn trượt giữa chân, đẩy nước trong hồ ra.

Sau đó cũng không gấp rút tay ra, chỉ lưu luyến xoa dè mịn màng mềm nơi hoa, mặc nơi đó xuân triều mãnh liệt, tràng thịt chỗ sâu cũng co quắp xoắn sít chặt.

“Đam nhưng đồng ý với ta? Ừ?”

Âm cuối ái muội trầm thấp để cho xà yêu lại giật mình một cái, hạ thân lại phun ra một cổ dịch nóng bỏng.

“Chúng ta đều thân mật không kè hở như vậy, Đam còn không chịu để cho ta nhìn một chút chân thân của người sao? Vì phu thật đau lòng đâu ~” Khí tức ảm áp của Trầm Cố vấy vào trên cổ Mặc Đàm, miệng lưỡi ướt át liếm cổ trắng nõn của Mặc Đàm, hô hấp đích càng dồn dập, ngực kịch liệt phập phồng.

Mà dưới thân, một cái tay khác của Trầm Cố trượt đến trên ngọc hành đang run rẩy, ấn chớp đỉnh bóng loáng, va chạm một cái.

Chỗ Yếu ớt chỗ kia nơi nào chịu được như vậy, xà yêu gần như lập tức thét lên. Nơi mẫn cảm nhất đều bị giày xéo, khoái cảm chất đọng đến quá nhiều, vượt qua năng lực chịu đựng của thân thể, vui quá mức liền gần như trở thành đau khổ.

Mặt xà yêu đầy nước mắt, nước bọt cũng từ khóe miệng tuột xuống, phí công giãy giụa chuyển động, lại giống như trong từng đợt khoái cảm cực hạn mà co rút thành con tôm luộc.

“Đồng ý với ta, được không? Nường tử?”

Gần như câu “Nường tử” kia vừa dứt lời, Mặc Đàm liền tan vỡ kêu khóc nói: “Đồng ý! Đồng ý! Ta đồng ý! A...”

Một khắc sau, hai chân sáng bóng của Mặc Đàm liền hóa thành đuôi rắn cường tráng màu đen, đuôi vẫn còn lắc lư liên tục, khuấy động nước trong hồ.

Trên thân rắn trải rộng vẩy, vị trí hoa huyết nứt ra một kẽ hở nhỏ. Trầm Cố đưa tay thăm dò một chút, kẽ hở nhỏ kia liền lộ ra thịt mềm trắng mịn bên trong, dịch nước trơn nhẵn một hồi liền thấm ướt một mảng lớn vẩy đen.

Đầu ngón tay Trầm Cố vào sâu hơn, lập tức liền bị thịt huyết trơn mềm mút chặt. Giữa lúc cảm nhận xúc cảm truyền tới đầu ngón tay, nhận ra được thân thể xà yêu hơi rung, nhìn một cái, xà yêu đang che mặt im lặng rơi lệ.

Mặc Đàm khóc lợi hại, nước mắt giống như cột nước vậy, hết lần này tới lần khác cắn chặt không phát ra tiếng, khóc khiến toàn thân đều run rẩy.

Trầm Cố đau lòng, cũng không cố ý trêu chọc y, kéo tay của y xuống đi hôn ngay mắt đang đóng chặt của y, mút một ít nước mắt y chảy ra, còn không ngừng dỗ nhẹ: “Nga nga ngoan, A Đàm đừng khóc đừng khóc.”

Mặc Đàm vốn là bị người yêu khiêu khích không chịu được, đáy lòng lại hiện nguyên hình bộ mặt tự ti, nhất thời vừa khó chịu vừa sợ hãi, Trầm Cố sờ một cái huyết rần của y, liền cũng không nhịn được nữa khóc lên.

Hiện được người yêu ôn nhu dỗ một cái, càng thêm yếu ớt, lại càng nức nở nghẹn ngào cũng không dừng được.

Trầm Cố biết tâm bệnh của Mặc Đàm, lần dày vò này hẳn cũng có ý nghĩ mượn cơ hội này cởi ra ngăn cách. Hẳn hoàn toàn không thêm để ý thân phận xà yêu của Mặc Đàm, nếu động tâm với y, vậy thì vô luận y hình dạng gì hẳn đều yêu. Huống chi ở dưới tình huống Mặc Đàm không biết, lúc trước sau khi Mặc Đàm khó sinh chết hoàn toàn hóa về nguyên hình, Trầm Cố ôm con đại mặc xà như thường cùng nằm hồi lâu.

Mắt thấy xà yêu cũng sắp thành thủy yêu, nước mắt làm sao đều không ngừng, Trầm Cố dứt khoát trực tiếp dùng đòn sát thủ, nắm eo nhỏ mềm dẻo của Mặc Đàm, một động thân, đi sâu vào giữa huyết đang siết chặt trên thân rắn.

“A!” Mặc Đàm nức nở kêu sợ hãi một tiếng, thoáng qua tiếng kêu sợ hãi này liền hóa thành rên rỉ kiêu mỹ.

Trầm Cố lập tức làm vừa sâu vừa nặng, thẳng đến khi đem nhiệt độ nóng bỏng tiết vào linh hồn của Mặc Đàm.

Mặc Đàm không dừng được lớn tiếng kêu, ánh mắt mê ly, đuôi rắn loạn quăng lên sóng nước.

Trầm Cố cũng không có nhiều động tác, chỉ một mặt lấy lòng hoa huyết trên thân rắn, mang đến cho Mặc Đàm từng cái cuồng triều vui vẻ.

Giọng của Mặc Đàm cũng biến khàn, nước mắt vẫn vô thức chảy, nhưng là bởi vì vui vẻ.

Hồi lâu hồi lâu.

Trời tối xuống, một đôi trong hồ này cuối cùng cũng an tĩnh lại.

Mặc Đàm nằm ở trên ngực Trầm Cố, Trầm Cố duy trì tư thế dừng lại ở trong cơ thể Mặc Đàm, ôn nhu ôm Mặc Đàm trong ngực, từng chút từng chút vuốt ve sống lưng trơn bóng ướt mồ hôi của Mặc Đàm, kiên nhẫn đợi dư âm của y lắng xuống.

Đuôi rắn màu đen cường trắng hoàn toàn mềm nhũn, dừng ở trong nước liền đầu đuôi cũng lười động một cái. Hạ thân nơi hai người kết hợp bữa bãi một mảnh, khắp nơi trên vảy đen dịch trắng vô cùng rõ ràng.

Sau trận hoan ái rất dài và kịch liệt, Mặc Đàm có chút hoảng hốt mơ màng. Thanh âm ôn nhu của Trầm Cố vang lên bên tai:

“Đam, người cực kỳ xinh đẹp.”

“Cho nên, không phải sợ.”

“Chúng ta sẽ vĩnh viễn chung một chỗ.”

Mặc Đàm ngẩng đầu, rõ ràng vẫn chảy nhiều nước mắt như vậy, nhưng là nước mắt hạnh phúc.

“Cám ơn người, Trầm lang.”

Cám ơn người nguyện ý tiếp nhận ta.

Cám ơn người biết ta yêu và sợ.

Cám ơn người nguyện ý cùng ta đi tiếp tục đi tiếp.

“Ta thật yêu người nha, tướng công ~ “

28. Chương 27: Phiên Ngoại 5

Editor: Sakura Trang

Ánh sáng ban mai mờ nhạt, Trầm Cố tỉnh lại ở trên giường khách sạn.

Cả người Mặc Đàm nằm ở trên người hắn, gò má gối lên ngực của hắn, trầm ngủ say như cũ, hai cẳng duy trì tư thế gắn bó không khoảng cách trước khi ngủ, da thịt trần truồng thân cận lẫn nhau.

Ở tại trong khách sạn, cách vách là người xa lạ, hiệu quả cách âm của gian phòng hoàn toàn không ngăn được một chút động tĩnh lớn, hoàn cảnh như vậy có một phen kích thích khác, vì vậy Trầm Cố và Mặc Đàm liền làm rất ra sức, trời sắp sáng mới ngừng lại.

Trầm Cố là không cần phải ngủ, nhưng Mặc Đam là một nhọc, một mặt loại này gần giống như làm trước công chúng lại thiếu để cho thân thể hưng xúc động, một mặt chịu đựng mạnh hơn khắc chế không nổi không phát ra tiếng kêu không chịu nổi, dĩ nhiên y cũng không biết lúc vừa vào phòng Trầm Cố đã hạ kết giới, lấy để ý của hắn đối với Trầm Cố nơi nào sẽ cho phép y có khả năng chịu nhục.

Trầm Cố xoa bóp eo của Mặc Đam, có chút ảo não đem qua quá mức. Đây là bọn họ sau khi ở trên đảo đợi thật lâu lần nữa trở lại trên đất liền, phong cảnh trên đảo nhìn nhiều, Trầm Cố muốn cùng Mặc Đam cùng đi gặp những thứ phong cảnh khác. Thời gian của bọn họ còn rất dài, có thể có thể nhìn phong cảnh khắp nơi trên thế gian. Năm tháng của Mặc Đam chẳng qua vừa mới bắt đầu, không cần cố thủ ở đó một nơi hải đảo.

Xà yêu quá si, yêu quá dè dặt yêu quá không để ý mình, Trầm Cố luôn muốn cho y tốt hơn.

Trong giấc mộng xà yêu mơ hồ nỉ non, chỗ miệng của tiểu huyết bị làm vừa đỏ vừa sưng nhưng càng tham lam kéo căng sít chặt bọc Trầm Cố, bên trong vừa ướt vừa nóng, khiến mềm nhũn, tràng thịt theo y nỉ non trong mộng mà mát một cái, lại bài tiết ra nhiều chất lỏng hơn.

Toàn bộ của Trầm Cố chôn sâu ở trong thân thể Mặc Đam, giống như bị nước bao quanh vậy rất là sướng khoái. Người Mặc Đam quá nhạy cảm, Trầm Cố thương tiếc, y như vậy quá cực khổ, hết lần này tới lần khác nhưng Mặc Đam thích nhất liền là tư thế như vậy chìm vào giấc ngủ. Vì vậy cũng liền do y. Thân thể xà yêu hiện tại một khắc cũng không rời được Trầm Cố, trong đầu Trầm Cố nghĩ, đã là mình đem y biến thành như vậy, vậy thì một khắc cũng không rời đi y là được. Thiếu có thể sinh ra dục vọng, hắn luôn có thể che chở y thật tốt.

Trầm Cố mang trên mặt nụ cười ôn nhu, biết cho dù là trong giấc mộng, tư thế hai người thân mật như vậy mà sát Mặc Đam lại động tình. Tay nắm bóp eo y không ngừng, dưới người nhẹ nhàng uốn động, đôi lấy xà yêu mê mê mông mông than nhẹ. Không đành lòng quấy rầy buồn ngủ của y, Trầm Cố quen thuộc đi giải dâm rần trong cơ thể tê dại ngứa liền không nữa quá nhiều động tác, để cho Mặc Đam trong trầm mỗi một tiếp tục ngủ yên.

Lúc Mặc Đam tỉnh lại đã là sau giờ Ngọ, dáng vẻ không thanh tỉnh mơ mơ màng màng khiến Trầm Cố một cái không nhẫn nại được đem người hôn không thở nổi.

Hai người ôm ôm hôn hôn dính sát lấy nhau, một lúc lâu, mới sửa sang y phục ngay ngắn chuẩn bị ra một ngày hao tổn hao tổn một ngày của.

Nếu không phải nhớ có kế hoạch du hồ, sợ là lại làm một ngày hao tổn động lại ngoắc ngoắc đi dây dưa.

Sau giờ Ngọ ánh mặt trời rực rỡ hồ nước liễm diễm, Trầm Cố vung tay lên một con thuyền nhỏ thư thư phục phục liền xuất hiện ở. Kéo Mặc Đam lên thuyền thuyền, thuyền nhỏ tự động lập trình lái về phía giữa hồ..

Nơi mũi thuyền hai người như ngọc vụn bạch y đứng sóng vai nhau, nếu không phải sau giờ Ngọ chơi bờ hồ ít khách du hồ, thuyền lại cách bờ quá xa nhìn không rõ lắm, sợ là dung mạo của bọn họ xuất chúng như vậy,, tư thái thân mật sẽ đưa đến người ngoài chú ý.

Trầm Cố ôm vai Mặc Đam, mang ý cười nhìn chăm chú bạn lữ của mình.

Mặc Đam vốn là mặc xà, từ trước giờ vẫn luôn là cả người y phục đen áo choàng đen, sau khi chung một chỗ theo Trầm Cố đổi lại y phục trắng, dáng điệu cô lãnh da thịt như chung một chỗ càng tôn lên bạch y không dính bụi trần, tóc giống như là người ngọc trong tượng đá bằng tuyết. Chỉ có Trầm Cố biết, ở trước mặt mình y vĩnh viễn là rạo rực xuân thủy.

Khẽ vuốt nhẹ một sợi tóc trắng của Mặc Đam, giọng ôn tồn: “A Đam thích không?”

Mặc Đam trả lời bằng sóng mắt diễm diễm. Dĩ nhiên là thích. Nhưng mà... Dưới bờ mi rũ xuống là bóng mờ u ám.

“A nha nha nha cẩn thận cẩn thận a a!!!”

Một chuỗi tiếng thét chói tai non nớt trong vất đánh vỡ yên tĩnh của hai người, theo tới là một thứ gì đó nhanh chóng đụng vào thuyền, thiếu niên áo xanh lão đảo lắc lư chặt vật vụng về đứng trong thuyền.

Con người Mặc Đam co rúc một cái.

Mất thấy cái thuyền kia có khả năng muốn đụng vào cái thuyền nhỏ này của bọn họ, Mặc Đam nhưng chỉ cứng lại sững sờ tại chỗ.

Trầm Cố gầy tay, thuyền của thiếu niên áo xanh liền ở chỗ cách bọn họ còn có ba thước giống như đụng vào không nhìn thấy vậy, thân thuyền loạng choạng mạnh, thiếu niên sợ hãi kêu rơi xuống hồ nước, kinh hoàng phịch phịch thét chói tai: “Cứu mạng! Cứu mạng! A a ta không biết bơi đâu!!!”

Đúng vậy, hắn không biết bơi, làm một con xà yêu có thể hóa hình có thể bị nước ngập chết thật là đủ ngu xuẩn.

Nhưng mà Mặc Đam nhưng cảm thấy như rơi xuống động băng.

Quả nhiên, định trước sao?

Mất thấy thiếu niên kia đã đang không ngừng sắc nước, Trầm Cố hơi giơ tay lên, phảng phất có bàn tay vô hình kéo thiếu niên đem hắn về trên thuyền.

Giờ phút này thiếu niên áo xanh vóc người nhỏ nhắn đang bám vào mạn thuyền phốc phốc nôn nước, da thịt trong suốt như ngọc sen, môi phần đỏ đỏ luôn là nở nụ cười đòi vui, con người đen nhánh linh lợi thường xuyên lộ ra giảo hoạt, trong thần thái tự nhiên có loại lộ ra ngây thơ.

Đây là hình dáng Trầm Cố đã từng quen thuộc, hắn từng lúu rúu quần Trầm Cố không cho phép hấn chỉ đọc sách không để ý tới mình, hấn từng kẹp chặt lấy eo của Trầm Cố kiều kiều ngâm nga lại không chịu nổi xin tha, hấn từng ưỡn bụng tròn vo cũng cũng yêu kiều trong ngực Trầm Cố muốn hấn xoa bụng cho mình, hấn từng thân thể lạnh lẽo cứng ngắc mang theo hài tử cấm ở trong sản huyết chết thảm trong ngực Trầm Cố.

Thanh Thanh...

Cảnh tượng quen thuộc, là cảnh tượng lúc Trầm Cố mới gặp Thanh Thanh. Nhưng mà bọn họ còn chưa bắt đầu quần quýt. Giờ phút này bên người hấn, là Mặc Đam.

Trong lòng Trầm Cố than nhỏ, Mặc Đam bên người cứng ngắc lợi hại, hấn nơi nào còn có cái gì không hiểu đâu. Mặc Đam là dùng tâm tình như thế nào nói với hấn nghĩ xem cảnh hồ nơi này chứ? Nghĩ đến Mặc Đam thống khổ sợ là rất lâu rồi đi, hấn lại không thật sự hiểu Mặc Đam như cũ bất an lo được lo mất.

Bên kia Thanh Thanh vỗ ngực một cái thở bình thường, rục rỏ cười nhìn tới: “Cám ơn các người cứu ta nha! Cái thuyền này có chút không nghe lời.” Hấn vốn là sẽ không biết khua nước cũng sẽ không biết dùng mái chèo, hết lần này tới lần khác lại thêm ăn ngân cá giữa hồ, vì vậy sẽ dùng yêu lực đẩy thuyền, kết quả vụng về để mình rơi nước không nói thiếu chút nữa liên lụy người khác, vừa nói vừa có chút ngượng ngùng gãi đầu một cái,

Chẳng qua trên thuyền đối diện hiển nhiên cũng không phải người bình thường, Thanh Thanh có chút tò mò, ánh mắt đen nhánh linh lợi như thủy tinh rơi vào trên người Trầm Cố, liền không dời ra, ngực truyền tới cảm giác động tâm xa lạ.

Ánh mắt Thanh Thanh một chút cũng không bỏ được dời đi, vô ý thức đè lại ngực mình, ở trong một khắc kia tim nhảy thật là mạnh, hấn thật giống như bị bệnh...

“Người, người tên gọi là gì nha? Ta, ta có thể cùng các người cùng nhau sao?”

Y phục ướt đầm dề bọc thân thể của thanh xà, có loại thanh khiết sáng ngời để cho người thương tiếc, hình dáng hấn ngoẻo đầu che ngực, là ngây thơ tự nhiên mà Mặc Đam không có.

Sắc mặt Mặc Đam tái nhợt, liền môi mỏng cũng mất huyết sắc, ánh sáng trong ánh mắt một chút xiu bề tan tành.

Thật là đau...

Y hỏi hận...

Đúng vậy, là y biết thanh xà đam mê ngân cá giữa hồ, đúng mùa lúc này hàng năm cũng sẽ tới đây ăn cá, đã từng thanh xà và Trầm Cố gặp nhau chính là ở dưới tình cảnh này.

Y biết rõ, nhưng vì cái gì càng nói lên muốn cùng Trầm lang cùng đi nơi này? Vì chứng thật đời này lại không cần Thanh Thanh? Hay là vì cái gì khác? Hay làm chỉ chứng kiến bọn họ gặp nhau trong đã định trước như vậy, sau đó, trong mắt Trầm lang lại cũng không có y?

Mặc Đàm cắn mạnh môi, bị cắn phá đau đớn không kịp một vụn phần trong lòng, y không muốn, không muốn mất đi Trầm lang...

Trầm Cố một mực chú ý phản ứng của Mặc Đàm, dù là liếc thấy biết Mặc Đàm cố ý có chút tức giận, nhưng nhìn hình dáng gần như lão đảo muốn ngã như vậy của Thanh Thanh lại cảm thấy khó chịu.

Mắt thấy Mặc Đàm cắn môi mình ra máu, Trầm Cố ôm eo của Mặc Đàm kéo y dính sát ở trong ngực mình, cúi đầu hôn lên môi của y, vô hạn êm ái liếm vết thương của y, mút giọt máu vào trong miệng mình.

Mặc Đàm hôn lại kịch liệt tựa như nắm rơm rạ cứu mạng vậy. Sau một cái hôn sâu lâu dài, ánh mắt Mặc Đàm mê ly mềm ở trong ngực Trầm Cố, thở dốc dồn dập. Trầm Cố khẽ vuốt ve sống lưng đơn bạc của Mặc Đàm, nghiêng đầu đối diện với Thanh Thanh đang trợn mắt hốc mồm khó nén thất hồn lạc phách nói: “Người yêu của ta không thích nhiều người, cáo từ.”

Dứt lời thuyền nhỏ rẽ nước, vừng vàng đi xa.

Trầm Cố đối với Thanh Thanh là yêu thích, nhưng mà nhân quả đời trước đã xong, lúc này thời gian giữa hắn và Thanh Thanh chỉ là trống không. Hôm nay trong lòng hắn đã có Mặc Đàm, liền không muốn còn một tia một chút nào phụ lòng. Vì vậy, cũng không thể lại để Thanh Thanh hãm sâu.

Không người phát giác, Trầm Cố hướng về phía phương hướng của Thanh Thanh bóp cái dấu tay, cho hắn sự chúc phúc của thần, từ đây trăm tuổi không lo. Hắn cũng chỉ có thể làm như vậy bày tỏ áy náy với Thanh Thanh. Chẳng qua là hắn, đã có người yêu rồi, Trầm Cố ôm chặt Mặc Đàm mềm nhũn trong ngực.

Mặc Đàm lôi vạt áo của Trầm Cố, trong đầu chỉ có câu kia “Người yêu của ta” của Trầm Cố, không nhịn được toét miệng tỏa ra một nụ cười ngốc nghếch, y thật là giống như ở trong mộng vậy. Y biết một khi Trầm Cố lựa chọn liền không hối hận, mà mình, cuối cùng đã thành lựa chọn của hắn.

Trầm Cố kéo tay Mặc Đàm, vẫn có chút lạnh, trong lòng biết mới này y sợ hãi tuyệt vọng, tăng thêm một tầng đau lòng. Dùng trán đụng trán y, cười nói: “Lần này nhưng yên tâm chưa?”

Mặc Đàm ngậm cười mang lệ: “Vậy ngươi cũng không thể đổi ý nữa!”

” Ta chỉ muốn một cái tiểu kẻ ngốc là đủ rồi. Y vừa ngốc lại si, mong muốn khẳng khẳng không chịu thành thật mà nói, lá gan nhỏ như vậy nhưng có khuynh hướng thích làm chút chuyện liều chết, lại mệt nhọc, lại làm cho đau lòng người, có một cái như y liền mất toàn bộ tâm tư.”

“Nhưng ngươi chỉ thích ta.”

” Đúng nha ~ cho nên không thể làm gì khác hơn là tỉ mỉ đau, cứng chịu thật tốt, yêu, thật dài thật lâu... A Đam, ta yêu người.”

“Tướng công, ta cũng yêu người, thật yêu thật yêu người.”

Dưới ánh mặt trời bên bờ hồ, hai bóng dáng trên thuyền, nước gợn rạo rục, tình tràn đầy

29. Chương 28: Phiên Ngoại 6

Editor: Sakura Trang

Từ sau gặp Thanh Thanh trên hồ, Trầm Cố có thể cảm giác được Mặc Đam không sợ hãi bất an như vậy, giữa bọn họ sống chung cũng càng ngày càng thân mật tự nhiên như lương tình tương duyệt, mà không phải là giống như trước như vậy mỗi lần với Mặc Đam đều là ngày cuối cùng để chia ly sinh tử. Hôm nay Mặc Đam càng dám bày tỏ trực tiếp ý tưởng nhu cầu của mình với hắn, vì vậy xà yêu được giải phóng thiên tính cùng Mặc Đam trải qua cuộc sống hai người càng ngọt ngào hơn trước kia...

Ừ, không chuyện sinh sản, không công việc chính đáng, mỗi ngày đều là đủ ấm áp tư sinh dâm dục, khắp nơi tất cả đều là phù dung trưởng ẩm, Trầm Cố im lặng tĩnh lại một chút cuộc sống đọa lạc, quả quyết bỏ nhà về phía Mặc Đam đang quấy rầy mình...

Lại nói Mặc Đam, dường như xác định lại cảm tình cũng không cần phải kiềm chế, tình yêu căng tràn dâng trào ra, Mặc Đam gần như không cách nào tĩnh táo suy tư, y tựa như tiến vào thời kỳ phát tình, mà Trầm Cố chính là xuân dược mạnh nhất của y, vì vậy đoạn đường này các loại trình độ play từng cái thử tới không để ý trường hợp hoàn toàn quên mình, cũng may có Trầm Cố mỗi lần đều hạ xuống kết giới cách ly tốt.

Lấy trời là chặn, lấy đất vì chiếu, đỉnh đầu là ngân hà, trên người là yêu, cuối cùng Trầm Cố cảm thấy thì ra sinh mạng rất dài có thể hoạt sắc sinh hương như vậy.

Mặc Đam lấy tư thế cưỡi ngời ở trên người Trầm Cố, xiêm áo tán loạn, hậu huyết cố gắng nuốt vào chỗ kia của Trầm Cố. Da thịt Xà yêu nhiệt độ luôn là hơi thấp, bên trong huyết nhưng nhiệt độ cao đến kinh người, chứa đầy mật dịch nóng bỏng, gần như phải đem Trầm Cố nóng chảy.

Trầm Cố hơi híp mắt tỉ mỉ thưởng thức thân thể tuyệt diệu của Mặc Đam, cũng không nhúc nhích, hoàn toàn do Mặc Đam chủ động. Huyết thịt non nớt tầng tầng lớp lớp, phẳng phất như có sinh mạng cắn thật chắc dưới người Trầm Cố, theo động tác pháp phòng của Mặc Đam một chút một chút đẩy ra, đi sâu vào, khép lại, câu dây dưa.

“A ~ ừ a ~ ngô ngô ~” Mặc Đam không nén được tràn ra rên rỉ, trong tròng mắt chuyên chú của Trầm Cố tràn đầy tình ý cùng khát vọng, biểu tình vui vẻ lại khó nhận. Trên mặt của y đã là hình dáng động tình

chảy đầy mồ hôi, khóe mắt đỏ lên, hàm răng cắn môi dưới.

Vốn là lạnh như băng lạnh thấu xương xà yêu bởi vì mình biến thành hình dáng bây giờ, trong lòng Trầm Cố vừa mềm lại ấm áp, dưới người không khỏi lại phồng lớn mấy phần, hậu huyết Mặc Đam siết đến càng chặt, tiếng rên rỉ một cái cao hơn một cái.

“A cáp! A trầm, Trầm lang... Ừ, ừ a a ~” Cánh tay Mặc Đam chống ngực của Trầm Cố không ngừng phập phồng trên dưới, mỗi một phần động tác cũng để cho y không dừng được phát run, eo mềm nhanh không cầm cự nổi, hết lần này tới lần khác chỗ sâu nhất trong thân thể chưa xót tê dại giữa một chút cũng không làm dịu, ngược lại càng động càng kịch liệt.

Trầm Cố thấy rõ, ác thú vị vốn có trên chộc Mặc Đam: “Bên trong A Đam thật trơn đầu, thật là nhiều nước nha ~”

Mặc Đam mắc cỡ toàn thân đỏ hơn: “A dừng, đừng nói ~ ừ a!” Chỗ sâu nơi hậu huyết theo lời của Trầm Cố càng thêm ướt át, lúc y nuốt lấy Trầm Cố mang theo tiếng nước “lồm bồm lồm bồm” giữa ban đêm vô cùng rõ ràng, hoa mật tràn lan khiến bắp đùi dính sát của hai người một mảnh dính ngay bừa bãi.

Mặc Đam lại là ngậm then thùng lại là ngậm tình, không nhịn được khóc khê: “Ô a ~ tướng công, ách a a! Ta... Ừ a ~ thật là khó chịu ~ ừ, ừ a...”

Động tác Mặc Đam phí công phập phồng, luôn là không chạm được tới khó chịu nhất kia, cả người bị tình dục càng ngày càng nồng nhiệt kia hành hạ, lại cũng không giữ được ẩn nhẫn, các loại lời nói dâm đẳng mềm mại khẩn cầu Trầm Cố.

Đột nhiên Mặc Đam chợt run một cái, eo lập tức mềm nhũn ra, huyết thịt mạnh mẽ co rút một cái, không ngừng để cho Trầm Cố kêu rên lên tiếng. Thì ra y đánh bậy đánh bạ lại thật để Trầm Cố đụng vào trên điểm nhạy cảm, chỉ vừa đụng sức lực cả người liền cũng mất hết.

Trầm Cố không nhẫn nại thêm, người Mặc Đam quá nhạy cảm, nếu là chỉ để chính y tự chuyển động, nam nhân ngây thơ liền không chịu nổi, nào có sức lực thật sự lấy được đầy đủ hứng thú. Mắt nhìn tiểu thụ nhà mình khó chịu vành mắt hồng hồng sắp khóc, Trầm Cố vội vàng đích thân dỗ.

Đỡ eo nhỏ của Mặc Đam hướng về phía điểm nhạy cảm quen thuộc chính là đụng mạnh một cái, đụng thẳng Mặc Đam thét lên run run không ngừng, lập tức sẽ để cho chưa xót tích lũy nổ tung thành khói lửa vui mừng.

Mặc Đam hoàn toàn xụi lơ xuống, như nước nằm ở trên người Trầm Cố, cái mông theo động tác rút ra cắm vào vừa thâm vừa sâu của Trầm Cố siết chặt, trong miệng không dừng được kêu lớn “A a a”.

Huyết khẩu của Mặc Đam theo Trầm Cố ra vào lộ ra mị thịt đỏ tươi, còn không ngừng chảy xuống dâm nước trong suốt. Bên trong là huyết thịt thật mềm thật non bục lấy Trầm Cố, mềm mại đến không tưởng, nhưng càng kích thích khoái cảm xù xì dày xéo của Trầm Cố, một cái rút ra cắm va chạm tiểu huyết giữ

lại. Mỗi lần thảng đến chỗ sâu nhất, đem tiểu huyết vừa nóng lại vừa tê dại, để cho từ chỗ sâu linh hồn của Mặc Đam sinh ra run sợ.

“A a quá, quá nhanh a!!! Ngô! Quá, quá nặng ~ ách a! A a!!!” Hai chân vô lực của Mặc Đam nghĩ càng thêm kẹp chặt eo Trầm Cố, ngón chân cũng co rúc, trước mắt từng đọt sáng trắng.

Cái mông Mặc Đam căng thẳng quá kéo căng, lo lắng chờ một chút buông lỏng xuống y sẽ đau nhức, Trầm Cố một bên ưỡn động không ngừng, một bên vừa ngắt nhéo mông thịt của Mặc Đam, dùng sức xoa bóp, đẩy mông ra xoa bóp ngược lại càng làm nơi đó đi sâu vào, Trầm Cố một thú vị đỉnh làm cho ác hơn.

Trước mặt Mặc Đam đã sớm tiết nhiều lần, chảy tới eo hai người tích tụ một bãi tiếp đó chảy tới trong đất.

Một mực bị đùa bốn tàn nhẫn điểm chết người là điểm nhạy cảm, người yêu chỉ cần một cái động tác là có thể đưa y lên đỉnh, do Mặc Đam ở trong dư âm của cao triều, thân thể nhạy cảm đến chịu không nổi thêm nữa, liền lại bị không thương tiếc làm đến cao triều. Khoái cảm kịch liệt một mực không giảm ngược lại càng ngày càng kinh khủng, Mặc Đam vẫn bị đè ở trên đầu sóng cao triều, trong cao triều rất dài y đã không phải là bản tính nữa, ngọc hành trước người vẫn luôn liên tục phun tinh hoa.

Lúc bắt đầu y hấn thét chói tai rên rỉ, càng về sau không phát ra được không phát ra được âm thanh, há lớn miệng gần như thở không được hơi, tựa như cố gắng từ trong khoái cảm nghẹt thở như vậy lấy được chút không khí.

Trong tiểu huyết kia cũng co rút đứng lên, bốn bề thịt non kéo căng kéo căng hút Trầm Cố, sáng khoái đến hấn không tránh khỏi thở dài. Sờ đến bắp đùi đã run dữ dội hơn của Mặc Đam, dán chặt bụng của mình cũng đang co quắp, biết một đêm này đã dày vò Mặc Đam nhanh đến cực hạn, trong bụng mềm nhũn, liền rút ra đâm vào mười mấy lần (-__-! cạn lời) liền đem thứ nóng bỏng của mình rưới thật sâu vào chỗ sâu nhất trong cơ thể Mặc Đam.

Dịch nóng bỏng tường thịt yếu ớt non mềm Mặc Đam giật mình run run không ngừng, đằng trước run một cái nhưng là cái gì cũng không bắn ra ngoài, cả người rần tựa như mất hồn, hai mắt thất thần ngồi phịch ở trên ngực Trầm Cố.

Trầm Cố càng duy trì tư thế thân mật dính sát của hai người, yêu thương vuốt ve bả vai của Mặc Đam, lại hôn nước mắt bị đâm chảy ra của y.

Gió đêm trên núi lạnh, Trầm Cố hơi nghiêng người, ôm Mặc Đam vào trong ngực, ngăn trở gió núi. Hậu huyết của Mặc Đam còn không ngừng co rúc một cái lại một cái, mỗi lần co rúc một cái liền lại là run một cái, bụng bằng phẳng cũng co rút co rút.

Một bên Trầm Cố xoa bụng Mặc Đam, một bên ôn nhu hỏi: “Tốt hơn chưa?”

“Ô ~ phải bị người làm cho hỏng ~” Giọng mũi Mặc Đam đậm đặc, có mềm mại, có chút quyến rũ.

Trầm Cố cười khẽ, ngực ấm áp truyền tới chấn động để cho Mặc Đam cảm thấy an tâm.

Sau trận làm tình kịch liệt lâu dài cả người y đều mềm nhũn, lười biếng không muốn nhúc nhích, ở trong ngực người yêu càng mơ màng buồn ngủ.

“Đi ngủ, lúc mặt trời mọc ta gọi người.”

Ừ, đây là một cái câu chuyện hai người lên núi lúc mặt trời lặn chờ mặt trời mọc, thời gian về đêm vì chống lạnh mà làm chút vận động hữu ích.

Vì vậy ban đêm liền vận động xong rồi, mặt trời mọc trời sáng rồi ~

30. Chương 29: Phiên Ngoại 7

Editor: Sakura Trang

Hôm đó xem nhìn xong mặt trời mọc, lúc xuống núi chân Mặc Đam đứng lên cũng không nổi, cuối cùng là Trầm Cố ôm ngang y thông dong trở lại trên xe ngựa ngừng ở dưới chân núi.

Trở về trên xe ngựa hai người vẫn là hôn thân mật dính sát với nhau, một cái hôn lại hóa thành một trận tận hứng, lần này không chỉ là chân, đem cả người xà yêu Mặc Đam cũng mềm thành một bãi nước.

Duy trì loại nồng tình mật ý thường ngày này, Trầm Cố Mặc Đam chậm rãi khoan thai ngược lại cũng đi qua không ít nơi.

Vì vậy Trầm Cố cảm thấy bọn họ nên tìm một chỗ đặt chân, nguyên nhân: Mặc Đam có thai.

Cũng giống lần trước, vẫn là Trầm Cố phát hiện trước.

Sau lưu luyến lúc này Mặc Đam đang ngủ say trầm đang ngủ say, Trầm Cố nắm lòng bàn tay của y suy nghĩ trăm vòng.

Mặc Đam đối với việc sanh con vì hắn có loại cố chấp vô hình, mặc dù Trầm Cố biết có thể có, nhưng cũng không rất hy vọng lắm y lại có thai lần nữa. Lần này có hắn ở không cần phải lo lắng cái gì vì phạm thiên đạo, nhưng khổ cực khi xà yêu sinh con là thật. Nếu là hôm nay để cho hắn nhìn Mặc Đam một lần trải qua đựng sinh thể thậm như lần trước nữa, hắn là không thể chịu đựng được.

Nhưng mà đồng ý với Mặc Đam thuận theo tự nhiên, bây giờ hài tử tới cũng sẽ không cự tuyệt, chỉ đành

chăm sóc dựng phu thật tốt thôi. Rốt cuộc là Trầm Cố có điểm cẩn thận, ví dụ, bởi vì do hấn quấy nhiễu, lần này cuối cùng Mặc Đam khác với đặc tính nhiều con của loài rắn, lần này trong bụng chỉ có một. Nghĩ đến mang thai như vậy liền không khổ cực lắm, sinh cũng sẽ dễ dàng chút đi.

Trầm Cố cũng không gạt Mặc Đam, ngày thứ liền nói cho y tin tức này. Dù sao lấy tần số xà yêu cầu hoan cùng trình độ kịch liệt, vẫn là nói cho y tránh cho không biết chuyện liền thai không tốt.

Quả nhiên Mặc Đam thật vui mừng, nhìn bộ dáng Mặc Đam cười, Trầm Cố không biết làm sao cũng cười than: Cũng được, nguyện ý sinh cứ để y sinh đi, tóm lại mình sẽ bảo vệ y tốt nhất.

Chẳng qua là Mặc Đam cự tuyệt phương án an ổn nuôi thai của Trầm Cố, làm nũng cuối cùng vẫn để cho Trầm Cố đồng ý bọn họ tiếp tục trạng thái chậm rãi du lịch như vậy. Trầm Cố cảm thấy, thật ra thì Mặc Đam chính là muốn thấy dáng vẻ mình khẩn trương thương yêu y, nhất là ở các loại trường hợp xa lạ có người ngoài...

Muốn chiếm làm của riêng mạnh đến không tưởng xà yêu tự học một kỹ năng tú ân ái một phát chết luôn này.

Tú ân ái, dĩ nhiên là muốn tú cho người khác nhìn, Trầm lang nhưng là của y mà ~

Một đường du ngoạn một đường tú, bụng của Mặc Đam từng ngày từng ngày lớn lên. Bởi vì do chỉ mang một thai, bụng ngược lại không có kích thước kinh khủng giống như lần trước có thai, càng tương đương kích thước của dựng phu bình thường mang một thai. Cuộc sống quá thoải mái vui mừng, Trầm Cố lại khắp nơi quan tâm tỉ mỉ, ngay cả phản ứng khi mang thai cũng nhẹ gần như không ảnh hưởng. Cuối cùng Mặc Đam cũng có hình dáng mượt mà nở nang giống như người mang thai bình thường.

Trên đường núi U tĩnh xe ngựa tự đi, mặt ngoài tầm thường nho nhỏ, bên trong nhưng có cảnh khác. Trong xe ngựa được bố trí thoải mái cực kỳ, gần như không nhận ra mặt đường lắc lư, vì vậy xà yêu uốn bụng trong xe ngủ rất là an ổn.

Mặc Đam không muốn xa rời dựa vào trong ngực Trầm Cố, hô hấp thông thả kéo dài, khuôn mặt khi ngủ mang theo ngọt ngào.

Mặc dù liên tục ở bên ngoài, Mặc Đam vẫn bị Trầm Cố nuôi mập không ít, thịt trên mặt cũng nhiều chút, da đỏ thắm, cằm nhỏ cũng sẽ không nhọn làm cho đau lòng người như vậy. Bụng của y có bảy tháng, nuôi tốt, thai nhi trở mã đầy đủ, bụng ngược lại là một chút cũng không nhỏ. Chẳng qua là Mặc Đam trải qua lần trước mang năm thai vẫn còn là bị ép nuôi đến chín tháng, chỉ cảm thấy bây giờ bụng quả thực có chút nhỏ, thân thể hơi chút khó chịu cũng hoàn toàn không đáng kể.

Trầm Cố nhẹ nhàng xoa tròn trên bụng mang thai tròn vo của Mặc Đam, thật ra thì mang thai nào có ung dung thoải mái đâu, Mặc Đam cam tâm tình nguyện không cảm thấy khổ cực, hấn nhưng càng thêm thương tiếc.

Trong giấc mộng dựng phu mơ hồ hồ nói nhỏ, hai chiếc chân trắng kẹp lại ma sát, ngón chân mượt mà cũng co rúc.

Trầm Cố quen cửa quen nẻo mò tới giữa chân chân Mặc Đam, mò tới một tay đầy nước. Thân thể mang thai vốn là sẽ thường dễ phát tình, lại là người như dâm xà, vì vậy từ lúc Mặc Đam có thai tới nay trong hoa huyết gần như vẫn luôn là nước dầm dề, không lâu lắm liền muốn dọn dẹp, nếu không dịch cũng có thể chảy theo chân thấm ướt áo lót, ép xà yêu muốn nổi điên.

Người Mặc Đam nặng Trầm Cố e sợ cho y khó chịu, ngày thường lúc làm với y thì càng ôn nhu chút, tới hôm qua cũng là Mặc Đam muốn nhanh chóng làm chỗ kia của y, hẳn cũng không dám khiêu khích nhiều, chỉ sợ xà yêu một khi tình dục lên cao liền chẳng ngó ngàng gì tới làm thân thể bị thương.

Tuy đêm qua để cho Mặc Đam tiết bốn năm lần, nhưng Mặc Đam còn không thỏa mãn, lúc này ngủ thân thể lại động tình không dứt.

“Ân hừ ~ ân ân ~ khó chịu ~” xà yêu mê sảng mềm mại quyến rũ, tự nhiên mà lộ ra cảm dỗ.

Trầm Cố than nhỏ, hẳn luôn là không từ chối được Mặc Đam. Tách ra hai chân kẹp chặt của Mặc Đam, giả vờ tức giận cắn nhẹ một cái trong bắp đùi mềm mại, khiến xà yêu trong ngủ mê lại là run một cái.

Chỗ huyết mềm mại trắng mềm kia, cái miệng mở ra khép lại lộ ra chất nhầy trong suốt, hô hấp ẩm áp của Trầm Cố phun vào, nơi đó run rẩy nước càng chảy nhiều hơn. Nơi nhỏ như vậy chặt chẽ mềm mại như vậy, đến lúc đó muốn sinh đứa bé ra, nghĩ đến xà yêu phải chịu đau đớn khi sinh, lòng Trầm Cố mềm hơn, cúi đầu liền hôn lên hoa thịt run rẩy, mút chỗ dịch nước ngọt ngào như mật kia.

Người Mặc Đam run lợi hại hơn, vô ý thức ưỡn động bụng lớn tròn trịa, tựa như nghĩ phải bị vào sâu hơn nặng hơn.

“A cáp! Ách ~ ách nha ~” Huyết thịt mềm mại cuốn lấy đầu lưỡi Trầm Cố đi vào, như thêm ăn tiết ra chất dịch ham muốn nồng hơn, đều bị miệng lưỡi của Trầm Cố cuốn vào trong miệng.

Đầu lưỡi Linh hoạt ở trong hoa kính ma sát tách ra, khoái cảm để cho chân xà yêu cũng co quắp, không mấy chốc trong huyết tâm liền phun trào ra chất lỏng nhiệt nóng, dịch nước của Mặc Đam vào miệng y không thiếu.

Cầm lấy khăn lau khô sạch sẽ hạ thân bừa bãi của Mặc Đam, lại lần nữa đắp kín chắn cho y. Thân thể của Mặc Đam càng hơi co quắp, bụng tròn vo cũng nhúc nhích một chút, nhưng người vẫn là chưa từng tỉnh lại. Mang thai hài tử rồi cuộc vẫn làm y mệt mỏi. Trầm Cố càng cảm thấy vui mừng vì lần này chỉ để cho y mang thai một người, nếu không nhiều nhiều làm âm ỉ thật là làm cho dựng phu khổ không thể tả.

Mấy cái trấn an tốt thai nhi có chút xao động, không nhịn được hôn lại hôn lên khuôn mặt đỏ như rượu của dựng phu, cái đại bảo bối không khiến người bớt lo như vậy, hết lần này tới lần khác khiến hẳn yêu không giữ được.

Nhìn tư thế của xà yêu, là một chút cũng không cảm thấy bây giờ mang thai một thai là có gì bất tiện, sợ là sinh cũng không chịu nghỉ ngơi một chỗ, nếu là sinh con ở trên xe... Được rồi, kia Trầm Cố cũng chỉ có thể theo giúp y đỡ đỡ. Mặc Đàm nghĩ muốn tự do phóng khoáng cũng không có sao, có hấn ở đây.

31. Chương 30: Phiên Ngoại 8

Editor: Sakura Trang

Đảo mắt Mặc Đàm mang thai đã nhanh đủ tháng, Trầm Cố càng cẩn thận chăm sóc y. Xe ngựa ngừng ở trong rừng sâu, Trầm Cố ôm Mặc Đàm xuống xe hóng mát một chút.

Mặc Đàm ưỡn bụng bự to lớn, đi ôm cổ Trầm Cố, âm thanh trong suốt lộ ra tình ý ôn nhu: “Không cần lo lắng, ta rất tốt, không có việc gì.” Y biết Trầm lang một mực lo lắng việc sinh sản của y, dẫu sao lần trước trải qua thật sự là quá gian nan. Y cũng không phải không sợ, chẳng qua là so với thống khổ trên thân thể, y càng không cách nào cự tuyệt mang thai huyết mạch của Trầm lang. Y yêu hấn như vậy, hôm nay rốt cuộc được ở bên người hấn như mong muốn, chỉ muốn đem hết toàn lực, cho hấn càng nhiều một chút, nhiều một chút nữa. Cho dù lại sinh lần nữa, y cũng không có việc gì, vì Trầm lang, làm sao y cũng có thể kiên trì nổi.

Một đoàn quả cầu thịt Ấm áp sát đến trước người Trầm Cố, Trầm Cố theo bản năng đỡ eo có chút thô to của xà yêu, tránh cho đụng đến bào thai trong bụng của y.

Xà yêu dùng gò má cọ cằm của hấn, cố ý lấy lòng.

Trầm Cố vốn là bởi vì y sắp sinh còn không chịu yên tĩnh mà có chút trầm lặng cũng không giữ được, “Người nha.” Một bên ôm lấy eo y, một bên nâng bụng mang thai nặng nề của y. Tư thế nhón chân ôm mình như bây giờ của Mặc Đàm đối với động phu thời kỳ cuối mà nói có điểm cố hết sức.

Mặc Đàm thở phào nhẹ nhõm, yên lặng cười một tiếng, chân nhưng mềm nhũn, cả người liền muốn ngã xuống.

Trầm Cố kịp thời ôm tốt y, vội vàng hỏi: “Nhưng có chỗ nào khó khăn chịu?”

Thanh âm Mặc Đàm có chút buồn rầu: “Ta không có sao, chính là, chính là chân mềm nhũn...” Lúc trước hai người ở trên xe ngựa lại là một phen thân mật ôn nhu mà kịch liệt, thân thể y không chịu nổi, lập tức liền tiết mấy lần, suýt nữa liền bị kích thích hôn mê, hôm nay chân vẫn là có chút chua xót.

Trầm Cố đỡ y đến cái ghế dưới tàng cây, kéo y ngồi ở trên đùi Trầm Cố, ôm cả người vào trong ngực.

Mặc Đàm nằm ở trên vai Trầm Cố, trong lòng vừa xấu hổ lại ngọt. Cuộc sống như thế thật tốt đẹp, y vô

cùng vui vẻ, chỉ hận không được kéo dài vô hạn. Vì sự vuốt ve quan tâm của Trầm lang, dù là biết rõ sắp sinh bên ngoài có nhiều bất tiện, nhưng y vẫn là lựa chọn sinh hạ hài tử ở trên đường. Y hưởng thụ sự sung ái từng li từng tí và dung túng bất đắc dĩ, cho nên đau một ít lại có cái gì đâu.

Sau khi dùng bữa ăn Trầm Cố đỡ Mặc Đam đi đi lại lại để tiện cho sinh sản về sau.

Bụng của Mặc Đam vừa tròn lại lớn, rủ xuồng trên người để cho hai chân xà yêu không tự chủ liền tách ra, từng bước một có chút giống con vịt. Quả thực không coi là đẹp mắt, nhưng đặt ở trên người Mặc Đam Trầm Cố thấy rất thuận mắt.

Mặc Đam ngừng một lát, nhú mi hừ nhẹ một tiếng.

“Thấy đau sao?”

Sản kỳ gần tới, bởi vậy thường xuất hiện trận đau, Trầm Cố thuận thực xoa bụng kéo căng, để cho y dựa vào trong ngực mình tiết kiệm sức lực.

“Không sao, chỉ có một chút điểm đau.” Mặc Đam mỉm cười với Trầm Cố, nhưng sắc mặt có chút trắng.

Dựng bụng dưới bàn tay cứng rắn giống như tảng đá, Trầm Cố nơi nào không biết xà yêu đau đến không phải chỉ một chút. Nhưng cũng không cách nào, chỉ có thể thay y xoa xoa chờ cho đến khi trận đau này qua đi.

Thật vất vả trận đau mấy ngày nay càng ngày càng khó chịu đựng, Mặc Đam có chút suy yếu cuộn tròn ở trong ngực Trầm Cố, bị đưa lên xe thu xếp cẩn thận, vẫn là yên tĩnh nằm để cho Trầm Cố an tâm chút.

Mặc Đam đắp chăn, một mỗi nhắm mắt, tay khoác lên đỉnh bụng thật cao, khe vuốt trong vô thức.

Nằm ngang bụng trên người nhô thẳng lên căng tròn giống như ngọn núi nhỏ, tăng thêm dựng phu da trắng tóc trắng phá lệ nhu nhược.

Trầm Cố có chút phiền não, chẳng qua là một thai thôi, sợ là sinh cũng vẫn là khổ cực a.

Thân thể vất vả đổi thành giấc ngủ kéo dài, bây giờ Mặc Đam ngủ nhiều, nhưng lại ngủ không được tốt. Bụng lớn như vậy, thai nhi cũng trở mã thành thực hoạt bát hơn, áp lên người, là làm sao ngủ cũng ngủ không thoải mái.

Hiếm thấy lần này ngủ trầm hơn nửa đường tỉnh lại nhiều lần, Trầm Cố trông nom xà yêu bụng lớn nhà mình thật tốt, cách một hồi giúp y trở mình thư giãn thân thể, thai trong bụng vừa có động tĩnh liền trấn an, hết sức cố gắng giảm bớt gánh nặng thân thể của dựng phu sắp sinh.

“Ăn hừ...” Mặc Đam rớt cục vẫn phải tỉnh lại, miễn cưỡng cọ ngực của Trần Cố, hơi nhúu mày, “Đau hông ~”

Trần Cố nửa ôm Mặc Đam ngồi dậy, điều chỉnh tư thế để cho Mặc Đam không khỏi thoải mái thở dài một hơi.

“Người cực khổ.” Trần Cố an ủi hôn nhẹ lên môi.

Trên mặt tái nhợt của Mặc Đam lộ ra mỉm cười thỏa mãn, yên lòng.

Dần dần hô hấp Mặc Đam nặng dần, không nhận được kéo tay Trần Cố ở trên bụng tròn vo của y vuốt ve từng vòng.

Bụng lớn ngày càng trở nên cứng rắn, hô hấp của dụng phu cũng dần dần hỗn loạn. Mặc Đam có chút ngồi không yên, bụng lớn ưỡn ở trước người, phiền toái nặng nề không tự chủ liền tách ra hai chân, nhưng mà bụng dưới trĩu đến lợi hại, trong bụng vừa khó chịu vừa đau, bụng dưới không khỏi cong lên eo ôm lấy bụng, hai cái chân đạp chần mềm một cái văng ra.

Y sắp sinh.

Chẳng qua là cái ‘sắp’ này nhưng vô cùng mệt nhọc.

Trần Cố thấy Mặc Đam nhúu chặt mi, biết y đang khó chịu, nhưng cũng không cách nào. Chuyện sinh sản, từ xưa đến nay cho tới bây giờ đều là đi một vòng trong quỷ môn quan cứu tử nhất sinh tìm đường sống trong chỗ chết. Mặc Đam có Trần Cố ở bên, tánh mạng tuy không lo, nhưng chịu khổ vẫn là không tránh khỏi.

Trần Cố cũng chỉ có thể trông nom Mặc Đam, tùy y trần trở nhận đau ở trong ngực mình.

32. Chương 31: Phiên Ngoại 9

Editor: Sakura Trang

Trong xe ngựa bố trí có thoải mái hơn nữa, dụng phu sắp sinh sản dù là ngồi hay nằm đều khó khăn, khi thì thỉnh thoảng ưỡn động về phía trước, khi thì không nén được khó chịu hừ nhẹ.

Đứa bé này tính tình quả thực quá chậm chạp, Mặc Đam khó chịu hồi lâu, hình dáng thai bụng to lớn nhưng vẫn không có thay đổi gì. Trần Cố xoa bụng nặng trĩu của Mặc Đam, trong lòng than nhỏ.

Thời gian từng giờ trôi qua, sắc mặt Mặc Đam càng trắng, trên người mìn một tầng mồ hôi, càng để lộ vẻ đau khổ mệt mỏi. Thấy ánh mắt Trầm Cố, Mặc Đam miễn cưỡng cười một tiếng: “Đứa nhỏ này thật là một tiểu chậm chạp.”

“Như vậy không được, hài tử xuống đến quá chậm.” Trầm Cố cau mày, đỡ Mặc Đam dậy, giúp y điều chỉnh thành tư thế quỳ ngồi, chống lên thân thể hư mềm của y kêu y đứng thẳng lên.

Dưới tác dụng trọng lực bụng bự tròn vo trĩu xuống, xà yêu ôm bụng kêu đau thành tiếng, lão đạo muốn ngã.

Trầm Cố mặt đối mặt bao bọc người yêu sắp sinh sản, để cho y tựa đầu trên vai mình mượn lực. Thai bụng vốn là mềm mại giờ phút này dán bụng của hắn, mỗi một lần co rút lại càng thêm cứng rắn, mỗi một lần chuyển động làm âm ỉ, Trầm Cố cũng có thể trực tiếp cảm giác được, cũng hiểu hơn khổ sở mà xà yêu đang chịu.

Xà yêu không dừng được kêu thảm thiết, bụng một chút so với một chút trĩu đau, dần dần không có khoảng cách, hành hạ không ngừng nghỉ để cho nước mắt của y cũng muốn rơi.

“Trầm lang, đau!”

Trong mắt tràn đầy ánh nước.

Trầm Cố liên tục an ủi hôn y, “Chớ sợ chớ sợ, sinh xong cái này chúng ta cũng không sinh.”

“Không!” Mặc Đam đau đến cắn răng vẫn kháng nghị, “Ta nhất định có thể để cho con nối dòng của người kéo dài, một người, chẳng qua mới là mở đầu! Ách a...”

Trầm Cố dở khóc dở cười, đau thành như vậy Mặc Đam vẫn kiên trì tiếp tục sinh, không biết y làm sao liên hình thành quan niệm nhiều con mới được coi là hạnh phúc viên mãn, cố chấp như vậy, Trầm Cố vừa không biết làm sao vừa bị làm cho rung động.

Hai người một câu đáp một câu, tình yêu vô hạn, thời gian cuối cùng chuyển sang giai đoạn khá hơn một chút, chờ đến lúc hai chân Mặc Đam run rẩy đến không tựa nổi trong ngực Trầm Cố, sản huyết cùng từ từ mở đến sáu ngón, vị trí bào thai trong bụng cuối cùng cũng đi xuống một chút.

Đột nhiên cả người Mặc Đam cứng đờ, lồng ngực phập phồng kịch liệt, chất lỏng màu vàng nhạt tích tích lịch lịch theo bắp đùi quanh co chảy xuống. Cuối cùng cũng vỡ ối.

Sau vỡ ối sinh trình hiển nhiên tăng nhanh, tình thể sinh sản một chút liền mãnh liệt lên.

Nếu như nói trước là đao cùn cắt thịt đau khó chịu, bây giờ chính là đau nhức sắc bén như kim châm vào

xương.

Mặc Đàm mềm nhũn, nằm phục xuống người co rúc. Quá đau đớn, trong lúc nhất thời đầu óc y trống rỗng.

Cũng may có Trầm Cố cẩn thận che chở y nếu không bụng yếu ớt của y lại va chạm lung tung, lại cho điều chỉnh tốt tư thế cho y, xoa bóp bụng.

Một thai này nuôi tốt, vị trí bào thai cũng chính, sinh sẽ không quá gian nan. Thống khổ phải trải qua nhưng là không cách nào tránh khỏi. Cũng may hôm nay vỡ ối, cũng sắp sinh.

Mặc Đàm nắm tay của Trầm Cố, bụng bự trĩu ở giữa chân để cho y không tự chủ dang rộng hai chân, liền cái tư thế này không nhìn được phải dùng lực. Bị Trầm Cố chặn lại. Sản huyết còn chưa mở hết ra, bây giờ dùng sức sinh vừa đau vừa khó khăn.

Trầm Cố quen thuộc ấn mấy cái huyết đạo chỗ eo Mặc Đàm, giọng ôn tồn dụ dỗ sinh phu, cùng y cùng nhau chờ đợi thời khắc sinh sản cuối cùng.

Bạch y đơn bạc ở sinh phu không kiềm chế được trần trở cọ loạn, dựng bụng oánh nhuận trắng như tuyết vốn là khó khăn lắm che kín lộ ra, nơi đó da thịt nhẵn nhụi, tiếp xúc để cho người không đành lòng buông tay, tròn mượt to lớn là thứ cho tới nay Trầm Cố vẫn cẩn thận thương yêu. Hôm nay dưới tầng da thịt mong mỏng kia, thai nhi giãy giụa chuyển động có lực, không nhẫn nại được nghĩ muốn tới đến nhân thể, đụng đến hình dáng bụng sinh phu đều thay đổi.

“Trầm lang...” Trong Từng trận đau đớn sắp sinh sản, Mặc Đàm không dùng được nhẹ kêu Trầm Cố, hẳn bị người yêu chiều thành hình dáng mềm yếu như vậy, dùng khí của y cũng chỉ đến từ người yêu. Hắn ở, lòng liền yên tâm.

Thời gian tựa như cũng như nguyện qua nhanh, lúc Mặc Đàm đau đến mồ hôi đầy người sản huyết cuối cùng cũng mở hoàn toàn.

Phần trên bị hơi nâng cao, được người yêu ôm trong ngực bảo vệ, xà yêu hít sâu một hơi, cắn răng nghênh đón sinh trình kịch liệt nhất.

Nước ối Dưới người bởi vì thân thể nâng cao mà chảy càng nhiều hơn, lối đi để hài tử xuất thế đã chuẩn bị xong. Ở giữa chỗ đau làm người ta run rẩy, thai nhi thuận lợi vào sản đạo, theo mẫu thể một cái dùng sức trượt xuống, cho đến lúc chen vào xương chậu chật hẹp.

Bộ dáng xà yêu gầy nhom, eo hẹp mỏng lúc hoan hảo càng làm cho Trầm Cố lưu luyến, nhưng ở lúc sinh sản lại thành trở ngại, thai nhi muốn thông qua nơi này, mang tới thống khổ cho sinh phu là vượt xa tầm thường.

Trong lòng Mặc Đàm hiểu rõ, thở hào hển hắt cảm lên, nhẹ nhàng hôn một cái lên mặt Trầm Cố, trên mặt

mồ hôi nhễ nhại tràn đầy kiên định và an ủi: “Ta có thể.”

Lại là một trận cung lui kịch liệt, thân thể Mặc Đam phản xạ co quắp một cái, chịu đựng qua một trận đau, người run rẩy nhưng theo cung lui liều mạng dùng sức, nơi mềm mại yếu ớt trong cơ thể chèn ép thúc đẩy thai nhi đi xuống.

“A! Ách a a! Hô! Hô! Hô...”

Hai cái chân dài của xà yêu căng thẳng, ngón tay nắm đem thật dày dưới người, cả người kéo căng thành cây cung đang lên dây.

Y dùng sức một cái, hiển nhiên đau dữ dội, mồ hôi tuôn như nước, sắc mặt càng thêm ảm đạm dữ tợn. Trầm Cố thấy đau lòng.

Nhưng tiếng kêu đau của y lại có gắng nuốt xuống, cũng hóa thành sức lực sinh sản.

“A!!!” Một tiếng đau thương đầy nước mắt, Mặc Đam nặng nề ưỡn một cái, con mắt hẹp dài như bị rách, miệng khó khăn hé ra tựa như không cách nào hô hấp. Quá đau đớn. Thai nhi cứng rắn cứng từ xương chậu chật hẹp nặn ra một con đường, để ở huyết khẩu.

Nước mắt rơi xuống, xà yêu chặt vật yếu ớt, “Trầm lang... Ta thật là đau... Ách...”

Trên đùi quang lỏa dính chút vết máu, dưới người xà yêu từ từ chảy ra đỏ thẫm nhìn thấy mà giật mình.

Trầm Cố biết rõ những thứ này ra máu là bình thường, vẫn là không nhận được bận tâm.

“A Đam, ta ở, ta ở.” Nhưng chỉ có thể vô lực nắm tay của y, bên cạnh xem y giùng giàng thống khổ thể thắm sinh sản con cháu vì hắn.

Tuy nhiên chỉ cần có Trầm Cố ở bên, đối với Mặc Đam mà nói liền đủ. Khóe miệng lộ ra nụ cười yếu ớt, cảm giác chỗ huyết khẩu bực bội căng đau, đó là đầu thai nhi để ở sản huyết, còn kém bước cuối cùng.

Mặc Đam nảy sinh ác độc dùng sức, giây giữa ưỡn người kết hợp ngửa cổ, cả người gần như run rẩy đến cứng ngắc, trong thanh âm nhẹ gần như không nghe thấy, đầu thai ưỡt hồ hồ chui ra khỏi huyết khẩu.

Sinh phụ mất sức rơi về cái ôm trong ngực của người yêu, môi đã bị cắn nát, trên bụng phần giữa lồi lên như cái trống đã xẹp xuống, nhưng phần bên dưới vẫn cứng rắn như đá.

Đầu Thai cắm ở giữa chân, vừa ngộp vừa đau, nhưng là hai đời tới nay lần đầu tiên đến cái giai đoạn sinh sản này. Mặc Đam không nhận được hốc mắt nóng lên. Y hao hết toàn bộ vận khí và tâm lực, cuối cùng

đã đi đến bước này. Y cuối cùng, chân chính, có thể vì Trầm Cố dựng dục con cháu!

Trước đau khổ đến lúc này, xà yêu mới vừa trải qua một cái giây giụa hết sức đem đầu thai nhi sinh ra đã là hết lực, giờ phút này tuy vui mừng kích động, nhưng rốt cuộc yếu ớt vô lực.

Cố gắng tích lũy thêm một lần sức lực, một lần nữa dùng sức, thai nhi nhưng chẳng qua chỉ bị nặn ra thêm nửa vai. Xà yêu đã không khí lực gì. Trên việc sinh sản, nhân yêu không có khác biệt, đều là yếu ớt.

Trầm Cố khẽ xoa bụng dưới Mặc Đam, đưa tay đến chỗ sản huyết, nâng đầu thai nhi có dính vết máu của Mặc Đam, nắm bả vai nho nhỏ kia, từ từ nhẹ nhàng kéo thai nhi đã bị sinh ra một nửa từ trong thân thể sinh phụ ra ngoài.

Đột nhiên đau đớn như xé, trong bụng xà yêu buông lỏng một chút.

Hài tử của bọn họ, giáng sinh.

Trong tiếng khóc có lực của trẻ sơ sinh, Trầm Cố ôm lấy Mặc Đam, hôn mi mắt ướt mồ hôi của y.

Dưới người bừa bãi, thân thể vẫn đau đớn, suy yếu không chịu nổi, nhưng Mặc Đam cười rục rĩ đốt người.

Từ đây, không có bất kỳ thứ gì có thể tách ra y và Trầm Cố

33. Chương 32: Phiên Ngoại 10

Editor: Sakura Trang

Mấy năm vội vã qua.

Một bộ áo lông cáo thật dày trắng như tuyết bọc nam tử kín kẽ, chỉ lộ ra gương mặt với chiếc cằm hơi nhọn, dù áo lông cáo dày cũng không giấu được bụng lớn to tròn.

Dung nhan Mặc Đam lạnh lùng, ánh mắt nhìn chăm chú dưới tuyết dưới đất mơ hồ mang theo trông chờ, y đang đợi người thuộc về mình, một tay vịn eo, một tay nâng bụng, thân thể mang thai nặng nề và khó chịu dường như hoàn toàn bị coi thường.

Trong mấy năm này, không để ý Trầm Cố khuyên can, y gần như không dừng lại mang thai sinh con, bây giờ trong bụng đã là thai thứ ba, là song thai. Mặc Đam mê luyện sự thương yêu cẩn thận lúc y có thai của Trầm Cố, mê luyện Trầm Cố đau lòng thương tiếc đối với mình, càng không cách nào cự tuyệt một chút

xú ràng buộc sâu sắc trong lần lượt khổ cực mang thai.

Bóng người quen thuộc xuất hiện ở trong tầm mắt, trên mặt lạnh như băng của Mặc Đam như băng tan tuyết dung, nhu tình trong mắt gần như tràn ra.

Trầm Cố bước nhanh về phía trước, đem trọng lượng thân thể của Mặc Đam ôm vào trong ngực, sờ một cái tay của y: “Trời giá rét, làm sao lại đi ra, người đã nặng nề như vậy, càng không biết được cẩn thận để ý.”

Mặc Đam ngọt ngào cười một tiếng: “Nơi nào yếu ớt như vậy.”

Hai người ôm nhau trở về bên trong nhà ấm áp, băng tuyết ngăn cách bởi ngoài cửa phòng.

Xà yêu bụng lớn vui ở trong ngực Trầm Cố, thoải mái buồn ngủ. Cởi đi áo lông cáo bên trong chỉ mặc một lớp áo lót mỏng, không ngăn được nhiệt độ cơ thể của Trầm Cố bao vây lấy y.

Tay Trầm Cố ôn nhu vuốt ve bụng của Mặc Đam, xúc cảm to lớn mềm mại để cho hắn yêu thích không buông tay.

Trầm Cố rõ ràng, mấy năm này dự vọng muốn chiếm làm của riêng của xà yêu với hắn chỉ tăng không giảm, ban đầu cố gắng đè nén kháng kháng dưới sự dung túng của Trầm Cố cũng càng ngày càng trực tiếp. Trước mặt mấy hài tử sinh ra đều không có thể đợi lâu ở bên cạnh họ liền bị đưa đi, cũng may kết hợp năng lực hai người hài nhi xuất thế thì có thần trí, hơn nữa chuyên gia chiếu cố, ngược lại cũng không cần phải lo ngại, Trầm Cố do dự một cái chớp mắt liền thỏa hiệp dưới sự u sầu của Mặc Đam.

Chính là một chớp mắt kia do dự Mặc Đam cũng nhớ, vì vậy liền mang thai dày đặc. Tâm tư của Trầm Cố, chỉ có thể là của y, cho dù phân một luồng cho hài tử, vậy cũng chỉ có thể là bởi vì hài tử ở trong bụng y.

Trong ngực Ấm áp Mặc Đam mơ màng trầm trầm, nụ hôn quen thuộc ấn lên trán, mí mắt, chóp mũi, môi, yêu thương nồng nặc để cho lòng của xà yêu giống như ngâm ở trong nước mật vậy, không ngừng được vui mừng.

Áo lót bị cởi, miệng lưỡi như có ma lực của người yêu lưu luyến ở trên cổ và xương quai xanh của y, đến mức dựng phu dù mê man da thịt vẫn hiện lên đỏ ửng. Một điểm ân hồng ngay ngực kia bị ngậm không ngừng hôn mút, trong miệng Mặc Đam tràn ra một tiếng than thở vui vẻ, đối lấy người yêu càng hầu hạ thêm thoải mái, để cho y không nhận được cuộn tròn nhấc ngón chân.

Y phục của Mặc Đam đã bị cởi toàn bộ, thân thể trắng như tuyết nằm ở trên thảm lông tối màu dị thường động lòng người, vóc người nhỏ nhắn cùng bụng cao ngất so sánh ra càng thêm lung linh yếu ớt.

Hôn của Trầm Cố dày đặc rơi đầy trên thai bụng oánh nhuận của dựng phu, song thai khỏe mạnh khiến nơi vốn bằng phẳng này chống lên vô cùng to lớn, cũng để cho bạn lữ cố chấp của y chịu nhiều đau khổ.

“Ngô... A ~ a...” Mặc Đam khép mắt, vô ý thức hừ hừ. Mang thai nặng nề mệt mỏi, trước y chống người thanh tỉnh nghênh đón mệt mỏi đã là một nhọc, người yêu trở về, an lòng để hạ thân càng thêm mềm yếu.

Da mỏng manh trên bụng bị chống đỡ đến rung động, thân thể dưới người yếu đuối run rẩy, Trầm Cố mới bỏ qua cho.

Không ngoài dự liệu, tiểu Mặc Đam ngẩng đầu chảy ra nước kể lẽ khát vọng, xuống chút nữa chỗ kia lại là đã sớm tràn lan thành họa, ủy khuất mở ra đóng lại.

“Ừ a ~ hắc ~ ách a ~ “

Trầm Cố biết còn tiếp tục kéo dài xuống y càng tiếp không chịu nổi dựng phu chịu đựng thật phải khổ sở khóc lên, cười khê ôm lấy Mặc Đam, để cho hai chân thon dài của y cuốn lấy hông của mình, cúi người, vào thật sâu chiếm lấy nơi mềm mại của y.

“A! Hắc a... Nóng quá... Thật thoải mái...” Trên mặt Xà yêu một mảnh thất thần sung sướng. Mấy năm qua y cuối cùng không cần môi ẩn nhẫn mà tiếp nhận nữa, thăng thưởng đến không cố kỵ chút nào.

Giữa vui vẻ Mãnh liệt Mặc Đam cảm giác mình tựa như một chiếc thuyền nhỏ trôi lơ lửng trong biển, tràn ngập sợ hãi, chỉ có thể chặt chẽ bám lấy sống lưng kiên nghị kia. Cho dù được người yêu ôm thật chặt như vậy nhiều lần, y vẫn là mỗi một lần đều giống như vậy không nén được kích thích rơi lệ.

Trầm Cố nhìn chăm chú toàn bộ vẻ mặt phản ứng của bạn lữ dưới thân, thanh âm vỡ vụn thăng thưởng, nước mắt vui sướng mà nặng nề, theo mỗi một cái động tác của mình mà thân thể phản ứng kịch liệt, còn có dựng bụng vì mang thai cốt nhục mà lâu dài chèn ép hành hạ y đến suy yếu...

Hắn một mực hy vọng cho Mặc Đam,, hồi báo thâm tình của y.

Mà ở trong mỗi ngày thời gian vô hạn lâu dài làm bạn, yêu của Mặc Đam còn có thể càng thâm trầm nồng nặc, để cho hắn không thể đáp lại hết. Mặc dù Mặc Đam vẫn cảm thấy là mình dung túng y nuông chiều y, nhưng mà đối với Trầm Cố mà nói, là tình ý không thiết lập giới hạn của Mặc Đam dung túng mình nuông chiều mình.

Làm sao biết chán ghét chứ? Sinh mạng vô tận, chỉ nguyện làm bạn cùng người.

Tuyết ngoài cửa sổ, một phòng xuân. Khi đến một lúc kia, xà yêu co quắp không tiếng động thét chói tai, Trầm Cố cúi đầu hôn lên trán mồ hôi nhễ nhại của y: “Đam, ta thật yêu người.”

34. Chương 33: Phiên Ngoại 11

Editor: Sakura Trang

Lần này Mặc Đam mang thai tới nay một mực cùng Trầm Cố dựng một gian nhà tranh ở tại chỗ sâu trong núi tuyết. Trầm Cố lo lắng hoàn cảnh giá rét sẽ dễ cho xà yêu khó chịu, nhưng Mặc Đam chọn đúng nơi này chỉ bởi vì nó gần cách với đời yên lặng không người quấy rầy, hướng chỉ cảnh tượng khắp nơi đều là màu trắng cực kỳ giống một bộ bạch y kia của Trầm Cố, khiến y rất vui vẻ. Mặc Đam dưới ảnh hưởng của bản tính ngủ đông lộ ra lưỡi biếng mềm mại cũng dễ cho Trầm Cố rất là mềm lòng yêu thương. Cho nên thẳng đến song thai trong bụng đủ tháng hai người cũng ở nơi này.

Ngày hôm đó Mặc Đam tỉnh lại sắc trời đã tối, đêm qua tham hoan, sáng nay lúc Trầm Cố muốn đứng dậy y càng dây dưa không bỏ được thả người, chính là trong lúc tình nồng, lập tức cũng không cố kỵ tới oan gia trong bụng, bị Trầm Cố dùng sức làm nhiều lần cho đến không chịu nổi và vui mừng bất tỉnh mới bỏ qua.

Trầm Cố không ở trong phòng, biết giờ này nhất định là hắn đi chuẩn bị thức ăn, Mặc Đam không có để ý, nhưng vẫn là muốn đi nghênh đón hắn.

Mặc Đam khó khăn trở mình một cái, bụng đủ tháng gánh chịu quá nặng, một tay chống vạc giường, một tay bắt trụ giường, chậm rãi ngồi dậy, eo mềm gần như ngồi không yên.

Giữa chân chứa đầy dịch trơn nhẵn ẩm áp chảy ra, gò má Mặc Đam nhiễm đỏ ửng thật thấp thỏm hèn mấy tiếng, trong lòng càng nhớ Trầm Cố nhớ vô cùng, một khắc cũng không muốn chờ đợi.

Vịn bàn nâng dựng bụng chậm rãi di chuyển đến cạnh cửa, mở cửa gió tuyết cùng nhau ulla vào.

Tuyết rơi có chút lớn, không thấy rõ được dấu vết trên đường Trầm Cố trở về. Mặc Đam theo bản năng đi về phía trước hai bước.

Uốn bụng to lớn cao vút như núi, từ hai tháng trước Mặc Đam liền đứng lên cúi đầu không thấy được chân, chẳng qua là Trầm Cố quan tâm khắp nơi để cho y hoàn toàn không nhận ra được có chỗ bất tiện.

Đang lúc gió tuyết mạnh, tầm mắt cũng hơi mơ hồ, Mặc Đam không nhận được bước ra một bước đến bên ngoài, vừa vịn bước này dưới chân chợt trượt một cái, thân thể mất thăng bằng lệch một cái. Mang thai thời kỳ cuối không biết vụng về bao nhiêu lần, vốn là liền phản ứng chậm một nhịp, hơn nữa thân thể tham hoan quá độ mềm nhũn vô lực, liền kêu lên cũng không kịp, bụng xà yêu nặng nề ngã vào trong tuyết.

Con mắt hẹp dài đột nhiên tròn sấp nức, trên mặt một cái chớp mắt rút đi tất cả huyết sắc, thai bụng mềm mại yếu ớt không chịu nổi va chạm nặng như vậy, đau đớn kịch liệt để cho dựng một cái chớp mắt rơi vào hôn mê.

Trầm Cố vừa đi đến gần thấy một màn để cho tâm thần sợ bay.

Mặc Đam sắp sinh nằm ở trong tuyết bất tỉnh nhân sự, máu chói mắt nhuộm đỏ quần trắng cùng tuyết địa dưới người.

“Đam!”

Trầm Cố vội vàng xông lên trước ôm lấy Mặc Đam, cẩn thận đỡ y dậy, tay do dự không dám chạm vào trên bụng nhô lên thật cao của y, thanh âm khó đề nén thương tiếc tự trách: “Đam, người thế nào, Đam?”

“Đau...” Mặc Đam từ từ khôi phục ý thức, không nhận được đau rên một tiếng cong người lại.

Trầm Cố cẩn thận khẽ ấn trên đỉnh bụng Mặc Đam, dựng bụng to lớn của xà yêu cứng rắn giống như một hòn đá, cách y phục không ngừng rung động, mang thai mới đủ tháng dưới sự va chạm cấp bách đòi sinh sản.

Vội vàng dựng phu đau đến mơ mơ màng màng trở về phòng, sau khi cởi áo lông cáo cho y Trầm Cố không khỏi lo âu nhú mi.

Nước ối lẫn vào máu thấm ướt gấu quần Mặc Đam, bụng lớn cao ngất tròn trịa mắt thường có thể thấy cung lui kịch liệt gần như không có chút nào ngừng nghỉ, xà yêu kêu thảm thiết, bụng siết chặt vô lực trần trổ, sinh thể mãnh liệt, nhưng mà chưa đến thời gian sản huyết chưa mở ra. Đây là vội sinh.

Đưa một tia linh lực rót vào mi tâm xà yêu, sắc mặt thảm đạm của dựng phu lặng lẽ quay về, thân thể đau đến mất lực cũng lần nữa tụ lại một ít sức lực.

Trầm Cố khẽ hôn trán Mặc Đam bị mồ hôi lạnh thấm ướt, “Đam, đừng sợ, ta trở lại.”

“Ta quá vô dụng... Ách a... Trầm lang... Bụng thật là đau...” Thói quen những năm này được cưng chiều xà yêu cũng yếu ớt không chịu nổi, trên mặt mũi nhưng lạnh nhạt ác liệt mang thần sắc tử thân, nhưng vẫn xấu hổ cắn môi ngừng đau rên muốn bật thốt lên.

“Là ta không chăm sóc kỹ người, biết rõ người mang thai song thai người nặng, không nên để cho một mình người đợi người.” Thấy Mặc Đam Mặc Đam cắn ra dấu răng, trong lòng Trầm Cố đau một trận, “Đam, đừng chịu đựng, đau sẽ để cho ta biết được không?”

“Trầm lang ——” Mặc Đam định nói gì, đột nhiên sắc mặt trắng nhợt, giãy giụa lay động như bị điện giật vậy, bụng to lớn không dừng được uốn lên, lại nặng nề ngã vào trong ngực Trầm Cố, một cái chớp mắt mồ hôi liền thấm ướt áo lót.

Không được chậm thêm nữa, dù là không đành lòng sinh phu trong ngực đã đau đến phát run, Trầm Cố vẫn để cho Mặc Đam tựa người vào trong ngực mình ngồi dậy, cái tư thế này để cho bụng tròn vo của xà yêu rũ xuống đến lợi hại hơn, ngón tay nhỏ nhắn lôi kéo vạt áo của Trầm Cố, mắt ngậm ánh nước. Cho dù sinh đau kịch liệt để cho y hận không được ôm bụng lăn lộn ở trên giường, Mặc Đam vẫn là toàn tâm lệ

thuộc vào Trầm Cố, theo bản năng thuận theo động tác của hắn, theo bản năng uốn dưng bụng hướng về phía Trầm lang của y, tìm kiếm trấn an thấu hiểu.

Hai cái thai nhi cường tráng ở tay nhỏ bé Mặc Đàm phiên giang đảo hải, tay nhỏ bé chân nhỏ sống động khiến cái bụng trắng như tuyết của sinh phu lòi ra một khối chỗ này, lại lòi ra một khối chỗ khác, lại một khối nổi tiếp.

Một cái tay Trầm Cố vòng qua sau lưng xà yêu, khẽ vuốt bụng xao động của y, một cái tay lướt qua bụng kéo căng, dò vào giữa chân.

Chỗ kín tuyệt diệu sáng nay bọc lấy hắn mát lạnh từng chút còn không biết thỏa mãn, môn môn trơn nhẵn tràn giụa giụa xuân thủy nóng hổi, lúc này ồ ồ chảy đầy dịch thể, nhưng đến không liên quan vui thích như ngày thường.

Nơi u kính lúc hoan ái sát chặt khiến người phải vui sướng kia, sắp trở thành lối đi đủ để sinh sinh mạng thai nhi, Trầm Cố không cần nghĩ cũng biết điều này là hành hạ như thế nào đối với Mặc Đàm.

Hướng chi lần này Mặc Đàm phát động lại là kết quả của va chạm bên ngoài, thân thể bị thương đợi sinh sản căn bản không bằng bình thường trải qua quá trình tuần tự tiến dần thích ứng.

Chỉ có thể mượn ngoại lực là mở sản huyết.

Trầm Cố ôm chặt Mặc Đàm ôm chặt chút, một bên từ từ vòng xoa trên đỉnh bụng to lớn của y, một bên đem ngón tay dò vào chỗ căng hẹp ướt đầm dề, đè ép thịt mềm non nớt mở ra từng chút một.

“Ngô ách...” Xà yêu đợi sinh trong ngực khó chịu run rẩy, đau đớn mang theo khoái cảm, y ngửa cổ trắng nõn gấp rút thở hổn hển, hạ thân kẹp lấy ngón tay của Trầm Cố càng chặt.

Tóc tuyết bù xù, xà yêu mặc áo lót mỏng manh nhu nhược không có xương thuận theo tựa ở trong ngực mình, vô cùng động lòng người, làm cho người yêu thương, nhưng mà thai bụng tròn trịa cao vút lớn kinh người của y lại nhắc nhở nam nhân không phải động những tâm tư khác.

Trầm Cố cúi đầu hôn trấn an, động tác trên tay không ngừng, đầu ngón tay đi sâu vào, nhẹ nhàng chậm rãi, khiến chỗ sâu trong thân thể xà yêu rạo rực xuân thủy, tham lam khát vọng nhiều hơn, từng chút mềm mại mở ra.

“Trầm lang... Tương công! Hắc a... Ta... Ách ừ...” Trên mặt Mặc Đàm trắng như tuyết của, duy chỉ trên gò má đỏ tươi, ánh nước tràn đầy, ngực phập phồng kịch liệt, mê loạn hôn cầm Trầm Cố, vuốt ve của Trầm Cố vĩnh viễn để cho y có lực lượng coi thường hết thấy, vội vàng sinh sản đau đớn cũng không để ý, nếu không phải hôm nay Trầm Cố đối với hắn dùng tâm, vuốt ve thương tiếc, chỉ sợ dựa vào nhét vào liều mạng tình si sớm muộn phải đem mạng nhét vào trên người Trầm Cố.

Mà bụng lớn gần mười tháng y mang trên người cũng lặng lẽ trụ thành hình giọt nước, nặng chịch rũ xuống giữa chân, thai nhi sống động cách cái bụng đã đi xuống đến xương chậu.

Đã đến lúc rồi, tình dục hư không và Trầm Cố dùng tay thúc giục mở sản huyết mới đủ chưa một quả đấm, tuy còn không đầy đủ, nhưng nhìn mức độ bụng sản phụ rung động thật sự là không kịp kéo dài thêm nữa.

“Trầm lang... Ách a... Ôm ta một cái... Ô thật là đau...”

Mặc Đàm nhắm hai mắt miệng nói những lời thống khổ đứt quãng, chân dài quang lỏa ở trên giường nhỏ không dừng được đá loạn, máu nước lẫn vào nước ối bắn thành mảnh. Bào thai trong bụng y xông ngang đánh thẳng muốn ra đời, nhưng mà đang giữa mùa đông, dù là bên trong nhà ấm áp, dựa theo bản tính xà ngủ đông buồn ngủ, vốn là một mối lười vô lực, lại tăng thêm trước đây không lâu trong suốt một đêm nửa ngày là dựng phu không ngừng nghỉ quần lấy Trầm Cố cầu hoan, thân thể thỏa thích quá độ bủn rủn yếu ớt, đau đốn lâu như vậy, lúc này nơi nào còn có sức lực sinh con.

Xà yêu thử dùng sức theo hướng thai nhi đi xuống, cuối cùng thể lực chống đỡ hết nổi, đau đốn như muốn nổ trong bụng để cho y run rẩy, khó mà dùng lực tiếp...”Trầm lang... Ta... Ta không được... A ách... Sinh không xuống! A a!”

Hạ thân trưởng phòng để cho sinh phụ thăm thương không dừng được giây giũa ưỡn động, Trầm Cố vội vàng ổn định thân thể nặng nề vụng về của Mặc Đàm, “Sẽ không, Đàm, đừng sợ.”

Trầm Cố từ phía sau lưng ôm lấy bụng lớn sinh phụ, hai tay chia ra từ dưới chân Mặc Đàm xuyên qua, dùng tư thế như ôm trẻ nít vậy đem xà yêu yếu ớt ôm lấy, thân thể mang song thai bay lên cao xà yêu có thể ỷ lại dùng sức chỉ có Trầm Cố. Xà yêu sắp sinh kêu thảm một tiếng kêu thảm một tiếng liền che bụng to lớn mồ hôi lạnh nhễ nhại, cái tư thế này để cho bụng của y trụ đến vô cùng lợi hại, thai nhi tác dụng trọng lực từng lần một đánh thẳng muốn vào sản đạo, cung lui mới vừa ngừng nghỉ ngắn ngủi cũng kéo nhau trở lại gấp đôi.

“Đàm... Đàm... Chịu đựng...”

Thanh âm Trầm lang bên tai như xa như gần, bị sinh sản khiến đau đốn khổ sở đến thần chí không rõ Mặc Đàm cố gắng tỉnh hồn lại, mấy năm này một mực không gián đoạn mang thai, sinh con, mặc dù mọi chuyện đều có Trầm Cố chăm sóc, Mặc Đàm đối với sinh sản rốt cuộc không phải không biết gì cả, ý thức được trước mắt mình cần phải cần phải muốn nhanh chóng sinh xuống hài tử, không thể để cho Trầm lang lo lắng, nghĩ như vậy, Mặc Đàm ngoan tâm trên tay dùng sức, đẩy thai bụng đang trong cung lui rung động muốn trụ của mình.

“A a a a!!”

Xà yêu tròn tròn mắt, vành mắt sắp nứt, gân xanh trên mu bàn tay hiện đầy, nhưng mà vẫn giữ chặt không buông tay.

Sản huyết tí tách tí tách, nước ối ấm nóng chảy nhiều, Trầm Cố ôm xà yêu lòng thương yêu không dứt, nhưng tàn nhẫn như vậy hiển nhiên là có tác dụng, sản huyết luôn luôn mở rất chậm dần dần mở ra đến trình độ thích hợp sinh sản, cuối cùng thai nhi cũng nhập bồn.

Mặc Đàm thở hổn hển từng ngum từng ngum, đau đớn không dứt nơi hạ thân để cho y gần như không cách nào hô hấp, “Trầm lang... Ách a... Trầm lang...” Hắn dứt quãng kêu Trầm Cố, tựa như có thể từ trong đó hấp thu lực lượng, miễn cưỡng an ủi hướng Trầm Cố lộ vẻ đau thương cười một tiếng, “Đừng lo lắng, ta... Ách a nhất định... Nhất định sinh cho người a cấp!... Sinh hạ hài tử... Ừ a...”

Theo mỗi một lần cung lui dùng sức, Mặc Đàm đè mạnh lên bụng to lớn, tựa như không muốn sống tận lực sinh sản, sản đạo non mềm bị thân thể thai nhi mài luyện tàn khốc, đau đến không muốn sống, cả thân rắn ướt đầm mồ hôi giống như là vớt lên từ trong nước vậy.

Cuối cùng, trong hình thức tựa như hành hạ không ngừng, đầu thai cứng rắn xuất hiện ở miệng sản huyết, đi đôi với thét chói tai thê lương đến mức tận cùng của xà yêu, một cái thai nhi trượt ra từ trong thân thể y.

Lúc thai nhi sinh ra đau đớn giống như thân thể bị xé để cho chớp mắt Mặc Đàm đã bất tỉnh, cả người mềm ở trong ngực Trầm Cố, khí tức yếu ớt, giữa chân loang lổ vết máu.

Lần này Mặc Đàm mang song thai bị nuôi cực tốt, lúc bụng đủ tháng sắp lâm bồn lớn đến kinh người, dù là bây giờ đã sinh một người thai nhi, còn dư lại một thai nhi bên trong bụng vẫn lớn vô cùng. Dựng bụng lúc mang thai tròn trịa to lớn lúc này phần trên xẹp xuống, hạ bộ trầm trầm trụ càng lồi lên, nơi đó chứa một cái khác hài nhi không kịp chờ đợi muốn xuất thế.

Sản đạo sinh nở ra qua một cái thai nhi bây giờ vẫn mềm xốp, nhưng là bởi vì tư thế này tốc độ nước ối chảy xuống nhanh hơn, muốn thừa thể sinh hạ hài tử còn dư lại trong bụng này mới được.

Đau lòng gương mặt tái nhợt của xà yêu, Trầm Cố ở bên tai Mặc Đàm nhẹ giọng dụ dỗ, “Đam, tới, hướng xuống dùng sức, hài tử lập tức đi ra.” Một bên mở hai chân xà yêu ra càng lớn, một bên ngoan tâm xoa bụng lớn mềm nhũn mới vừa sinh ra một cái thai nhi của xà yêu, tay vừa chạm vào gần như rơi vào trong thịt bụng mềm mại, yếu ớt không chịu nổi một kích như vậy, lại không thể không chịu tàn phá.

Sinh phụ xà yêu trong hôn mê nhỏ đến không thể nghe nổi đau hừ, thân thể đơn bạc hơi co quắp, mà kỳ quái ở trong ngực Trầm Cố vô cùng nghe lời, vô ý thức theo dư âm cung lui cùng lực tay của Trầm Cố dùng sức, dù là hai chân co rút cũng không gây giằng co chút nào.

Sản đạo đã từng mở ra khó khăn, thai nhi thứ hai xuống đến dễ dàng không ít so với cái thứ nhất, mặc dù xà yêu mất sức đã ý thức không rõ, ở dưới Trầm Cố nhẹ giọng dẫn đường Mặc Đàm rốt cục vẫn phải sinh thai nhi này.

Dọn dẹp xong hai đứa bé mới giáng sinh cùng sinh phụ hôn mê yếu ớt, Trầm Cố nằm ở bên người Mặc Đàm, ôm người yêu vào trong ngực.

Mặt Xà yêu trắng như tờ giấy, thân thể lạnh lạnh đang ra từng trịn mồ hôi lạnh, hạ thân vẫn còn ở tí tách tí tách. Lấy thân nam tử mang thai song thai của nhân yêu đã là quá sức, càng chớ nói khi sinh sản chịu đựng thống khổ vượt quá sức chịu đựng của mình, lần này bất ngờ vội vàng khó khăn sinh, để cho người Mặc Đam có chút hư tổn. Mặc dù không bao lâu là có thể bổ về, Trầm Cố vẫn cảm thấy đau lòng thương tiếc.

Lấy hôn làm ướt môi khô ráo của Mặc Đam, ở trong hôn mê xà yêu cũng không khỏi si mê dây dưa miệng lưỡi của Trầm Cố, một cái hôn sâu để y sau sinh run rẩy yếu ớt không thở được cũng không nỡ cắt đứt.

Cho đến Trầm Cố lại lần nữa ôm chặt y, mười ngón tay giao triền, khí tức an tâm hoàn toàn bọc lấy y, Mặc Đam ở trong ngực Trầm Cố trầm trầm lại lần nữa thiếp đi.

Lo sợ của y, tham lam của y, cố chấp của y, đều đã bị từng cái ôn nhu của Trầm Cố vuốt lên, lòng đã định.

Cùng quân trường mộng, thề không bao giờ xa cách.

__ Toàn văn hoàn __

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-bat-phong-ma-ai-bat-thanh-hoat>